

ПОЛИТИКИН

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIII
1076
БРОЈ
11. VIII 1972.

ЗАБАВНИ

ИЗЛАЗИ

КОМПЛЕТАН
СТРИП

ГРИНГО

МАНУЕЛОВ
ГРЕХ

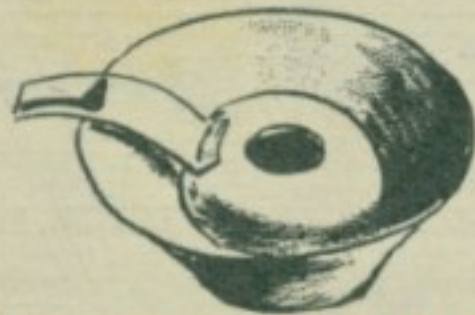

Ripley

Веровати или не!

БЕРНАРДО ПУТАИРИ

ПОСТАО
ЈЕ
ВЛАДАР
ТИХООКЕАНСКИХ
ОСТРВА
ГАМБИЈЕ
ЗАТО ШТО
ЈЕ КАО
БРОДСКИ
КУВАР
ДОШАО
ДО СТАРЕ,
ОДБАЦИЕНЕ
УНИФОРМЕ
НЕКОГ
ФРАНЦУСКОГ
ПУ-
КОВ-
НИ-
КА!

НАЈСТАРИЈИ ЛАВОР У ИСТОРИЈИ

БРОНЗАНИ ЛАВОР
НАБЕН У РУШЕВИНАМА
ЈЕДНОГ СТАРОГ
ЕРИПАТСКОГ ГРАДА,
УПОТРЕБАВАЛИ СУ
ГРАДИТЕЉИ ПИРАМИДА.
СМАТРА СЕ ДА ЈЕ
ЛАВОР СТАР
4500 ГОДИНА.

ЗЛАТНИКОВА БЕЛА ТРАВА

ИМА
ЗВЕЗДАСТЕ
ЦВЕТОВЕ
КОЈИ СУ НОКУ
БЕЗМИРИСНИ
А
ДАЊУ
МИРИШУ
НА МЕД.

СА СТАРЕ
ПРАВИРЕ

ПЧЕЛЕ СПАСЛЕ ГРАД!

ПРАБАНИ НЕМАЧКОГ ГРАДА КИСИНГЕНА
ОТЕРАЛИ СУ 1643. ГОДИНЕ НЕПРИЈАТЕЉА
КОЈИ ИХ ЈЕ ОПСЕДАО
БАЦАЈУКИ НА НАПАДАЧЕ
КОШНИЦЕ ПУНЕ
ПЧЕЛА!

МОСТ У БАРМЕТУ

(ВЕЛО)
ДУГАЧАК 800 МЕТАРА ДОПОЛА
ЈЕ ГВОЗДЕН А ОТПОЛА ДРВЕН
ЈЕР ЈЕ НЕИМАРИМА
ПОНЕСТАО НОВАЦ.

РИБА-МЕТЕОРОЛОГ

ПРЕДСКАЗУЈЕ ОЛУЖНО ВРЕМЕ
ПЛИВАЈУКИ БРЗО
НАПРЕД - НАЗАД.

1076

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● вероватно најнеобичније биће је пустињско „слепо куче“ које живи у усијаном песку Сомалије. Ово створење велико као миш разликује се од осталих животиња не само по свом изгледу — личи на тек окоћену штенад већ и начином живота. Кожа му је свуда гола, наборана и само понегде има понеку танку и круту длаку. Слело куче живи испод земље и никада се не појављује

на површини. Храни се инсекти-ма и корењем. Чак и у подне, кад температура ваздуха изнад тла достигне и преко 50 Целзијусових степени, у хладу и кад је песак буквално ужарен, слело

куче у површинским слојевима песка копа тунеле кроз које се креће.

● реч „бокс“ настала је од енглеске речи „to box“ што значи борити се песницама. Овај спорт уврштен је у олимпијску дисциплину и сваким даном има све више присталица.

● мада је криви торањ у Пизи најпознатији у свету ни други торњеви и минарета који се криве нису неинтересантни. Занимљив је случај минарета у Самарканду у Туркестану који је саграђен у XV веку. Тридесет година после подизања минаре се искривило за око један и по метар. Совјетски стручњаци успели су да испод темеља зграде уметну неку врсту челичне „кецеље“. Уз помоћ десет дизалица

минаре је затим постепено, по 12 милиметара на час, исправљено.

● на недавно одржаном конгресу хирурга у Минхену изнет је податак да човечији организам због све чешћег узимања антибиотика постаје отпоран на ове лекове чиме се стално повећава могућност инфекција за време разних операција. Засад још нису пронађени антибиотици који не изазивају резистенцију.

● да би светлеле и у мраку казаљке на флуоресцентним часовницима премазују се смесом лепка и радијума или тритијума. Радиоактивност ових часовника је незнатна.

● Амалија и Денис Фелоус из Принстоуна имају четири пара близнака који су сви рођени фебруара.

● директор зоолошког врта у Нирибергу обавестио је природњаке и штампу да је недавно у њиховом врту дошла на свет беба-горила. Ово је трећи пут да је женка гориле донела на свет младунче у неком од европских зоолошких вртова. Младунче је било тешко два килограма а кад буде имало годину дана његова цена на светском тржишту износиће 25 хиљада марака.

● црвени светлосни сигнал први пут је инсталиран у Паризу 1923. године.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ВИТЕШКИ РЕДОВИ

СВИ СУ ПРИЗНАЛИ

У ноћи 15. марта 1314. године на „Крављем острвцу“ у Паризу горела је огромна ломача. Пламенови су лизали небо и обасјавали лица испрегледне масе која је са обала Сене посматрала ужасан приказ. Ватра је осветљавала и највећи балкон краљевског дворца на коме је падала у очи њиправна, висока, достојанствена фигура француског краља Филипа IV Лепог.

Сви чланови краљевске породице, сви великодостојници и дворани били су позвани да присуствују извршењу казне на „Крављем острвцу“. На ломачи су, чврсто везана, горела шесторица људи у белим одорама — витезови темпларског монашког реда. На њиховим лицима огледала се патња дугогодишњег тамновања.

НА ИСТОМ КОЊУ

Када су крсташци заузели Јерусалим 1099. године, хиљаде ходочасника из читавог хришћанског света кренуле су на поклоњење „Светом гробу“. Међу крсташима налазила су се и два француска витеза, Иго де Пен и Жофрва де Сент-Омер, чији је верски фанатизам био безграничан. Под утицајем славе коју је већ после неколико година у Палестини стекао први витешки ред, такозвани **витезови болнице светог Јована Јерусалимског**, касније познати као **јовановци** или **малтешки витезови**, ова два крсташа одлучила су да и сами оснују витешки ред калуђера — ратника.

Новооснованом реду који се брзо попуњавао новим витезовима краљ Балдуин II поконио је део свога двора у близини цамије Ел-Акса, бившег Соломоновог храма. По свом новом седишту витезови су узели име **сироти Христови витезови Соломоновог храма**, или краће **храмовници**. Како се храм на латинском каже темплум, у историју су ушли под именом **темплари**.

Ред темплара у почетку је био веома сиромашан. Први печати реда приказују по два витеза како јашу на истом коњу. Чланови реда нису носили никакву посебну одећу, а регрутовани су међу крсташима који су починили неки злочин или били искључени из цркве, па се касније покајали и добили разрешницу од бискупа. Тек 1128. добили су темп-

ШПИЈУНИ ФИЛИПА IV ТВРДИЛИ СУ ДА ТЕМПЛАРИ ПОМОЋУ МАГИЈЕ ПРИЗИВАЈУ ВЕШТИЦЕ И СА ЊИМА ОРГИЈАЈУ ПЕКУЋИ ЉУДЕ НА РАЖЊУ!

лари и званичну потврду којом је папа признао њихов ред.

ГВОЗДЕНА ДИСЦИПЛИНА

Темпларска организација састојала се од три групе чланова: **витезова**, **штитиоша** и **свештеника**. Велики

бедовали заједнички у огромној дворани искићеној ратним трофејима. Три пута недељно нису смели да једу месо, а постили су два пута годишње по два месеца. Сваког јутра, два сата пре свитања, звоно је позивало темпларе да се помоле богу. Пошто би изрецитовали 26 молитви, морали су обићи своје коње, а затим су се могли вратити на

важније биле ослобођење од изрицања проклетства и право да имају посебну црквену организацију подређену само папи. Велики магистер апсолутни господар реда, биран је сложеном церемонијом, а на положају је остао доживотно.

ГОСПОДАРИ НОВЦА

Када је Јерусалимско краљевство после жестоких борби поново пало у руке Сарацена, темплари су почели да се баве политиком и постали сила са којом је могао рачунати сваки владар који би дошао у Палестину. Њихово богатство и охолост постали су многим три у оку нарочито осталим витешким редовима у Палестини. Односи су се још више затепли 1228.

У том тренутку, када је изгледало да ће темплари повратити Јерусалим и остати једина сила у Палестини, султан од Вавилона позвао је у помоћ дивље ратнике из Хорезме, који су се повлачили пред надирањем Чингис-Кана. Као олуја срушила се хорда Туркмена на Палестину и код Газе до ногу потукла крсташку армију. Темплари су изгинули на бојном пољу.

У следећем крсташком походу под вођством светог Луја IX учествовали су витезови обновљеног темпларског реда. Само 3 темплара преживела су катастрофалну битку код Мансуре 1250. Сам краљ заробљен је и избављен једино захваљујући брзини којом су темплари из Европе послали новац за откуп. Године 1290. темпларски ред морао је заувек да напусти Палестину. За ново седиште изабран је Кипар.

Пошто више нису имали прилике да ратују, темплари су у новим условима почели да се баве уносним занимањем — банкарством! Ред је већ био фантастично богат. Гвоздена дисциплина, чврста организација, што свим замљама Европе и брзе и тачне везе које је ред

Темплар у ратничкој одећи

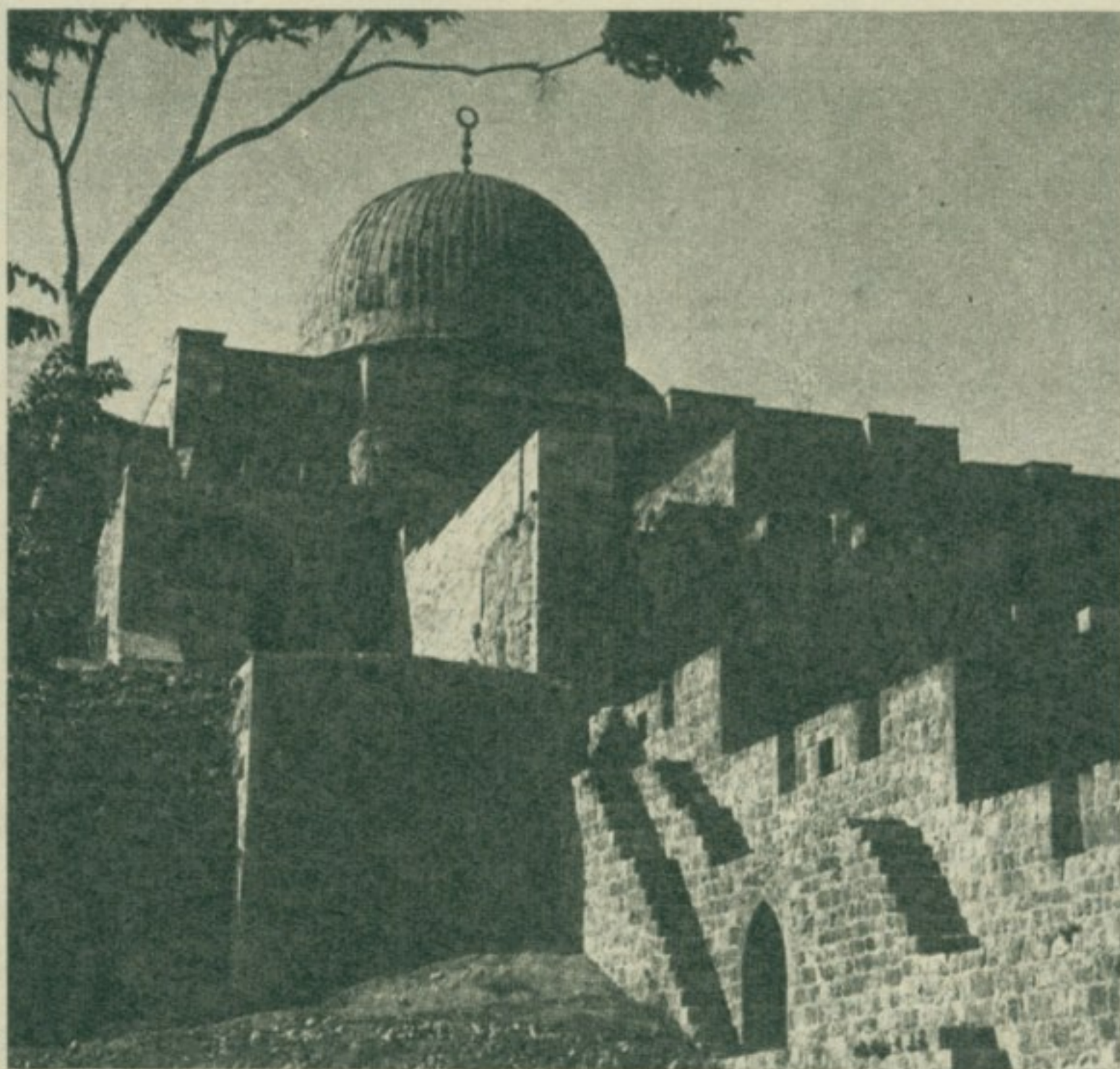
одржавао са свим крајевима тадашњег света учинили су да му у пословима и новчаним трансакцијама није било премца. Они су финансирали све европске владаре и при том остваривали огромне зараде. Ниједан рат, ниједан поход или подухват није се могао извести без њиховог знања и новца.

Али, богатство и велики политички утицај учинили су да темплари постану веома непопуларни не само међу владарима у чијим су државама били независна сила, већ и код обичног народа коме је сметала њихова пословична охолост. Ипак, нашао се неко ко је био у стању да се с овом снажном организацијом ухвати укоштац. Тај неко био је француски краљ Филип IV Лепи.

ПОТРЕБАН ЈЕ СВЕДОК!

Краљ Филип, један од најуспешнијих француских владара, био је човек мрачан, самовољан, суров и веома енергичан. Његов човек од поверења и десна рука звао се Гијом де Ногаре, талентован политичар и интригант највише класе. Како су му родитељи, док је још био дете, спаљени на ломачи као јеретици, у срцу је носио неутолјиву мржњу према католичкој цркви и настојао да у свакој прилици понизи папу као њеног поглавара. Када је Филип IV зажедео да се ослободи темплара код којих је био задужен до грла, савезника није морао да тражи далеко — спретни Ногаре био је ту!

Ногаре се одмах бацио на посао. Убрзо је сазнао за доставу коју је бивши темплар Ески де Флориан поднео арагонском краљу а у којој се темпларски ред оптужује за вређање Христа, неморал и магију. Арагонски краљ није реаговао на доставу знајући да је Ески избачен из чланства реда као убица и преварант. Али,

Јерусалимски храм Ал-Акса према коме су темплари добили своје име

магистер и високи функционери реда бирани су међу витезовима. Витезови и штитиоше разликовали су се, пре свега, по пореклу: док су први обавезно били племићи, други су морали бити слободни људи, односно ни су смели да буду ничије слуге. Ред је за своју униформу усвојио белу калуђерску мантију с нашивеним великим црвеним крстом. Живот у темпларској заједници био је строг и не претерано удобан. При ступању у ред темплари су полагали завет сиромаштва, несклапања брака и покорности.

Темплари су спавали у манастирским ћелијама а о-

спавање. У зору су присуствовали миси, а затим ишли на заједнички доручак. После тога припремали су оружје и чекали наређења. Поподне су имали вечерње молитве и заједничку вечеру, опет у мртвој тишини. Савршена дисциплина и поузданост у борби учинили су да је утицај реда свакодневно растао. Око 1153. године темплари су имали своје организације у скоро свим земљама Европе. Европски владари просто су се утркивали који ће им дати више поклона у земљи и драгоценостима. И папа им је дао огромне привилегије од којих су нај-

Ногаре није бирао средства. Њему је био потребан сведок — било какав!

У току следеће године Ногаре је у темпларски ред убацио десетак вештих шпијуна са задатком да установе постоји ли такозвано „тајно правило реда“. Наиме, темплари су тако добро чували тајну своје организације да су већ стотинак година светом кружиле најневероватније приче о церемонијама које се ноћу одвијају у њиховим храмовима.

Јуна 1307. папа Клемент V, изабран за поглавара католичке цркве захваљујући утицају Филипа Лепог, позвао је темпларског Великог маистра Жака де Молеа код себе у Поатје како би се договорили о новом крсташком рату. Не слутећи ништа де Моле је са 150.000 златника у пратњи 60 витезова кренуо у Поатје.

ВЕЛИКА ХАЈКА

Разговори у Поатјеу нису дуго трајали и де Моле се после неколико дана вратио у Париз. Прилика каква се пожелети може! Сви темпларски вођи налазили су се на окупу и краљ није оклевао. У ноћи 12. октобра 1306. наоружани војници провалили су у париски Темпл и ухватили де Молеа и његових 60 великодостојника. До јутра војници су похапсили 15.000 људи — витезове, штитиноше, капелане, послугу, па чак и раднике на имањима реда. Ногаре је истовремено у народ пустио агенте који су на сав глас почели да препричавају страховите злочине што су, наводно, починили темплари. Француску је обузео ужас!

Краљ Филип је овим пос-

тупком много ризиковао. Он није имао право да хапси темпларе јер су они, као калуђерски ред, одговарали само папи. Њему је, међутим, било потребно брзо признање како би предухитрио било какву акцију папе у њихову корист. Испитивање оптужених преузели су доминикански инквизитори.

Брзина и тајност којим је акција спроведена запањили су све, а највише саме темпларе. Ухапшени су одмах стављени на најтеже муке, па су признавали све што се од њих тражило. Уосталом, ни у то време није било ништа необично на првом саслушању признати кривицу, па је затим на суђењу порећи. Али, оно што се догађало темпларима није имало никакве везе с уобичајеним судским поступком — краљ је желео да их заувек уништи и био је спреман да за то плати сваку цену. Пошто су кривицу признали и Жак де Моле и Велики ризничар, Филип IV могао је најзад да одахне.

Ногареови агенти су за то време тако вешто и брижљиво фалсификовали доказе да је све до наших дана владало уверење како су темплари заиста починили злочине који су им приписани. Тек недавно откривени су списи из канцеларије арагонских краљева који до танчина описују како је процес темпларима био исфабрикован. Захваљујући страховитим мучењима после којих је подлегло 36 темплара, њих 123 од 138 признало је све за шта су их оптуживали. Готово сви су признали и за инквизицију најтежи злочин — да су се одрекли Христа и да су плували на крст.

Папу Климента V, који није био сасвим упућен у заверу против темплара,

Велики магистер темпларског реда Жак де Моле

пренерзила је жестина погрома. Он је наредио да се прекине са истрагом и забранио рад француске инквизиције. Али, прекасно! Краљ је већ по читавој Француској објавио потписано де Молеово признање.

МАЈСТОРСКИ ПОТЕЗ

У мају је краљ Филип свечано ушао у Поатје где су га дочекали папа и кардинали. Ту су се сложили да краљ препусти темпларе и њихове поседе папској комисији. Но, то није изменило положај темплара. Француска црква била је практично у краљевим рукама, а испитивањем су имала да руководе два Филипова човека: надбискуп Сана и бискуп Париза. Тада је уследио мајсторски потез — комисија је у Поатје довукла 72 темплара који су своја признања поновили пред самим папом. Клемент V био је ужаснут.

Гијом де Ногаре, десна рука Филипа IV Лепог

Комисија се састала августа 1309. Председник, надбискуп Нарбоне, био је такође Филипов човек. Пред комисију је прво изведен Велики магистер де Моле који је енергично порекао своје признање тврдећи да му је изнуђено. Међутим, направио је судбоносну грешку: када му је предложено да се прихвати одбране реда, он је одбио изјављујући да се поверава папиној одлуци. Де Моле је био човек стар и неписмен и бојао се да случајно, ако прихвати одбрану, не учини нешто што би темпларима отежало положај. То је било најгоре решење јер је папа већ увелико поверовао да су темплари криви!

Темпларе је поразила вест да је њихов Велики магистер одбио да их брани али су остали при одлуци да порекну сва изнуђена признања. Око 500 темплара повукло је признање и понудило се да брани ред. Њихови аргументи били су чврсти и успели су да поколебају коми-

сију. У том критичном тренутку поново је ступио у акцију Филип Лепи и то преко надбискупа од Сана који је по кратком поступку 54 темплара осудио на ломачу.

СУДБИНА ЈЕ РЕШЕНА

Ногареови агенти су у међувремену изнели нову страховиту оптужбу. Темплари су, тврдили су они, помоћу тајне магије призивали вештице и са њима оргијали пекући децу на ражњу! Почетком 1312. судбина темплара је решена. Папа је донео одлуку да се ред распусти а његова имања доделе јовановцима, изузев оних у Арагону, Кастиљи, Португалу и Мајорци. Сви темплари који су повукли признања осуђени су на доживотну робију, а мали број оних који су остали при признању пуштен је на слободу.

О судбини великих достојанственика реда имао је да одлучи сам папа. Две године касније, 14. марта 1314, Жак де Моле и још пет великодостојника изведени су пред цркву Нотр-Дам у Паризу да у присуству народа и двора јавно признају своје злочине. Тек у том тренутку де Моле је подигао глас кличући да су темплари невини осуђени за измишљене злочине и позивајући небеску правду да казни краља Филипа.

Узалуд! Краљ Филип однео је победу. Последњи глас у одбрану великог темпларског реда угушен је сутрадан у ватри ломаче на коју су осуђени сви великодостојници. Темпларски витешки ред престао је да постоји, а његова огромна богатства припала су Филипу IV Лепом и католичкој цркви.

Д. А.

Овако се француска инквизиција обрачунавала са темпларима

ДИКАН MONTEKARLOS И ПРВИ РЕЛИ

У ПАЛАТИ ДВОРСКЕ ДАМЕ САРКЕ ЈАГУАРКЕ...

АКО ОН ПРИСТАНЕ ДА БУДЕ МОЈ ПОМОК - НИК У ТРЦИ ДО МОНТЕ КАРЛОСА, ЈА ЋУ ПОБЕДИТИ!

НАБИ ЋУ ГА! ЗАСЕО ЈЕ У КРИМИ "КОД СТАРОГ ДИНАРА"!

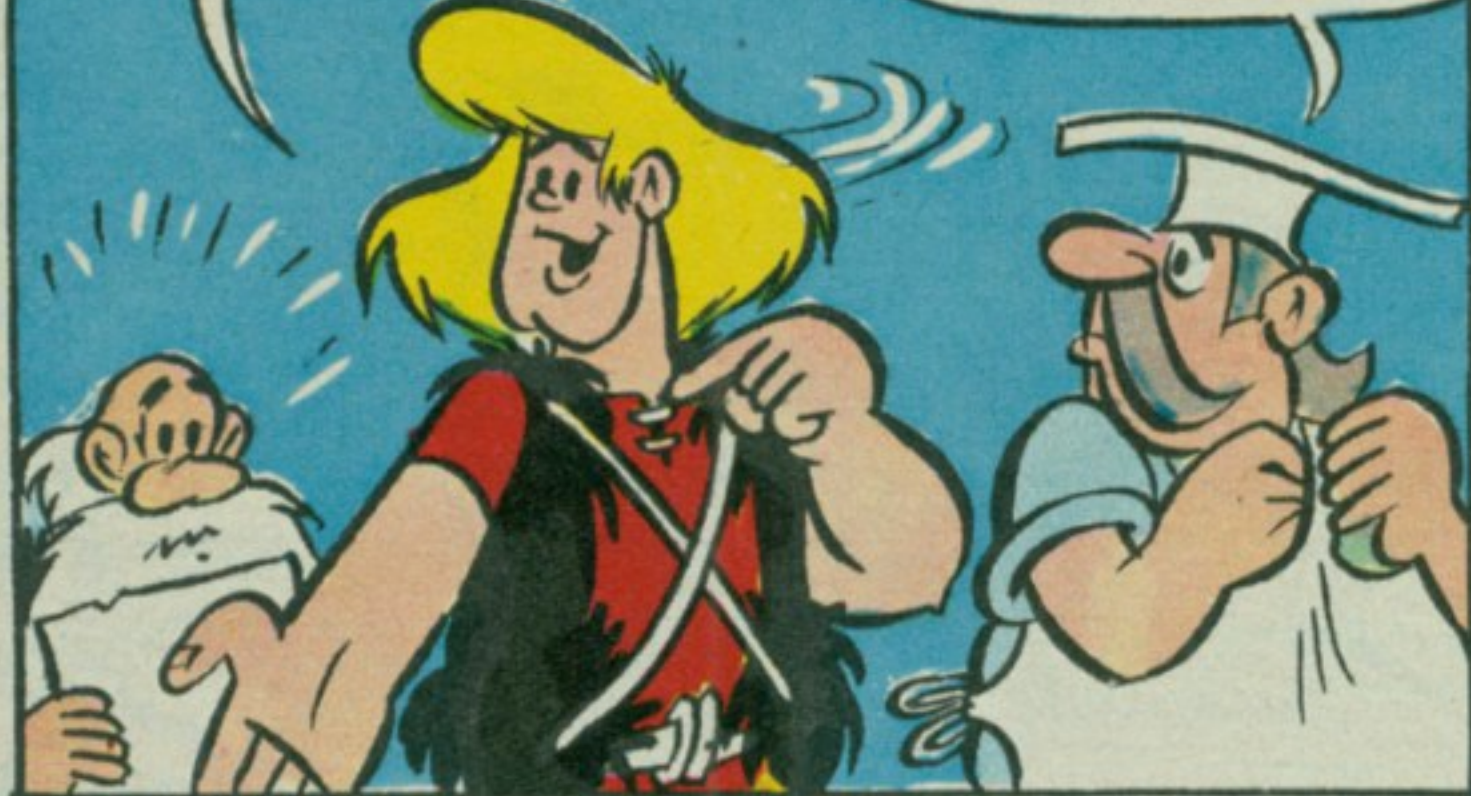
ОД ОНОГ ВАРАЛИЦЕ МУСАКЕ ИЩЕДИСМО ЈЕДВА ЗА ТРИ ДАНА ПАНСИОНА!

УХ! ЕВО ОНОГ ПЕКАРА! ТРАЖИЋЕ ДА МУ ПЛАТИМ ОНЕ ТРИ ТЕПСИЈЕ БУРЕКА!

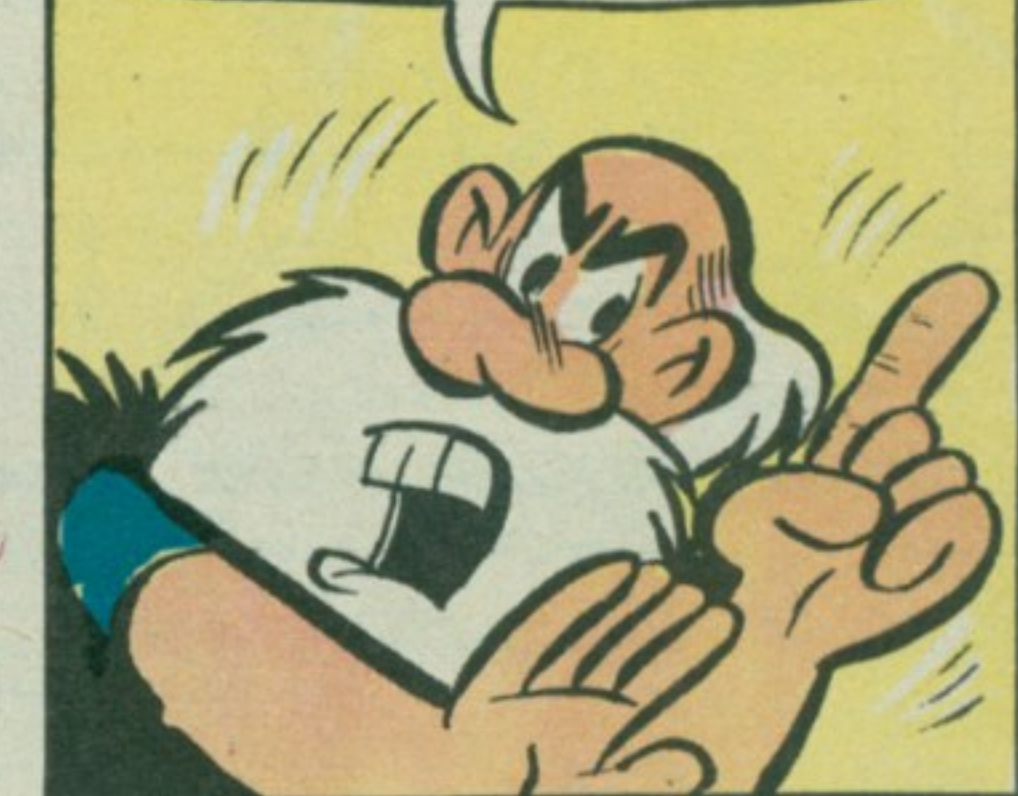
ПОШТО ЗА СУПРУГЕ НЕМАМ, ИЛИ РЕШ ТИ, УДАЧЕ, СА МНОМ! АЛИ, ГДЕ ДА НАЂЕМО ЛЕПТИР МАШНЕ?

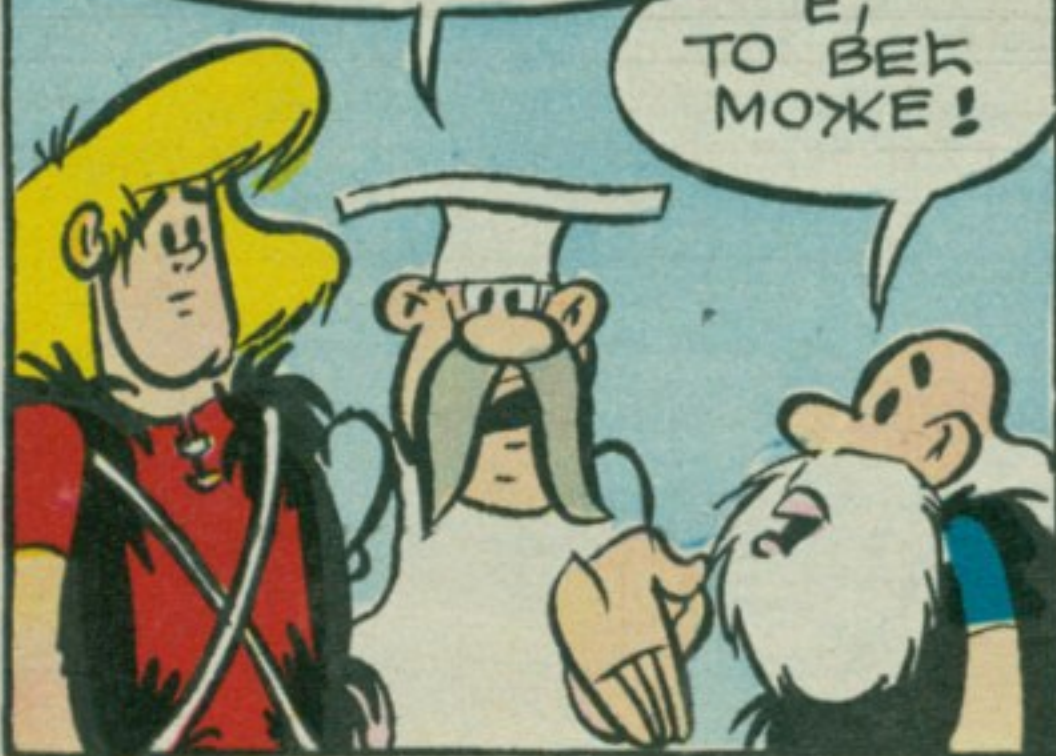
ВИ ЋЕТЕ ПОСТАТИ СЛАВНА ЛИЧНОСТ ПА МИ ЈЕ ТО РЕКЛАМА! ЗАУЗВРАТ МОЖЕТЕ ЈЕСТИ КОД МЕНЕ БУРЕКА ДО МИЛЕ ВОЈЕ!

НЕМОЈ ТО ПОТПИСИВАТИ, ДИКАНЕ! МИ СМО ОВДЕ СТРАНЦИ ПА НЕ ЗНАМО КАКВА ЈЕ СИТУАЦИЈА НА ТРЖИШТУ БУРЕКА!

ОНДА БАР ДОЛАЗИТЕ КОД МЕНЕ НА БУРЕК ДА ВАС СВЕТО ВИДИ У МОЈОЈ РАДЊИ! А ДОВИЈАКЕТЕ БУРЕК БЕСПЛАТНО!

ТРЕБА ДА ДОБРО СКИНЕМО ШТРОКУ СА СЕБЕ! НИКАД ЈОШ НИСМО БИЛИ НА ПРИЈЕМУ!

ПРИЧА СЕ ДА ТАМО УГЛАВНОМ ЈЕДУ И ПИЈУ!

ШПАНСКИ ГРАЂАНСКИ РАТ

МОЈ ДВОБОЈ С МУСОЛИНИЈЕМ

Као дугогодишњи пилот-ловац често сам долазио у ситуације из којих сам једва успевао да извучем живу главу, али смрт ми никад није била тако близу као оног дана кад сам се у Шпанији, у време шпанског грађанског рата, упустио у ваздушни двобој са Бруном, старијим сином по злу чувеног фашистичког диктатора Бенита Мусолинија.

Пуних десет месеци био сам командант „Црвене ескадриле“ која се налазила на положају код Де ла Плана у саставу Интернационалних бригада. Насупрот нама биле су фашистичке ескадриле под командом Бруна Мусолинија. Једне вечери, средином августа 1937. године, ухватили смо поруку коју је емитовао фашистички радио. Бруно Мусолини је позивао пет републиканских пилота на ваздушни двобој убеђен да нико од нас неће прихватити његов изазов. Рачунао је да ће тиме подићи морал својих снага.

— Нећемо га пустити да се извуче! — рекао сам пукovníку Рејевсу. — Јавите му одмах да ја прихватам његов позив.

Дујо чекање

Поруку смо пренели преко радија и у очекивању одговора, наставили упорно да је понављамо. Већ су прошле две недеље а од Мусолинија није било никаквог гласа. Шпански новинари, којима је његова порука била позната, обавештавали су јавност преко страних новина о овом изазову и тражили од нас да не допустимо Мусолинију да се извуче. Наш радио је и даље емитовао поруку.

Најзад, после месец дана стигао је следећи одговор: „Прихватам позив капетана Дикинсона и састаћу се са њим тачно у подне 28. септембра на пола пута између вашег и нашег аеродрома, на висини од 4.500 метара. Повешћу и два авиона-посматрача који ће бити 300 метара изнад нас и неће, ни под којим условима, узимати учешће у борби. Очекујем да и капетан Дикинсон поведе два авиона-посматрача. Чим се будемо срели над означеним местом, направићемо пун круг из кога ћемо прећи у имелман (наглу промену правца лета за 180 степени уз повећање брзине). То ће бити знак за почетак борбе. Ако касније будем желео да објавим да сам побеђен, избаћићу из авиона своје рукавице окачене за бео шал. Очекујем да то и капетан Дикинсон учини. — Бруно Мусолини.“

Нисам се специјално припремао за предстојећу бор-

бу; једино сам се постарао да ми четири викерс-митраљеза и два топа у крилу буду напуњена муницијом. Мој авион је био једнокрилац типа маски, руска копија америчког П-26 са америчким мотором рајт од 1.050 коњских снага.

Два авиона-посматрача напустила су аеродром петнаест минута пре мене. У њима су била моја четири најбоља пријатеља. Пред полазак добили су изричито наређење да се не смеју мешати у борбу.

Сусрећ на небу

Тачно у подне стигао сам на одређено место. С непријатељске стране приближавала се уска, црна силуета авиона. Био је то Бруно који је летео у једнокрилном „Фијат ромеу“ са мотором хиспано-суиза од 1.300 коњских снага. Његов авион био је бржи од мог. Али, о томе нисам смео да размишљам.

Обојица смо по договору направили један круг а онда, окрећући за 180 степени, великом брзином се упутили један према другом. Видео сам пламен његових митраљеза, око мене је звиждало олово. Моји митраљези су штектали. Приближавајући се један другом

Нисам се специјално припремао за борбу. Једино сам се посматрао да ми четири митраљеза и два топа у крилу буду напуњена муницијом

у последњој секунди обојица смо направили полуокрет удесно. Крила наших авиона су се скоро дотакла а ја сам, из те близине, могао да видим сваку црту Бруновог лица. После оштрих заокрета наставили смо борбу.

Следећих петнаест минута све се одвијало невероватном брзином, као у магновењу и ружном сну. Инстинктивно сам изводио све што сам знао и могао, али Бруно ме вешто дочекивао користећи премоћ коју му је давала брзина његовог авиона. Мој авион се сав тресао пошто му је труп био конструисан за слабији мотор. Због тога нисам могао добро да гађам. Често сам хватао свог противника у нишан и гађао али су меци одлазили у празно. Наши авиони су понирали и превртали се. Једног момента смо

летели на леђима а већ у следећем дубили на глави, улазили и излазили нагло из брзине, што је терало крв из руку и ногу. Хука мотора и штектање митраљеза толико су ми ударали по мозгу да сам скоро оглувео.

Никад ме у животу није засула толика киша метака а и моји митраљези радили су скоро без престанка. Одједном сам осетио туп ударац у леву руку. Шикнула је крв. За тренутак сам се изгубио, али сам се нагло извукао и прешао у оштар заокрет. То ме умало није стало живота. Бруно је из непосредне близине снапао олово у реп мог авиона. Тада сам се сетио трика клизања, прешао сам прво у хоризонтални лет затим нагнуо авион вертикално у леву страну. Смањивши брзину клизио сам кроз ваздух као да сам имао ваздушне кочнице. Бруно, који је био у пуној брзини, пролетео је изнад мене, а ја сам пустио рафале мојих митраљеза.

Брунов авион се трзао од погодака. Ако сам га стварно ранио поцепавши му мишиће на ногама, као што смо касније чули, онда је то могло бити једино тада. Али, за секунду он се вратио и ми смо се поново сукобили. Висина на којој смо били пре двадесетак минута нагло се смањивала: хиљаду петстотина, хиљаду двеста, па деветстотина метара. А пакао борбе је и даље трајао.

Рукавице и бели шал

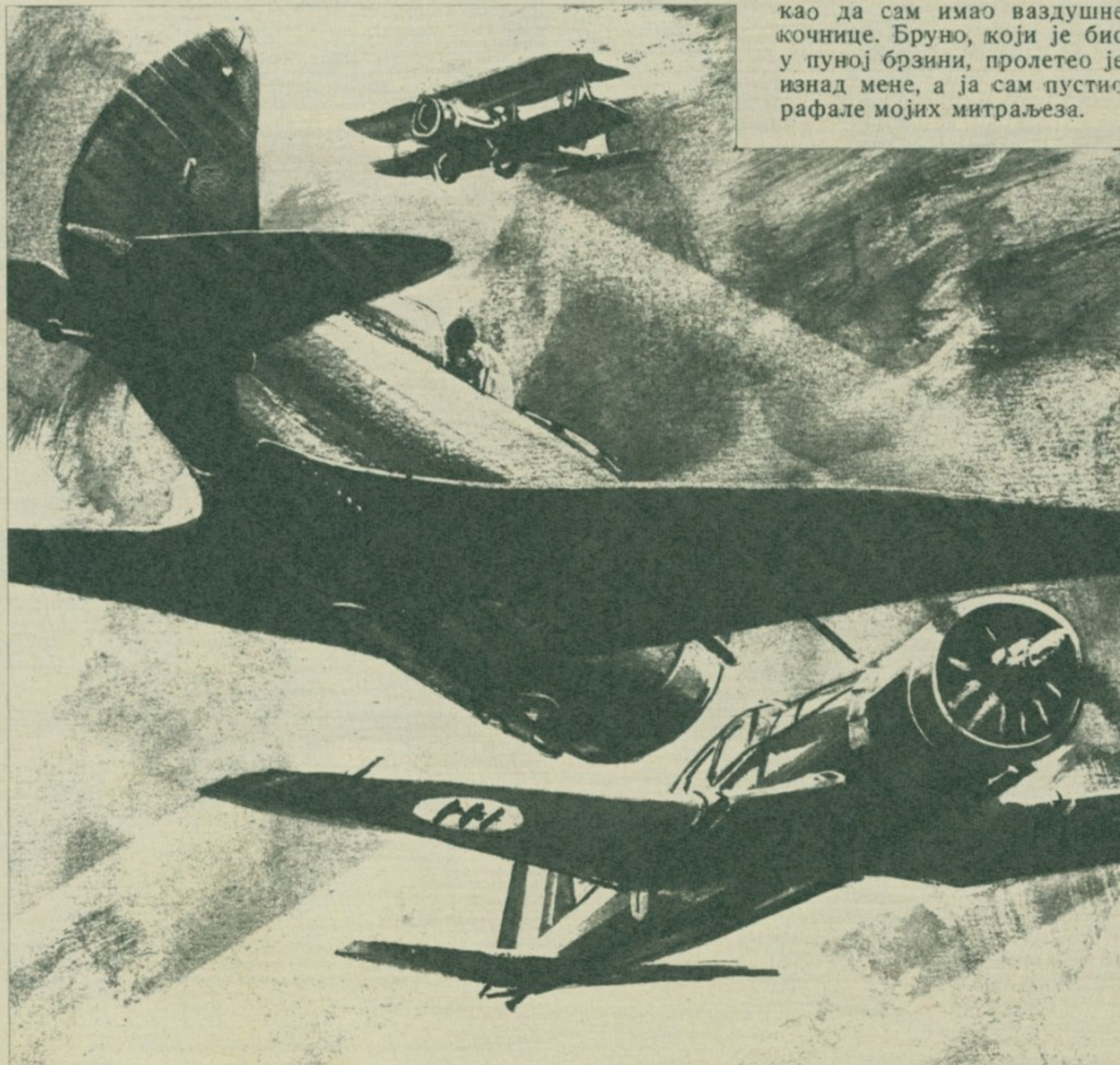
Одједном сам осетио жестоки удар. Нешто је пробило моју таблу са инструментима остављајући за собом крш разбијених опруга у радио-цеви. Разбијено уситњено стакло засуло ме је по лицу. Помислио сам да је свему крај. Успео сам брзо да извучем своју машину и из једног полуокрета почео да се пењем, али сам на тај начин поставио Бруну бочни циљ који је немогуће промашити. Скупно сам се у очекивању смртоносних рафала али они никако нису долазили.

Пошто сам се ипак извукао, видео сам да се Брунова машина налази у мом нишану, велика као кућа. Ако га и овог пута пустим да умакне, никад више нећу имати такву прилику. Прсти су ми већ били на дугмету за окидање кад ми срце уздрхта. Видео сам како мој непријатељ диже руке увис и избацује неки тамни предмет везан за бели падобранчић. Шал и рукавице! Срећа моја што он није знао колико сам био близу да и сам учиним то исто. Док сам се исправљао, видео сам како маше рукама и крилима авиона. Онда је окренуо авион ка свом узлетишту. И ја сам се, сав малаксао, упутио на свој аеродром.

* * *

Из овог окршаја, који је трајао двадесет и два минута, извукао сам се са једном, и то лакшом раном. У трупу мог авиона механичари су избројали 326 рупа од митраљеских метака.

Дерек Дикинсон

Крила наших авиона скоро су се додирнула. Видео сам сваку црту његовог лица

»ПРАЗНИК ПРОЛЕКА НА ПЕТ КОНТИНЕНАТА«

ОВИ ЦРТЕЖИ ПУТУЈУ У ПАРИЗ

1. МИЛИСЛАВ САВИЋ
из Суботице

2. ЉУБИША БОГОСАВЉЕВИЋ
из Ниша

3. ТЕОДОРА КАЈАРИ
из Сенте

4. ИЛОНА СИНКО
из Бачке Тополе

И ове године је УНИЦЕФ (Европско одељење Међународног Фонда Уједињених нација за помоћ деци са седиштем у Паризу) организовао преко децјих листова, у Југославији преко ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА, наградни конкурс за најбољи цртеж с темом: „ПРАЗНИК ПРОЛЕКА НА ПЕТ КОНТИНЕНАТА“. Позив за учествовање у овом конкурс у објављен је у нашем листу у броју 1054 од 10. III 1972. године, а право учешћа у њему имали су сви учесници који су 21. марта ове године имали најмање 10 а највише 16 година. До одређеног рока, то јест 1. јуна ове године, у ЗАБАВНИК је стигло укупно 302 цртежа, било појединачно било преко школа.

Све приспеле радове прегледао је жири чији је председник била НАДА ДОРОШКИ, академски сликар и уредник „ПОЛИТИКЕ“ и међу њима издвојио 30 најбољих. Према пропозицијама овог наградног конкурса између ових 30 цртежа жири је изабрао 10 које објављујемо на овим странама. Њихови аутори добили су по један комплет који се састоји од пенкала, четворобојне оловке и патент оловке (награде УНИЦЕФ-а). Сем тога ових 10 цртежа путују у Париз где ће их 6. октобра ове године, заједно са децјим цртежима приспелим из осталих европских листова, прегледати међународни жири. Ауторе најбољих европских цртежа међународни жири ће наградити многим лепим наградама — путовањима, међу којима пажњу свакако заслужује наградно путовање у Њујорк и посета Уједињених нацијама у организацији Ер Франса.

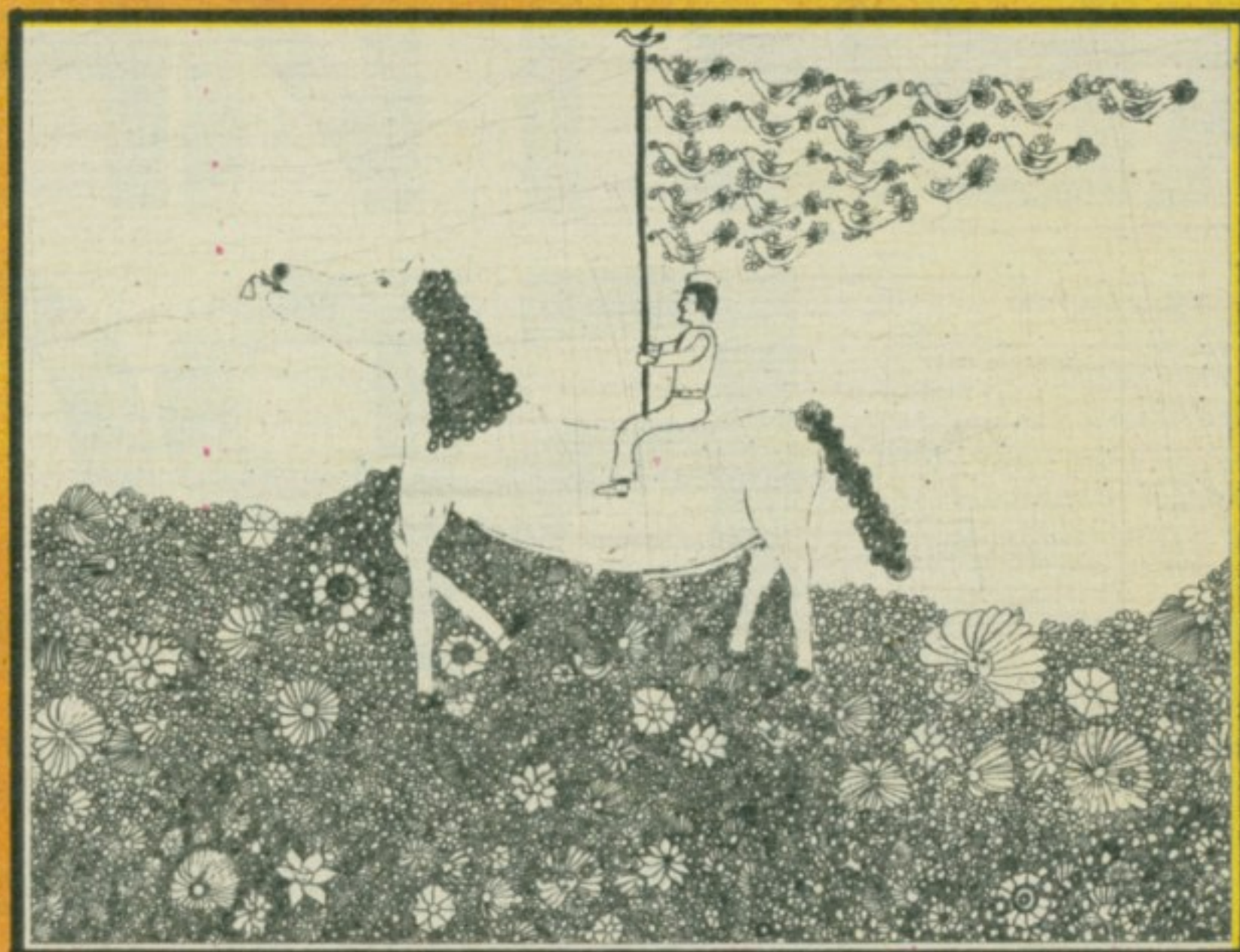
Имена 20 осталих аутора као и награде које су добили од ЗАБАВНИКА доносимо на 55. страни овог броја.

Жири ЗАБАВНИКА и УНИЦЕФ-а посебно похваљује основне школе „ВЛАДИМИР НАЗОР“ из Сремске Митровице и „ЧАКИ ЛАЈОШ“ из Бачке Тополе због изузетно лепих и уредно опремљених цртежа које су групно послали на овај наш наградни конкурс.

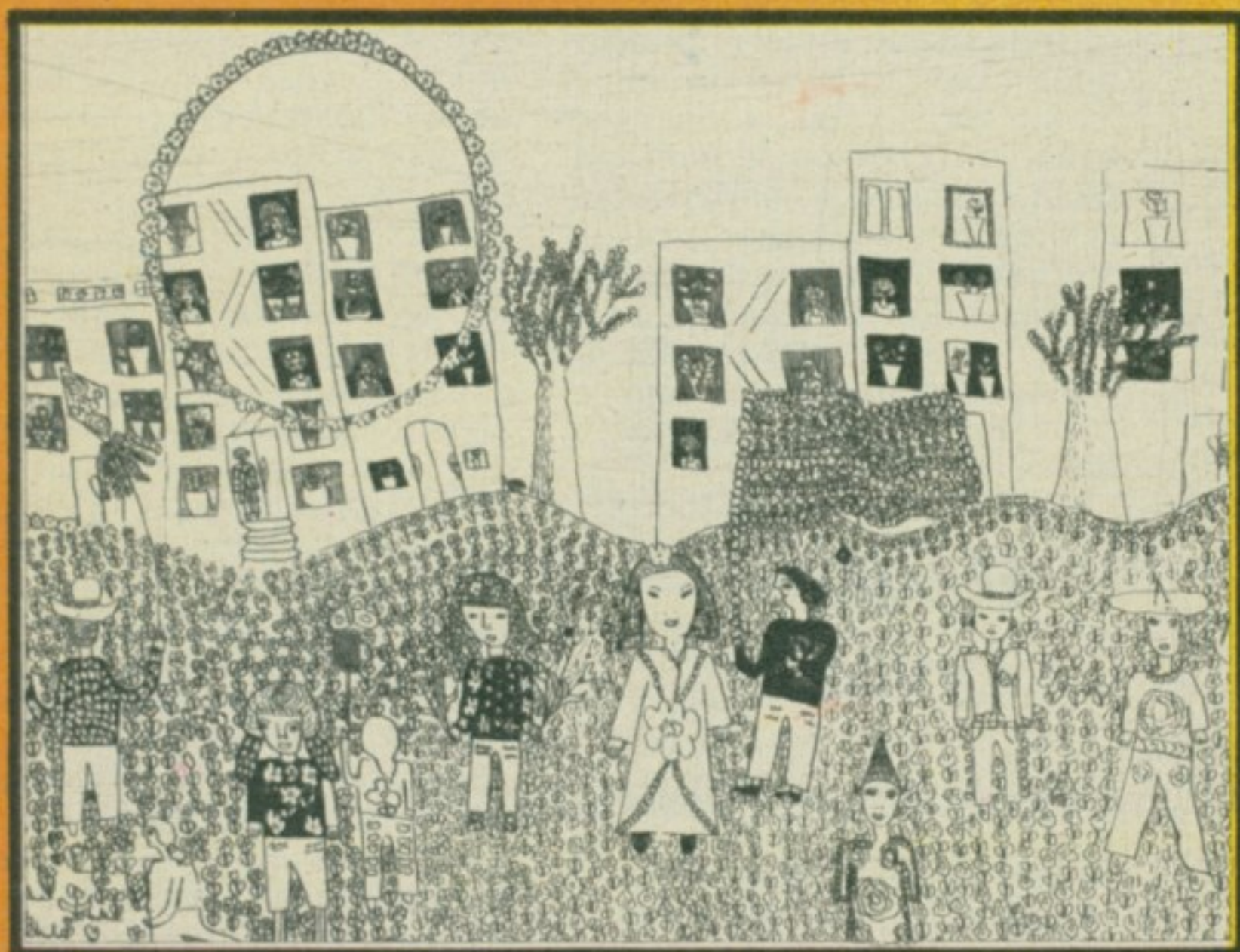
ЗАБАВНИК такође посебно награђује за необичне радове своја три стална читаоца и учесника у наградним конкурсима УНИЦЕФ-а, браћу РОБЕРТА, БРУНА и ВЕЋЕСЛАВА САБО, из Кутине, Рударска 23 са по једном школом торбом и прибором за писање и цртање.

5. АЛМА СКЕНДЕРОВИЋ
из Сарајева

6. БОЈАН БОНЧИЋ
из Ниша

7. СВЕТЛАНА ИГИЋ
из Ниша

8. ДИЈАНА ЈЕЛИЋ
из Сарајева

9. КРУНОСЛАВ ТОТИЋ
из Сарајева

10. АЛМА ВЛАХОВЉАК
из Сарајева

АВЕТИЊСКИ БРОД

Чим се оштар ветар претворио у буру, капетан „Крикет Касла“ Роберт Томас смањио је број једара, али тиме није могао измаћи изненада подивљалом мору. Када је први талас грунуо о бок брода, посада је помислила да је зацело дошло до судара са леденом сантом или неком потонулом олупином. Један налет воде откинуо је крму и збрисао све што се нашло на задњем делу палубе. Морнари су хитро ускочили у два крчка чамца за спасавање.

Ипак, мало их је преживело да саопшти ужасан догађај. Остаци „Крикет Касла“ никада нису пронађени, али се претпоставља да није налетео ни на ледену санту ни на потонулу олупину већ да га је, једноставно, бура поцепала као да је био од хартије. Бар је тако гласио званичан извештај британског Парламента, над којим су многи искусни морепловци са неверицом вртили главама, јер никада нису чули нешто слично.

Међутим, у водама око рта Хорн, где је дошло до ове трагедије, све је могуће...

Природа се заинатила

Рт Хорн је истурени део једног од острва архипелага Огњена Земља на крајњем југу америчког континента. Ову 580 метара високу стену која представља границу између Тихог и Атлантског океана први је 1577. опловио сер Френсис Дрејк, али се сматра открићем морепловца Вилема Корнелиса Схаутена, који ју је угледао 1615. и назвао према свом родном месту, холандској луци Хорн.

Пре него што је прокопан Панамски канал, крај овог рта је водио најкраћи пут са Истока на Запад. Европски трговачки бродови ишли су туда у Индију да уваре чај и зачине, а путници са источне обале Сједињених Држава обилазили су га на путу за Калифорнију, пловећи тако око читавог континента. Све до отварања трансконтиненталне железнице, њима је овај огроман пут ипак био једноставнији од копненог.

Међутим, природа око Хорна као да се заинатила да две стране света држи одвојене. Овако је описује сер Френсис Чичестер, који је 20. марта 1967. путујући својом једрилицом „Ципси Мот IV“ потпуно сам око света, опловио овај рт: „Ве-

Зрна ірада круїна и ошїра
као сечиба їадала су на їла-
бе избезумљених морнара

трови су тако лењи да неће прећи преко планинског ланца ако могу да крену дуж њега“. Одиста, снажни циклони одбијају се од Анда, једног од највећих планинских ланаца на свету, и мешају са исто тако моћним ветровима који се гомилају између рта Хорн и Јужних Шетландских острва. Огромни таласи сламају се о стрме обале рта и потом свом силином руше на несрећни брод који им се нађе на путу. Да би било још

горе, воде су пуне оштрих гребена и пресецање изузетно јаким струјама.

Као после битке

Таласи су за једрењаке који су туда пловили све до краја деветнаестог века, представљали непремостиву препреку, па су морали да чекају да се бура стиша, што је понекад трајало и више месеци. О величини таласа, морнари су по повратку причали невероватне приче. Чинили су ово тим смелије што нису веровали да ће се још неко, попут њих, извући из ужасне буре да би им противречио. Тек је недавно један талас измерен научним инструментима. Његова висина износила је 21 метар, дакле,

нешто више од какве петоспратнице!

Морнаре су, осим овога, чекала и друга изненађења: одједном би захладнело и спуштала се магла у којој се није могао видети ни прст пред оком, а потом би почела да лије киша и да туче град, чија су зрна понекад била крупна и оштра као сечива. Избезумљена посада трчала је и сударала се, покушавајући да склони главу, а кад би се магла разишла, приказ на палуби био је као после какве поморске битке.

Немирни духови

Кад се све узме у обзир, није чудо што ове воде представљају право гробље бродова. Израчунато је да је од једрењака који су туда пролазили сваки десети остајао на дну. Међу осталим олупинама, овде лежи и мноштво лаких америчких

клипера (посебна врста једрењака) којима су половином прошлог века за време златне грознице копачи хитали у Калифорнију. Цена ове трке била је висока: ако и не би потонули, бродови су стизали у Сан Франциско поломљених катарки, па чак и без главног јарбола.

Потера за златом је најзад престала, али су сада трговци журили да из Кине допреме чај, који је у међувремену постао главни извор зараде. Пошто је чај губио укус ако би дуго стајао у сандуцима, трговци су често плаћали двоструку цену превоза ономе ко га брже допреми. Тако су амерички и енглески једрењаци и даље постајали жртве сопствене брзине.

Изгледа да се један од ових једрењака поново појавио међу „живима“. Тако бар тврди Француз Жан Матело, који се обрео код рта Хорн 1912. исте оне године када је заувек нестао „Крикет Касл“. Он и његова промрзла посада нису веровали очима кад су пред собом угледали високу санту леда и на њој — замрзнути брод сличан клиперима из доба потере за златом! Мноштво стаклених људских прилика на палуби допуњавало је аветињски приказ и то као да су били немирни духови копача злата, кажњених да због своје претеране журбе деценијама лутају на месту где их је затекла смрт.

★

Када је 1919. отворен Панамски канал, више није било потребно обилазити рт Хорн. Ипак, он никада није сасвим заборављен; често се спомиње у причама о великим поморским подвизима, књиге о морепловству дају упутства како га треба опловити, а с времена на време, док стотине путника спокојно плове кроз канал између две Америке, још се понеки храбри пустолов ухвати у коштац са овим најбурнијим морем на свету. Такав је био сер Френсис Чичестер, који је своју пловидбу око рта назвао „лаким једрењем по Темзи“.

П. С.

Потера за златом је престала, али су сада бродови журили да из Кине допреме чај, који је постао главни извор зараде.

ЦАР ДУШАН СИЛНИ (1308-1355)

Син краља Стефана Дечанског из лозе Немањића, краљ Срба и цар Срба и Грка. Истакао се у бици код Велбужда 1330, у којој су Срби победили Бугаре, после чега му је властела помогла да збаци оца и круниса се за краља. За четврт века своје владавине све снаге усмерио је на стварање нове државе на Балкану која би обухватила и Цариград и заменила Византијско царство. До 1350. Душан је српској држави додао Мачву, Захумље, Албанију, Епир, Тесалију, Акаранију, Етолију и читаву Македонију до Христовоља, осим Солуна. Захваљујући освајањима и приликама у Европи, основао је царевину која је представљала врхунац моћи сред-

њовековне српске државе у војничком, економском и политичком погледу. Да би учврстио привилегије владара и властеле и имао увид у све што се збива у многонародном великом царству, Душан је 1354. издао Законик, најзначајније дело српског средњег века, којим су утврђена начела државног уређења и сређени односи између staleжа. Душан је од свих европских владара најбоље схватио опасност од надирања Турака и покушао да против њих створи савез али га је изненадна смрт у томе омела. После њега српска властела распарчала је царство и оно је постало лак плен Турака.

Тридесете године овог века биле су златно доба америчких гангстера. Киднаповања, плачка банака, трговање алкохол, наручена убиства и обрачуни међу бандама представљали су део свакодневног живота великих градова.

У историји Америке тога доба остала је записана и једна жена — гангстер. Звала се Харијета Баркер. Као свом заштитнику, криминалци су јој дали име „мама“, или скраћено „ма“, па јој се на крају име svelo на једноставније: Ма Баркер. Као Харијету мало ко је знао.

Зашто сје признали?

Необична сусбина ове же не почела је у време док је као девојка Харијета Кларк живела на фарми свога оца у држави Мисури. Од сиромашне фарме није се могло много очекивати. При тиснута тешким пољским радовима, Харијета је врло рано огурубела. Свакодневна борба за новац и опстанак и рад од јутра до мрака родили су у њој снажну жељу за лаким и безбрижним животом. Постала је сурова и немилосрдна, чак и према својим родитељима.

Харијетином оцу лакнуло је на души када се 1904. године удала за добричину Џорџа Баркера. Млади брачни пар у потрази за срећом селио се из града у град док се најзад није настанио у Веб Ситију у држави Мисури.

Убрзо су им се заредом родила четири сина: Херман, Љојд, Артур и Фреди. Шесточлана породица живела је у скромној двоспратној кући у сиромашном кварту града. Деца су полако расла. Већ од малих ногу почели су да задају бриге месној полицији која их је често хватала у ситним крађама и цепену. Када би је позвали, Харијета је накомтрешено упала у полицијску станицу и својим грубим, промуклим гласом обасипала полицајце бујицом протеста. Викала је, претила, тврдила да је њеној деци све подметнуто, па чак тражила од полиције и да јој се извини! Своју недужину, оклеветану децу одводила је милујући их по глави а праву лекцију давала би им тек кад би стигли кући:

— Битанге, јесам ли рекла да никада не смете да признајете кривицу кад вас ухвате?! — грмела је на њих. — Ко признаје сам себи намиче лисице на руке! Никада не треба признавати! Никада! — викала је сва зедена од беса.

Године су пролазиле а са њима нестајало је код Харијете Баркер и задње трунке поштења. Најстарији син Херман управо је залазио у седамнаесту годину живота када је Харијета донела одлуку да напусти град.

За њих је у Веб Ситију постајало све неподношљивије због сукоба синова са полицијом.

Дрвена кућа у Тулси

За ново боравиште изабрали су Тулсу и дрвену кућицу у северном делу града. Цео град живео је од рафинерије нафте чији се оштар мирис ширио наоколо. Харијета није хтела да губи време: овде у Тулси коначно је решила да раскрсти са мужем и дотадашњим животом. У њеном свету за Џорџа није било места. Он је морао да напусти кућу.

Није требало дуго времена да се синови укључе међу градске криминалце. Појединце, који су били у сукобу са законом, доводили су мајци.

Ускоро је дрвена кућа Харијете Баркер постала стетиште криминалаца. Свако ко је имао непријатности са полицијом могао је бити сигуран да ће га ова крупна, мушкобањаста жена сакрити, нахранити и угостити. Узалудно је полиција вршила претресе у њеној кући: никада ништа није нађено. Харијета је водила рачуна о свему: кућа је одавала ред и мир, женама није дозвољавала приступ а алкохол није точила.

Своје услуге Харијета је скупо наплаћивала. Новац за којим је увек чезнула, почео је да се томила. Дружећи се свакодневно са криминалцима, истовремено је сазревала и она. Груба и енергична, говорећи њиховим речником и делећи с њима добро и зло, за гангстере је све више постајала ауторитет. То више није

Жена која је у америчком подземљу стекла славу, дочекала је полицајце с машинском пушком у руци

МА И Њ

ЕНИ СИНОВИ

била Харијета. Сада је то постала гангстерска мајка или како је она скраћено из љубави зову: Ма. О њој се све више чује и ван граница Тулсе.

Породица Баркер почела је да се осипа када су мами Баркер јавили да је приликом туче у неком бару у држави Илиноис убијен један од њених синова. Био је то Лојд. Новембра 1927. године на малом пробљу у месту Велч сахрањен је и најстарији син Херман који је са два метка у глави нађен мртав у јарку после пљачке банке у градићу Њутн у држави Канзас. Његовој сахрани присуствовали су педесетогодишња жена и висок, од рада погрбљен човек. Само добри познаваоци породице Баркер могли су у њима да препознају некадашњег мужа и жену, Џорџа и Харијету, од носно Херманове родитеље. После сахране жена и човек хутке су се разишли свако на своју страну.

Харијета је кренула возом за Тајер где је очекивао најмлађи син Фреди у друштву добропознатог гангстера Каприса. Каприс се одмах допао Харијети Баркер. Ледено озбиљан, висок и интелигентног лица са наочарима, деловао је префињено. Друштво је повећао бојажљиви Данлоп који је Харијети био одвратан јер је подсећао на њеног бившег мужа. Сада их је било четворо.

Ошмица је била прешка

Кућа у Тулси је продата, а за ново место боравка изабрали су Тајер. Али ни ту нису могли дуго да остану јер је Каприс направио грешку: после пљачке једне радње у Вест Плеинсу кола у којима је побегао оставио је у јавној гаражи у Тајеру. Када је сутрадан дошао по њих, сачекао га је шериф. Каприс није хтео у затвор. Потегавши револвер и убио шерифа а затим ускочио у аутомобил и највећом брзином изгубио се у непознатом правцу.

За остали део друштине Харијете Баркер, даље задржавање у Тајеру било је опасно. Почели су да се селе из града у град. Свуда где стижу одседају у најбољим хотелима или отменним градским четвртима. Харијета се носи скромно али веома укусно. Користе се лажним именима и измишљеним причама. Нико не за-

пажа да се са њиховим боравком подударају пљачке у околним градовима и да је опљачкану радњу или банку претходно посетила „мама“. Док је љубазно ћаскала са службеницима Ма Баркер је памтила сваки детаљ који ће јој користити када буде разрађивала план за напад.

„Посао“ је цвetaо. Придолазили су нови чланови и банда је постајала све већа. Некада убога сиротиња, Харијета је сада могла да из најми луксузно намештен стан у Седамдесет и трећој улици у Чикагу још дакле су њени гангстери полазили у поход. Локална полиција и Федерални истражни биро у Вашингтону, узалудно су је држали на оку. Иако су о њој доста знали ништа нису могли да докажу. Приликом пљачке једне банке, ипак су успели да се дочепају најмлађег Харијетиног сина Фредија. Међутим ни његова кривица није могла да се докаже па се убрзо обрео на слободи.

Чим се вратио из затвора, Фреди је потражио доктора Морана који му је пластичном операцијом променио изглед лица и отиске прстију. Операција је била изузетно болна. Фреди је једва остао у животно. Својој мајци у међувремену се придружио и син Артур.

И тада је Харијета Баркер, увек опрезна и лукава, начинила велику грешку. Под утицајем Џона Болтона, који јој је временом постао десна рука, чланови њене банде киднаповали су богатог бизнисмена Џорџа Бремера из Сент Пола. У ствари, била је то двострука грешка маме Баркер јер се киднаповане сматра у Америци највећим злочиним и зато спада под надлежност Федералне полиције, која има права, за разлику од локалне полиције, да пони. Бремер је успео да се откупи за отплатну суму од 200.000 долара али је у акцију ступио и Федерални истражни биро.

ФБИ сјуја на сцену

Људи из Бироа, скраћено названог ФБИ, нису хтели да испусте шансу. Чекали су је превише дуго. Радиле су стрпљиво и полако. Прво су ухапсили споредне чланове банде која се одмах после киднаповања Бремера растурила на све

стране чекајући да прође извесно време и да се случај смири. После годину дана ухапшен је у Чикагу, на изласку из једног биоскопа, и Артур Баркер. Његову кривицу није било тешко доказати јер је приликом киднаповања оставио о тиске прстију. Непосредно после Артура у затвор је стигао и Џон Болтон. У његовом џепу нађена је мапа Флориде. Полицији је одмах пало у очи да је на њој место Оклавахо, у близини језера Вејр, било заокружено црвеном оловком. Приписнут са свих страна, Болтон је признао да се тамо налазе Ма Баркер и њен син Фреди.

Подигнута је узбуна. Десеторо људи из специјалних полицијских одреда узлетело је са аеродрома у Чикагу 2. јуна 1934. године пут језера Вејр у Флориди. Стигли су у рано јутро и нечујно опколили кућу у којој су спавали Харијета и њен син Фреди. Најстарији међу полицајцима, један висок и кошпунџав човек, стављајући руку на уста, гласно је довикнуо:

— Мама Баркер! Овде је Федерална полиција! Знамо да је и Фреди унутра. Изађите једно за другим са подигнутим рукама изнад главе. ! Чујете ли?!

Настао је тајац. На једном прозору лагано се померила завеса а онда су из куће запраштале машинске пушке. Харијета, која је увек говорила да је боље умрети са машинском пушком у руци неголи у затвору, осула је жестоку паљбу. Фреди није заостајала за мајком. За маму Баркер и њеног сина избора емше није било: у сваком случају чекала их је електрична столица. Бесомучно пушкарње пробудило је становнике Оклаваха.

После дуготрајне обостране паљбе поново је завладао тајац. Полицајци су стрпљиво чекали. Из куће се нико није јављао. Када су провалили врата, Харијету Баркер и њеног сина Фредија нашли су на спрату куће. Док је она лежала изрешетана у локви крви, Фред је седео отворених очију, ослоњен о зид испод прозора. Био је мртав. Рафал га је пресекао преко груди. Свуда на поду око њих налазиле су се расуте чауре.

Тела жене и сина затражио је од полиције Џорџ Баркер. Сахранио их је скромно у Велчу у присуству двадесетак особа у гробу у коме је већ лежао син Херман.

ЦРНА БРАДА И ИНДИЈАНЦИ

ИЗГУБЉЕН У МАТО ГРОСУ

ЛОГОР ЈЕ НЕСТАО!

Пролазили су месеци. Већ смо давно били оставили за собом све што је иоле подсећало на цивилизацију. Наш последњи сусрет са једним полуцивилованим индијанским племеном одиграо се још пре три месеца. Његови припадници опомињали су нас да у срцу џунгле још живе дивља племена. Називали су их Жавари Индијанцима и „голим ђаволима“ и тврдили да су главосече. Мада су говорили са страхом, нико није умео да каже ко је заправо видео те Индијанце. Стога смо ове приче убрзо одбацили као измишљотине.

Једног септембарског јутра напустио сам логор читав сат раније него обично; желео сам да што пре наставим истраживања која сам започео претходног дана. Опрезно сам се пробијао кроз високу траву, делом да не бих нагазио на неку змију, а делом да бих могао да уз пут добро осмотрим дрвеће. Тишина коју би само с времена на време нарушио неки птичји крик, била је величанствена и застрашујућа.

Одједном застадох. На влажној земљи испред мене налазио се свеж отисак људског стопала! Одједном сам се осетио као да ме читава џунгла посматра. То мора да је била нога неког Индијанца. Не размишљајући много, окренуо сам се и потрчао колико су ме ноге носиле.

Био сам дубоко зашао у шуму, те је требало доста да трчим да бих стигао до обале. Ипак, успорио сам корак тек када сам је назрео пред собом.

А онда сам застао, нем од ужаса. На месту где се још јутрос налазио логор, сада је зјапила пустиш. Нигде ни трага који би говорио о људском боравку. Сетио сам се прича о Жавари Индијанцима који нападају изненада и односе са собом све — чак и жртве. Постепено ме обузе једна једина мисао: побећи одавде што пре!

СУСРЕТ

Кренуо сам натраг обалом у правцу из кога је дошла моја група. Река ми је била једини путоказ. те сам је напустио само да бих на окукама скратио пут. Ноћи сам проводио на гранама дрвећа; то ми је било једино безбедно уточиште.

На неким деловима пута напредовао сам брже него што сам очекивао јер су тапири и друге животиње, прилазећи реци, били утабали земљу. Али зато сам на другим местима наилазио на мочваре, ис-

Док је посматрао њизор
њред собом исњраживач је
имао само једну мисао: њо-
бећи шњо њре!

Скочио сам на ноге и избезумљено навалио на тројицу Индијанаца

преплетано растиње и високу траву у којој се могао крити како четвороноги тако и двоноги непријатељ. Све време ме није напуштао осећај да ме неко прати и да ће ми

се сваког часа стрела зарити у леђа.

Тако су прошле три недеље. Био сам исцрпљен и изгладнео; једина храна биле су ми некакве слатке боби-

це за које сам знао да нису отровне.

Једнога дана, док сам споро напредовао уз обалу, зачух лево од себе необичан крик. Застао сам, сигуран да није ни птичји ни животињски. Нисам још успео да се приберем кад преда мном искрснуше три Индијанца омањег раста, ситних очију, патуљастих носева и које се наострешене попут јежевих бодљи. Значи — ипак су постојали! Све досад никако нисам желео у то да поверујем. Бацих се потрушавши на земљу а изнад главе ми пролетеше стреле. Онда Индијанци почеше да ми прилазе.

Шта се даље догађало, не могу са сигурношћу да кажем. Знам само да сам скочио на ноге и тако снажно ударио о један камен да сам се готово онесвестио од бола. Потом сам као лудак, избезумљено навалио на тројицу Индијанаца. Извадио сам из футроле револвер и једног од њих ударио дршком у колено, другом сам своју шиљату чизму забио у стомак, а затим сам ударао песницама као по бубњевима...

НАЈЗАД — ПРИЈАТЕЉ!

Ни данас не умем да објасним шта ме је то онда обузело. Био сам просто помахнуто од напора и претрпљеног страха. У сваком случају, урођеници су и сами почели да урлају, а онда су се окренули и нестали у шикари. Мора да су се уплашили од чудног, у браду зараслог бића које је вриштало, колутало очима и делило ударце.

Када сам поново дошао к себи, наставио сам пут. Само, сада сам се кретао много обазривије. Настojeћи да приметим траг, понекад сам и пливао, враћао се натраг и поново настављао пут. Ноћу, док сам будан лежао у рачви неког дрвета, покушавао сам да израчунам колико сам већ сам. Чинило ми се да је прошао читав месец откако сам онога јутра последњи пут напустио логор...

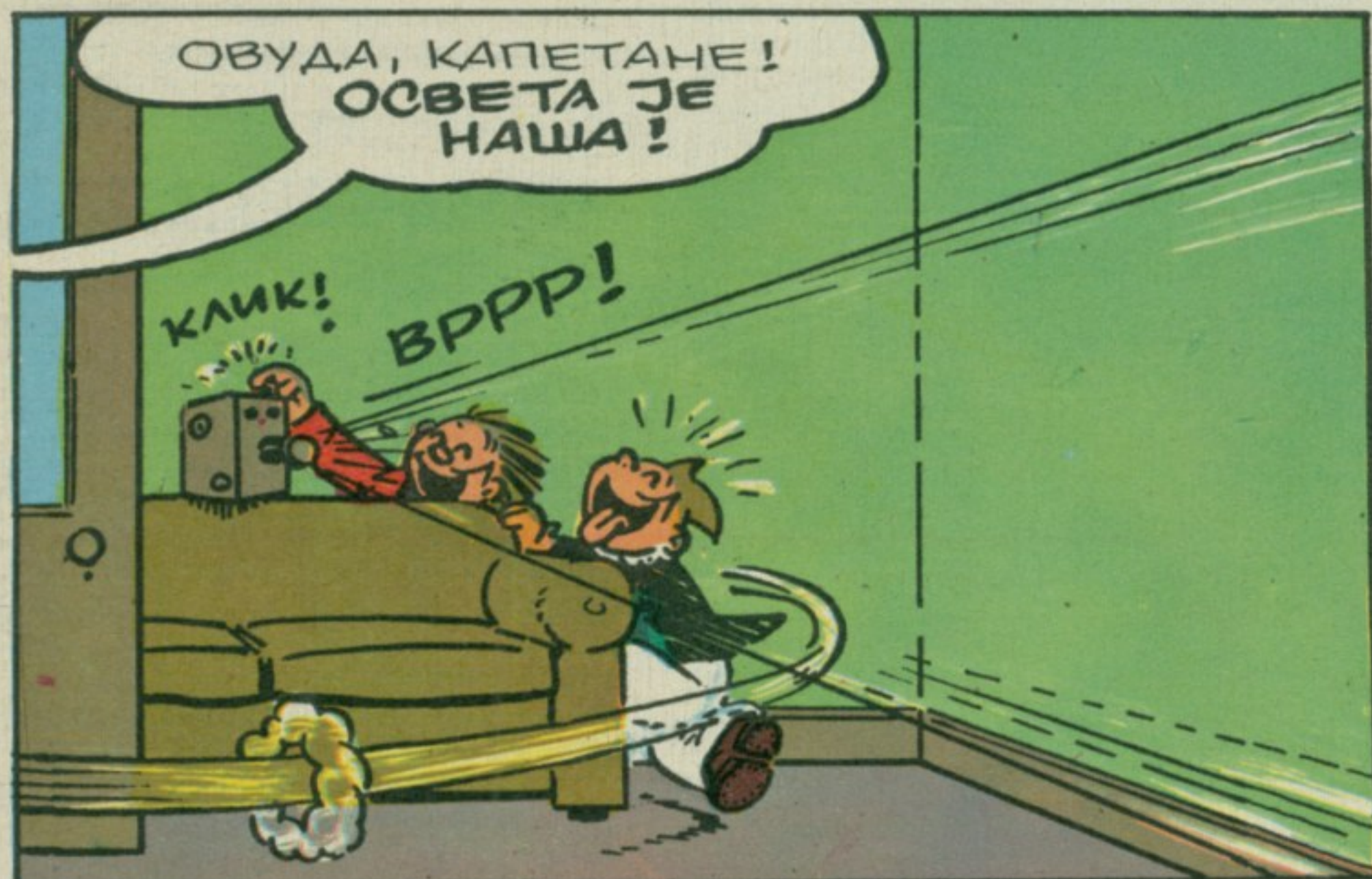
* * *

После неколико дана, угледао сам на хоризонту добро познати брежуљак и одахнуо: припадао је планинском ланцу који означава границу Мато Гроса.

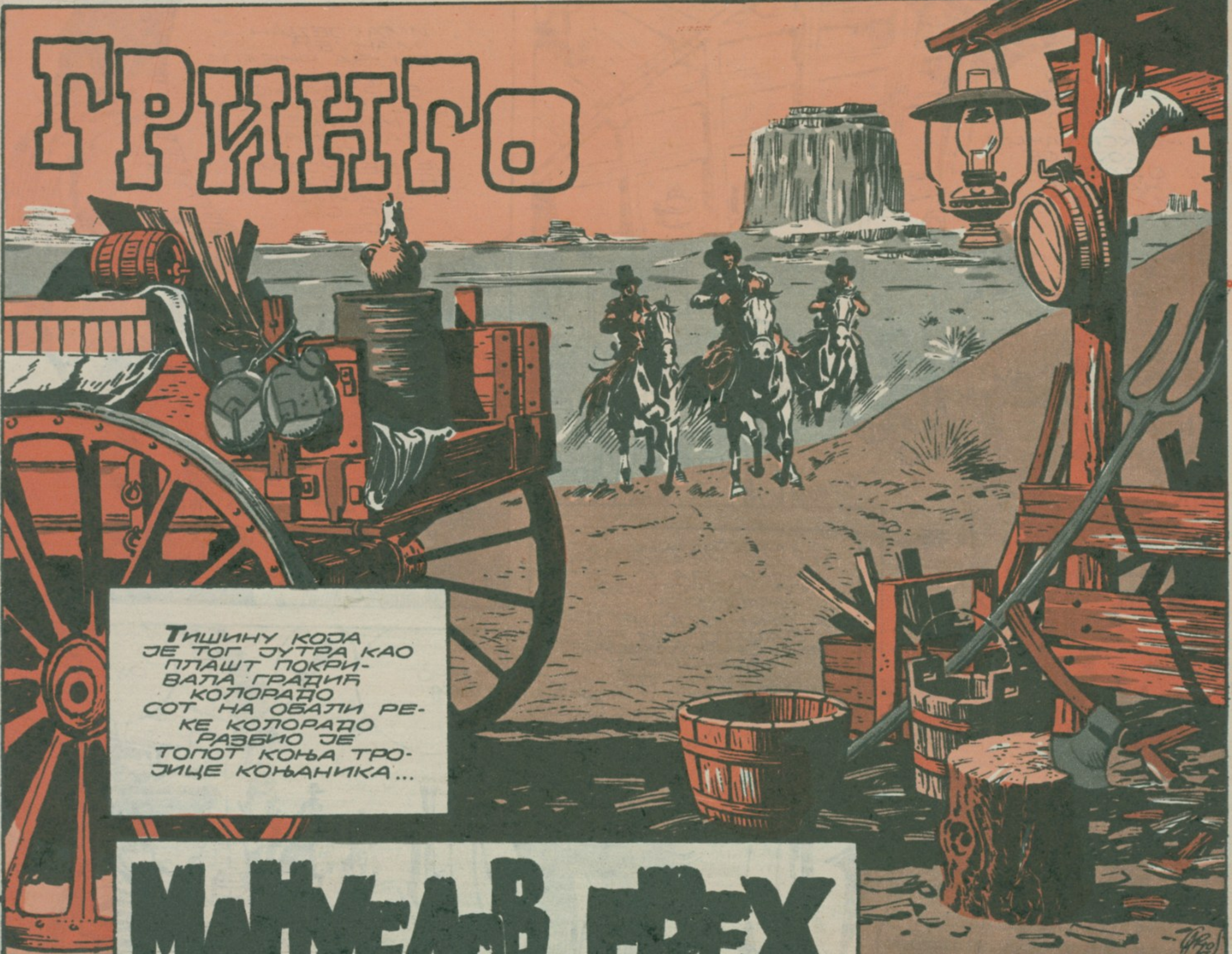
А када сам, сутрадан, срео првог Индијанца из једног од пријатељских племена, учинио ми се као натприродно биће. Повео ме је у своје село и док сам му причао шта ми се догодило, он је, не верујући ни речи, стално понављао:

— Сењор, од „голих ђавола“ се још нико није спасао...

Лојд Барнз

ТРИИГО

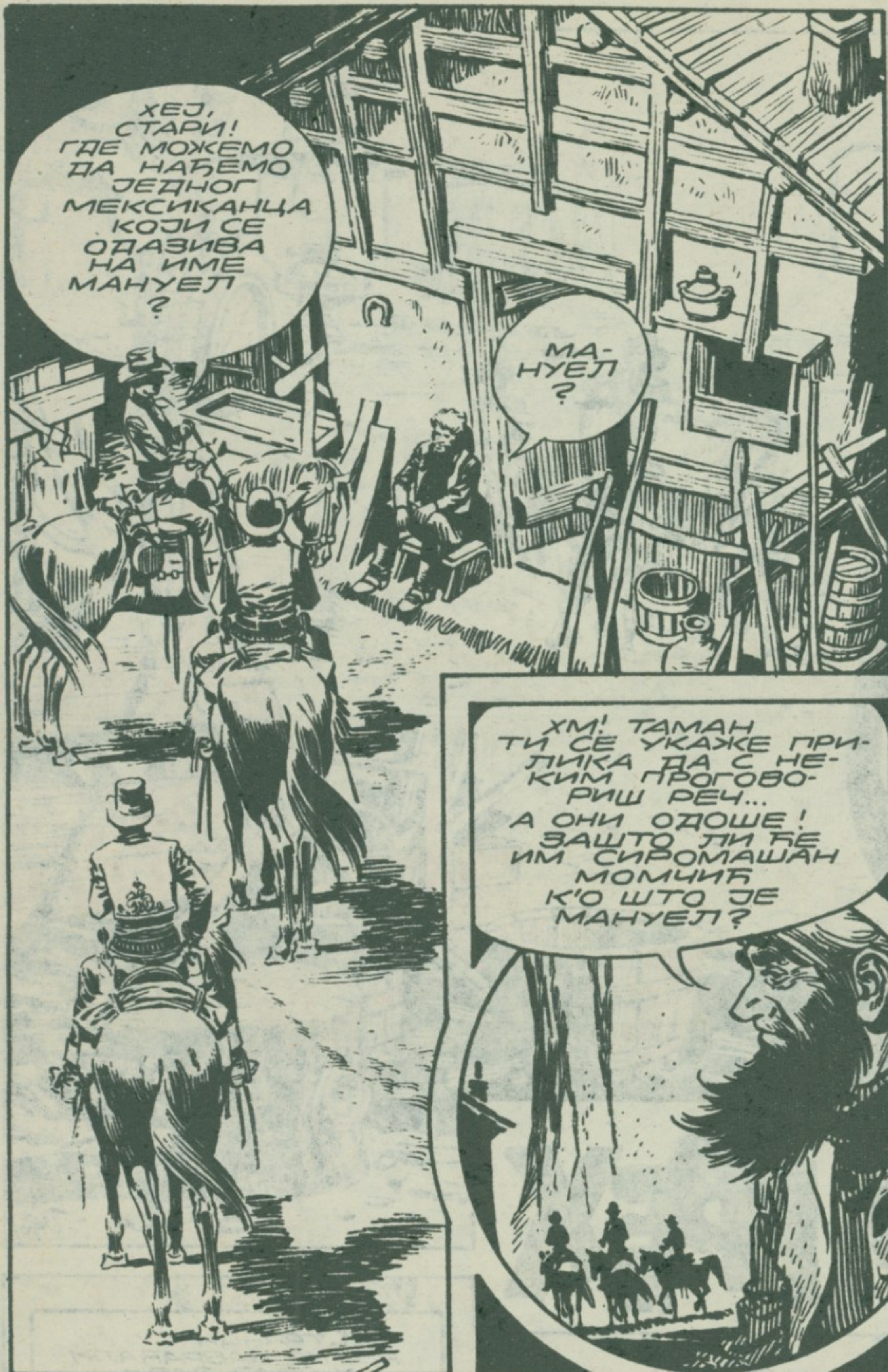

ТИШИНУ КОЈА
ЈЕ ТОГ ЈУТРА КАО
ПЛАШТ ПОКРИ-
ВАЛА ГРАДИН
КОЛОРАДО
СОТ НА ОБАТИ РЕ-
КЕ КОЛОРАДО
РАЗБИО ЈЕ
ТОПОТ КОЊА ТРО-
ЈИЦЕ КОЊАНИКА...

МАМЕЛОВ ПРЕХ

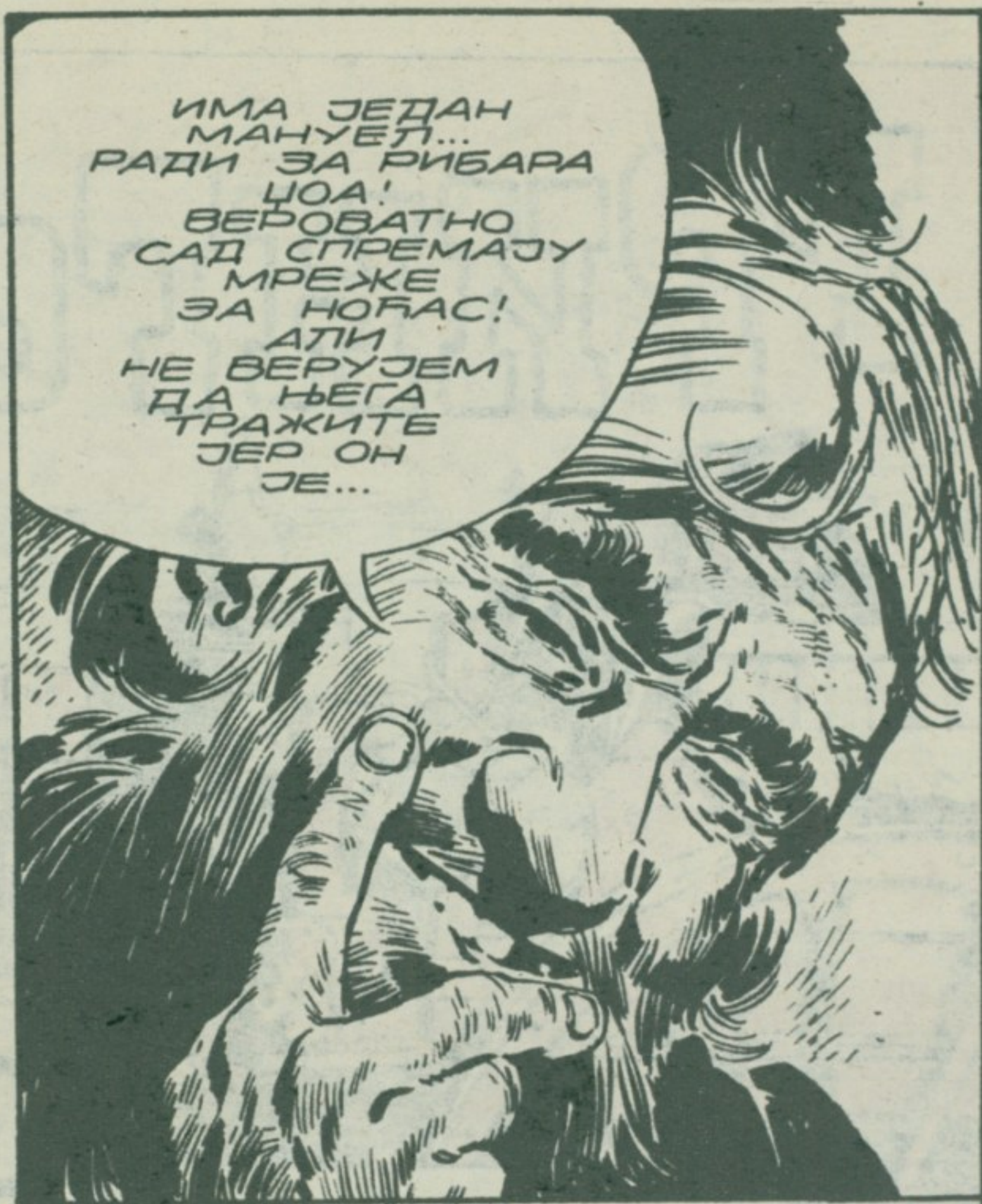
СТРАНЦИ СУ
РЕТКО НАВРАЋАЛИ
У ОВАЈ ЗАБИ-
ТИ КУТАК АРИЗОНЕ,
АЛИ ТРОЈИЦА
КОЊАНИКА КАО ДА
СУ ДОБРО ПОЗНА-
ВАЛА ПУТ...

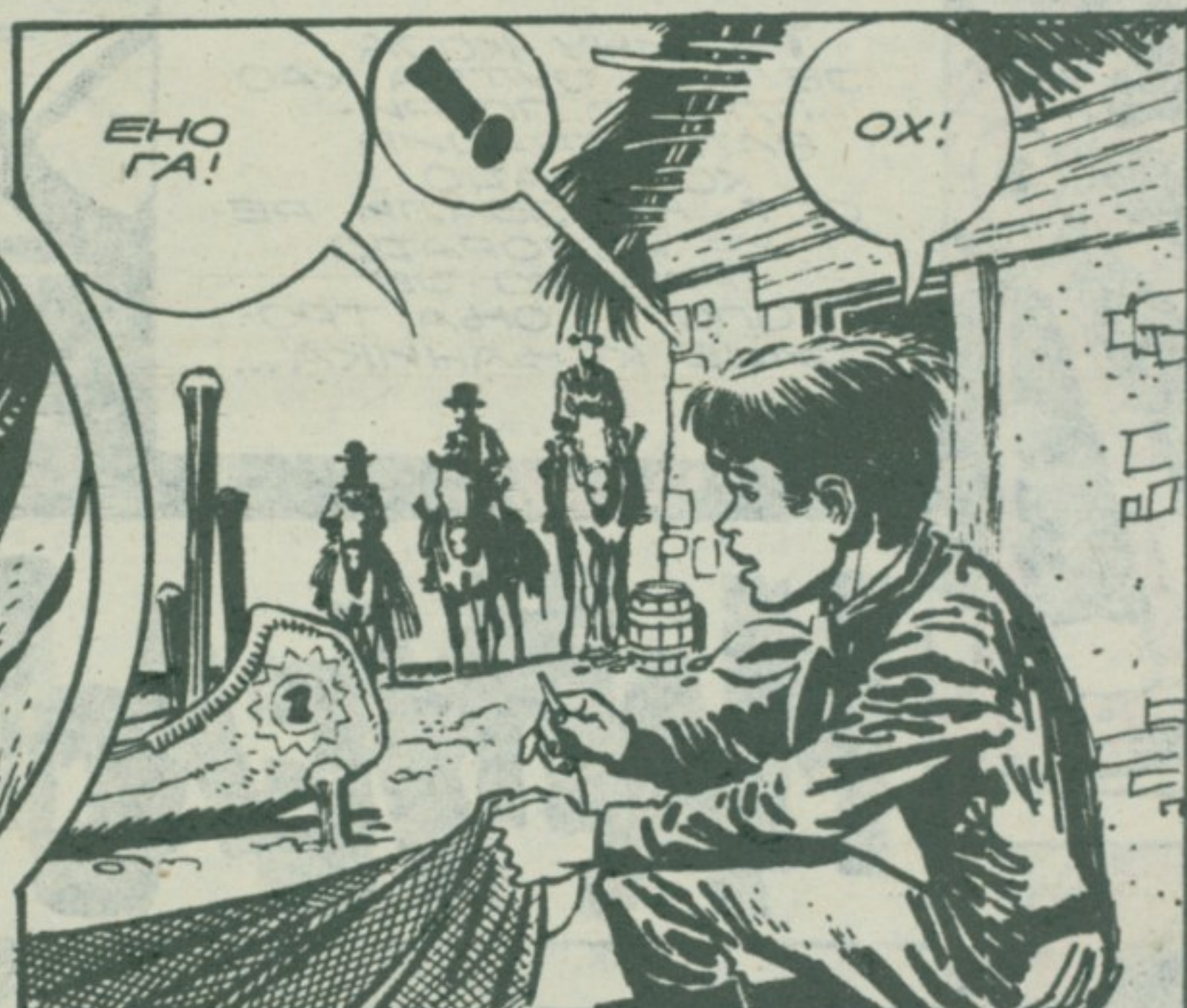
ХЕЈ,
СТАРИ!
ГДЕ МОЖЕМО
ДА НАЂЕМО
ЈЕДНОГ
МЕКСИКАНЦА
КОЈИ СЕ
ОДАЗИВА
НА ИМЕ
МАНУЕЛ
?

МА-
НУЕЛ
?

ХМ! ТАМАН
ТИ СЕ УКАЖЕ ПРИ-
ЛИКА ДА С НЕ-
КИМ ПРОГОВО-
РИШ РЕЧ...
А ОНИ ОДОШЕ!
ЗАШТО ЛИ ЋЕ
ИМ СИРОМАШАН
МОМЧИЋ
К'О ШТО ЈЕ
МАНУЕЛ?

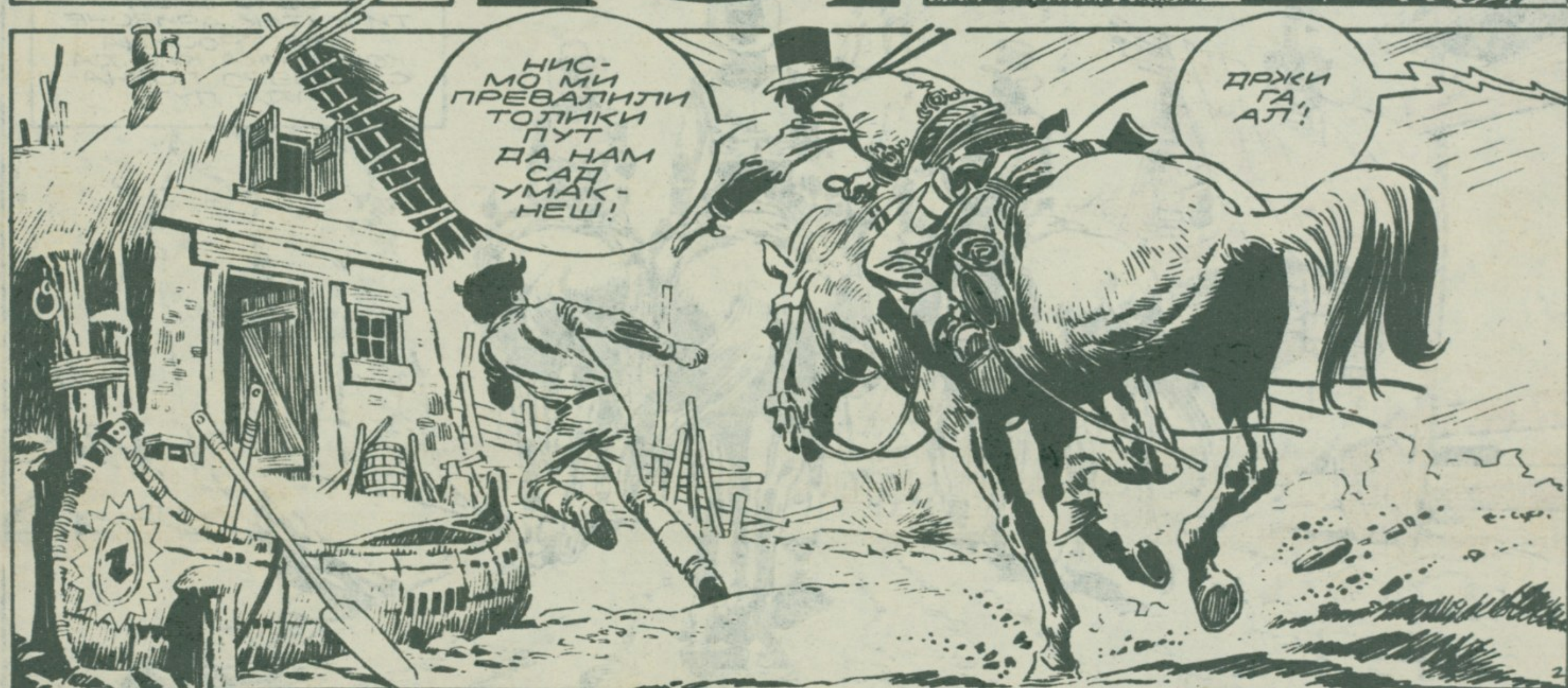

ИМА ЈЕДАН
МАНУЕЛ...
РАДИ ЗА РИБАРА
ЏОА!
ВЕРОВАТНО
САД СПРЕМАЈУ
МРЕЖЕ
ЗА НОЋАС!
АЛИ
НЕ ВЕРУЈЕМ
ДА ЊЕГА
ТРАЖИТЕ
ЈЕР ОН
ЈЕ...

ЕНО
ГА!

ОХ!

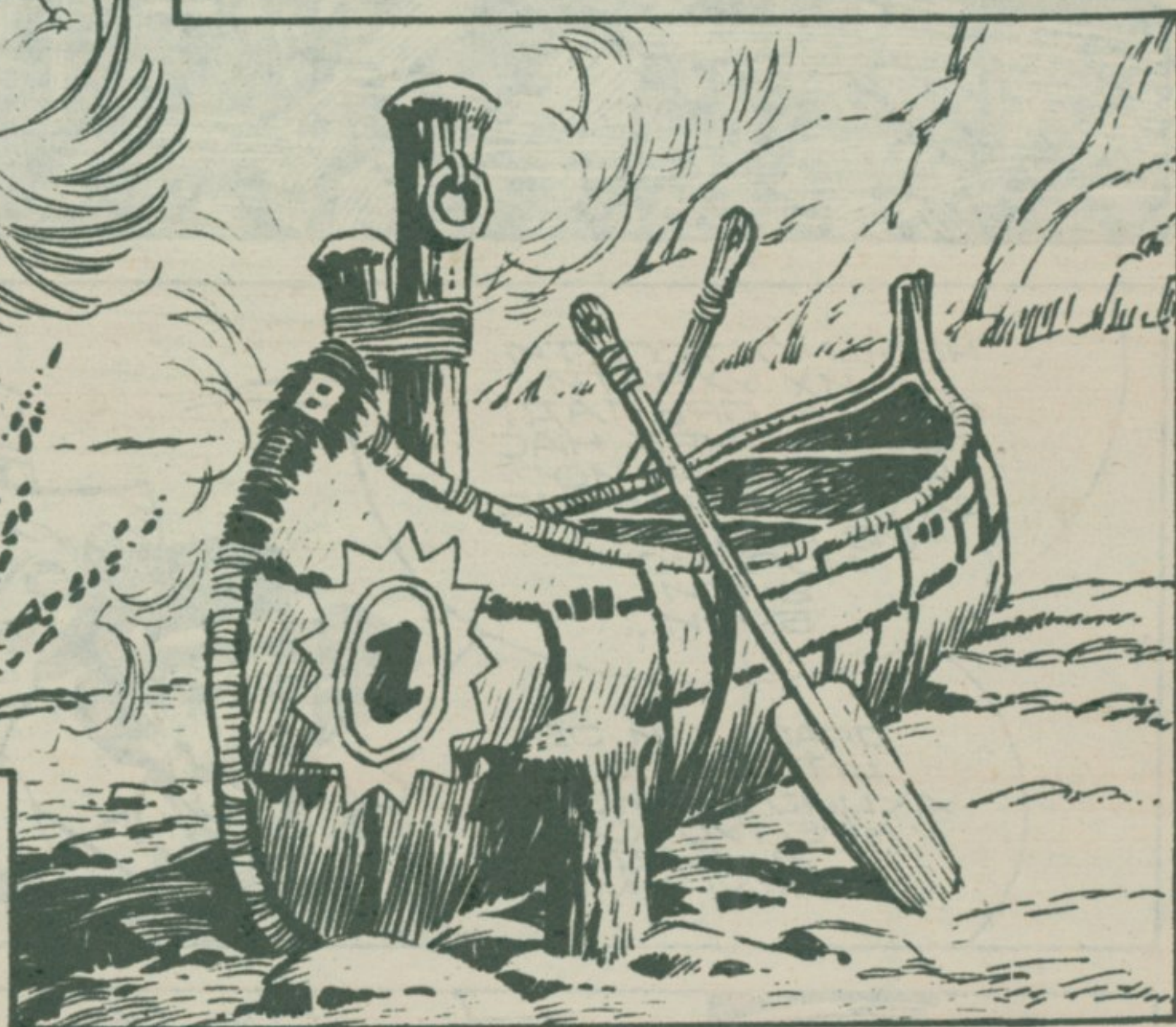

НИС-
МО МИ
ПРЕВАЛИЛИ
ТОЛИКИ
ПУТ
ДА НАМ
САД
УМАК-
НЕШ!

ДРЖИ
ГА,
АЛ!

АХ!

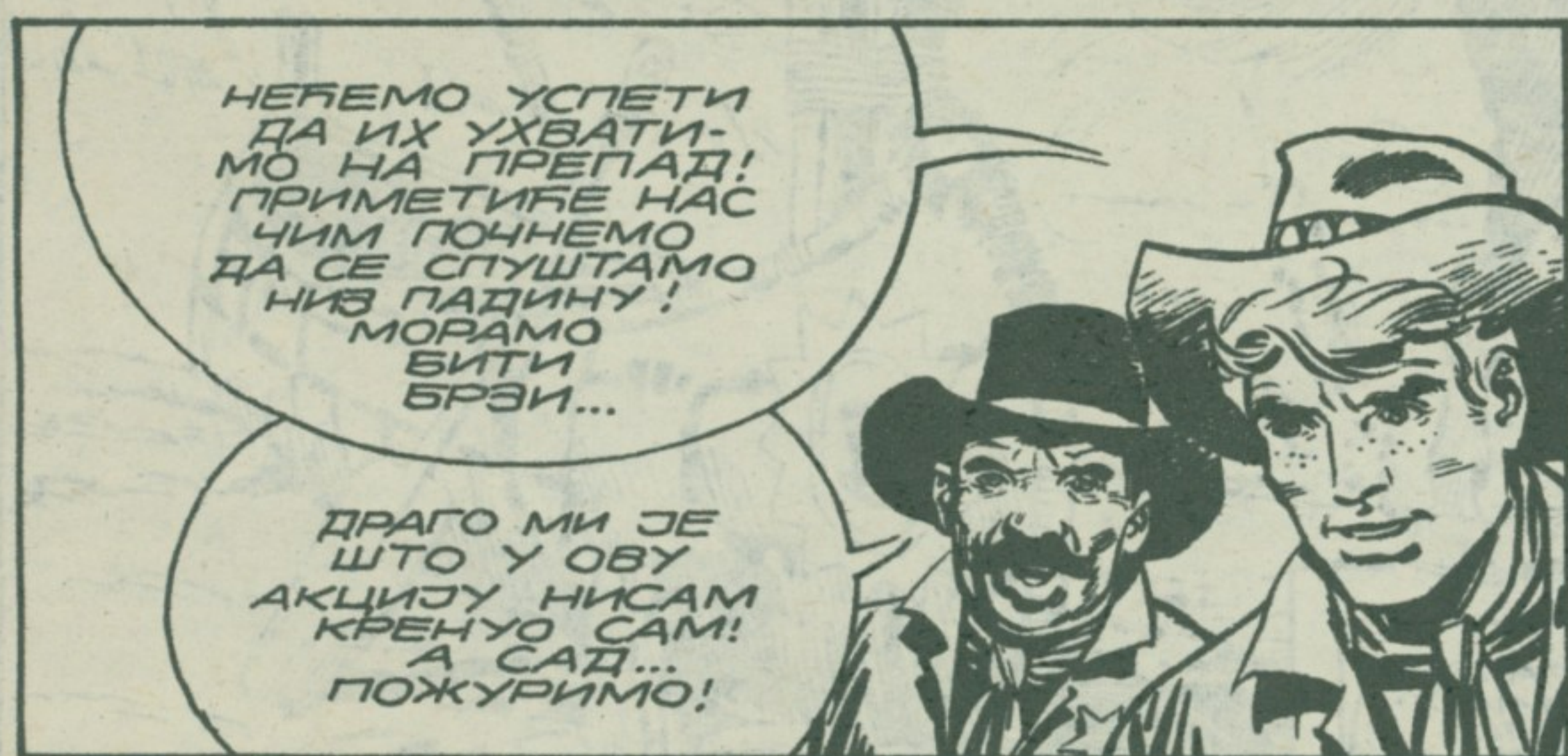
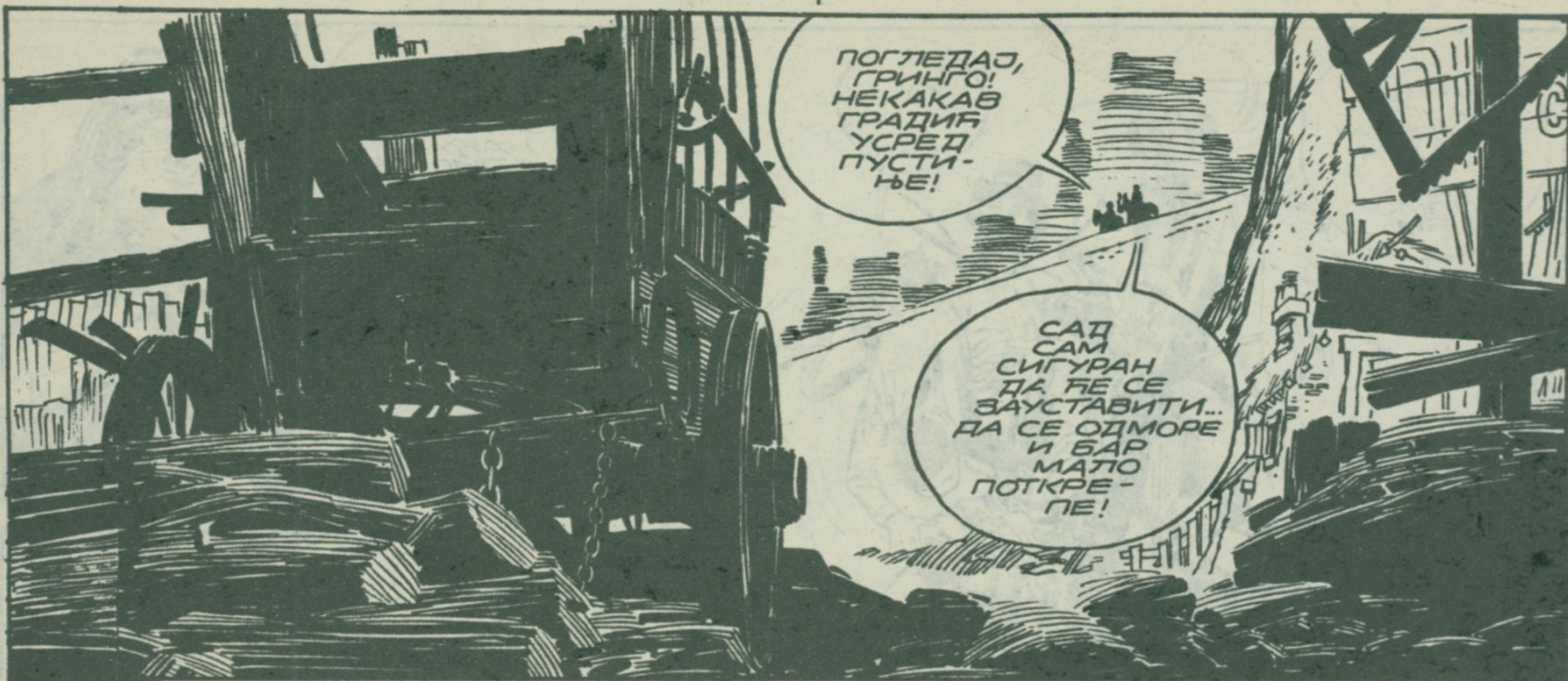

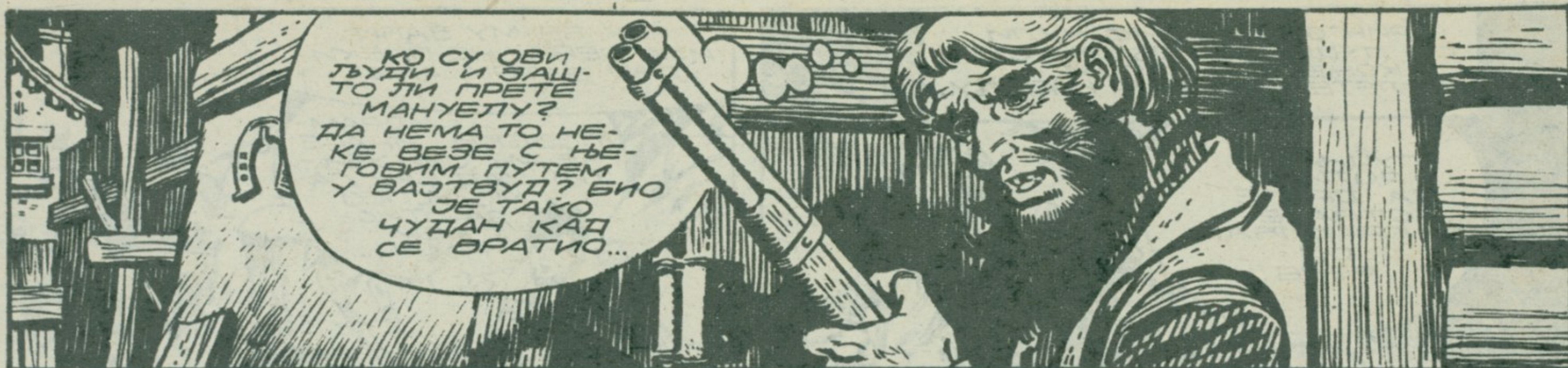
ЗА ТО ВРЕМЕ, НЕДАЛЕКО ОДАТЛЕ...

ЗАСАД ЈОШ ПРАТИМО ЊИХОВ ТРАГ! АЛИ, АКО ЗАЂУ ДУБЉЕ У ПУСТИЊУ... НЕ ВЕРУЈЕМ ДА ЋЕМО УСПЕТИ ДА ИХ СТИГНЕМО!

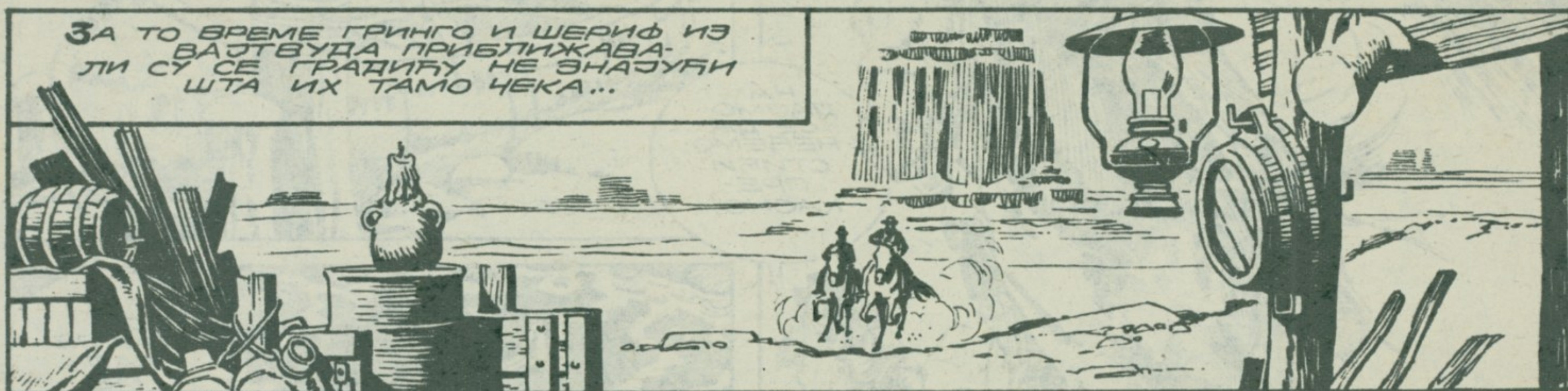

ПРИБЛИЖАВАМО СЕ РЕЦИ! НАДАМ СЕ ДА ЋЕ ТУ ЗАСТАТИ... БАР МАЈО!

КО СУ ОВИ
ЉУДИ И ЗАШ-
ТО ЛИ ПРЕТЕ
МАНУЕЛУ?
ДА НЕМА ТО НЕ-
КЕ ВЕЗЕ С НЕ-
ГОВИМ ПУТЕМ
У ВАЈТВУД? БИО
ЈЕ ТАКО
ЧУДАН КАД
СЕ ВРАТИО...

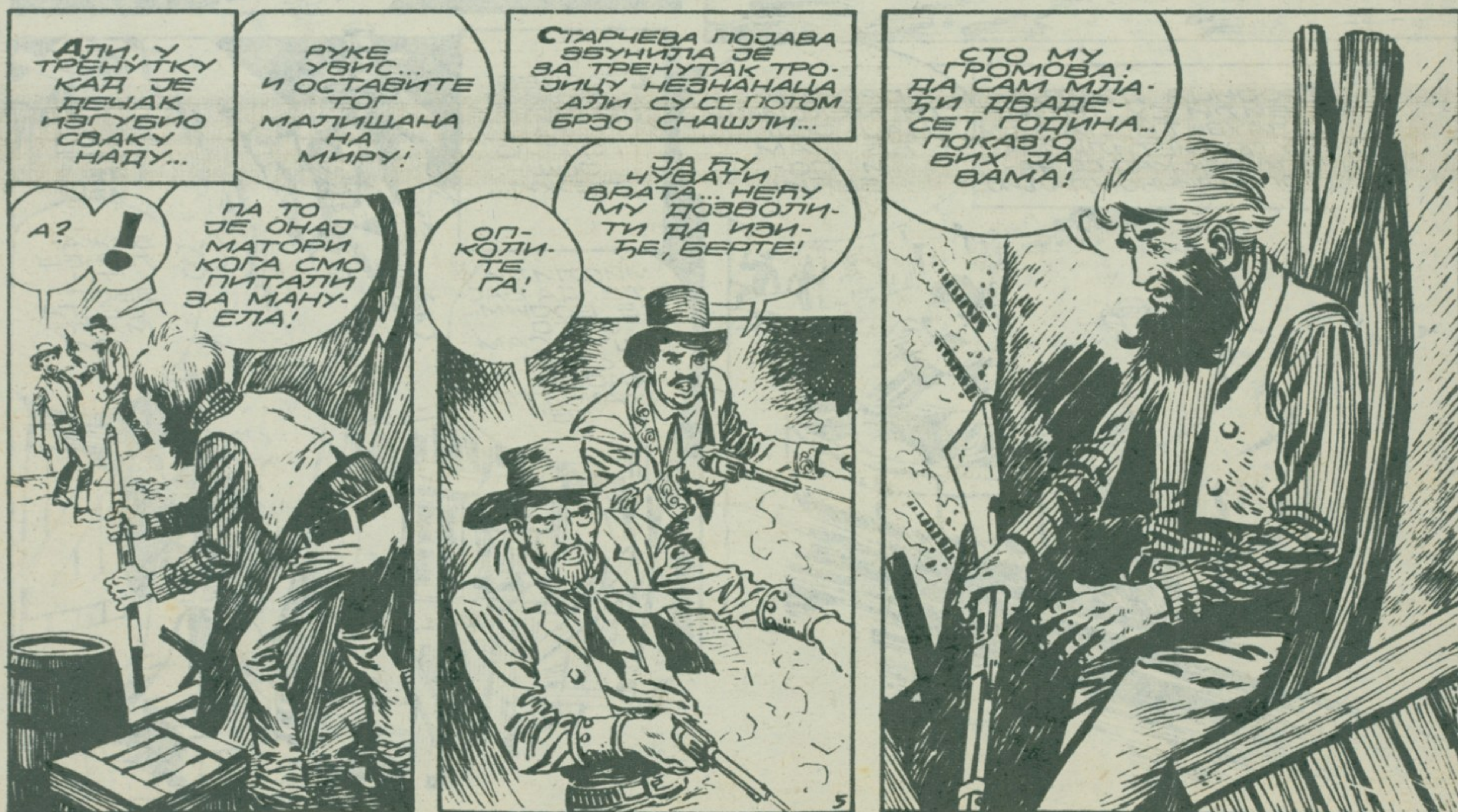

ЗА ТО ВРЕМЕ ГРИНГО И ШЕРИФ ИЗ
ВАЈТВУДА ПРИБЛИЖАВА-
ЛИ СУ СЕ ГРАДИЋУ НЕ ЗНАЈУЋИ
ШТА ИХ ТАМО ЧЕКА...

ОВО ТИ ЈЕ
ПОСЛЕДЊА
ШАНСА, МАНУ-
ЕЛЕ! ПРЕДАЈ
НАМ НОВАЦ...
ИЛИ БУ
ПУЦА-
ТИ!

НИЈЕ
КОД
МЕНЕ...
КУНЕМ
СЕ!

АЛИ, У
ТРЕНУТКУ
КАД ЈЕ
ДЕЧАК
ИЗГУБИО
СВАКУ
НАДУ...

РУКЕ
УВИС...
И ОСТАВИТЕ
ТОГ
МАЛИШАНА
НА
МИРУ!

СТАРЧЕВА ПОЈАВА
ВБУНИЛА ЈЕ
ЗА ТРЕНУТАК ТРО-
ЈИЦУ НЕЗНАНАЦА
АЛИ СУ СЕ ПОТОМ
БРЗО СНАШЛИ...

ЈА БУ
ЧУВАТИ
ВРАТА... НЕГУ
МУ ДОЗВОЛИ-
ТИ ДА ИЗИ-
ЂЕ, БЕРТЕ!

ОП-
КОЛИ-
ТЕ
ГА!

ПА ТО
ЈЕ ОНАЈ
МАТОРИ
КОГА СМО
ПИТАЛИ
ЗА МАНУ-
ЕЛА!

А?

СТО МУ
ГРОМОВА!
ДА САМ МЈА-
ЋИ ДВАДЕ-
СЕТ ГОДИНА...
ПОКАЗ'О
БИХ ЗА
ВАМА!

ГРИНГО И ШЕРИФ ЧУЛИ
СУ ПУЦЊЕВЕ, ОБОЛИ СУ
КОЊЕ И ГАЛОПОМ
ПОЛЕТЕЛИ ПРЕМА НАСЕЉУ...

ПУЦЊЕВИ
ДОЛАЗЕ
СА ДРУГЕ
СТРАНЕ
ГРАДИНА...
ОД
РЕКЕ!

НА-
ДАЈМО
СЕ ДА
НЕЋЕМО
СТИЋИ
ПРЕ-
КАСНО!

ЧАК ЋЕ МУ ЗАЋИ
ИЗА ЛЕЂА! НЕ ПРЕКИ-
ДАЈ ВАТРУ, АЛЕ!

МОРАМ
ПОБЕГИ... ИНАЧЕ
ЋЕ МЕ ОНИ УБИ-
ТИ! КАД БИХ СА-
МО УСПЕО
ДА ОТИС-
НЕМ
ЧАМАЦ...

ДО-
БРО ЈЕ...
САД
МЕ
ВИШЕ
НЕ
МОГУ
УХВА-
ТИТИ!

ТРОЈИЦА ПОШТА-
КА БИЛИ СУ ТОЛИ-
КО ЗАУВЕТИ СТАРЦЕМ
ДА СУ ПРИМЕТИЛИ МА-
НУЕЛА ТЕК КАД СЕ ЧА-
МАЦ ПОПРИЛИЧНО УДАЉИО...

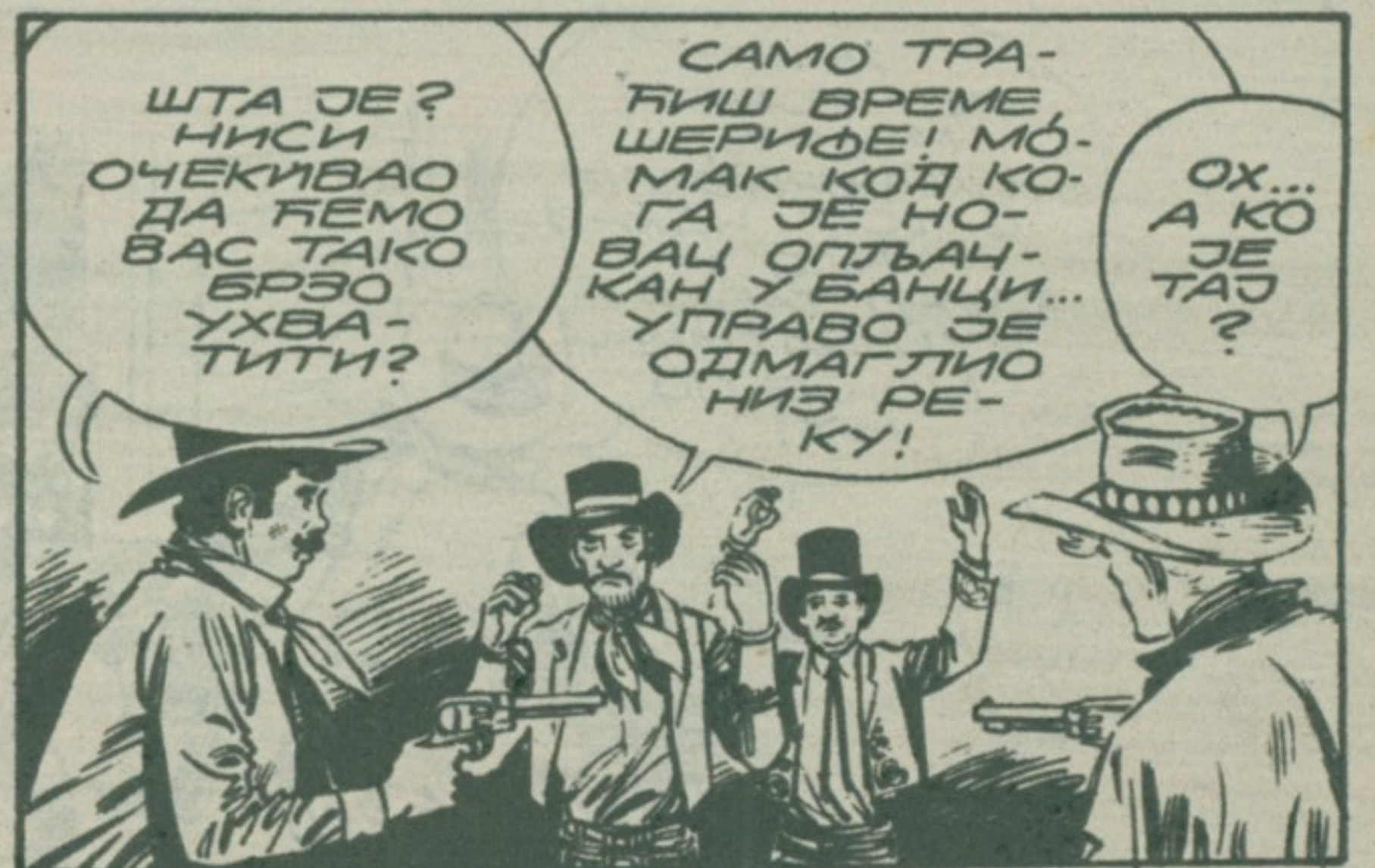
ПРОКЛЕ-
ТИ МЕКСИКА-
НАЦ! ЈОШ
ЋЕ НАМ
И ПО-
БЕГИ!

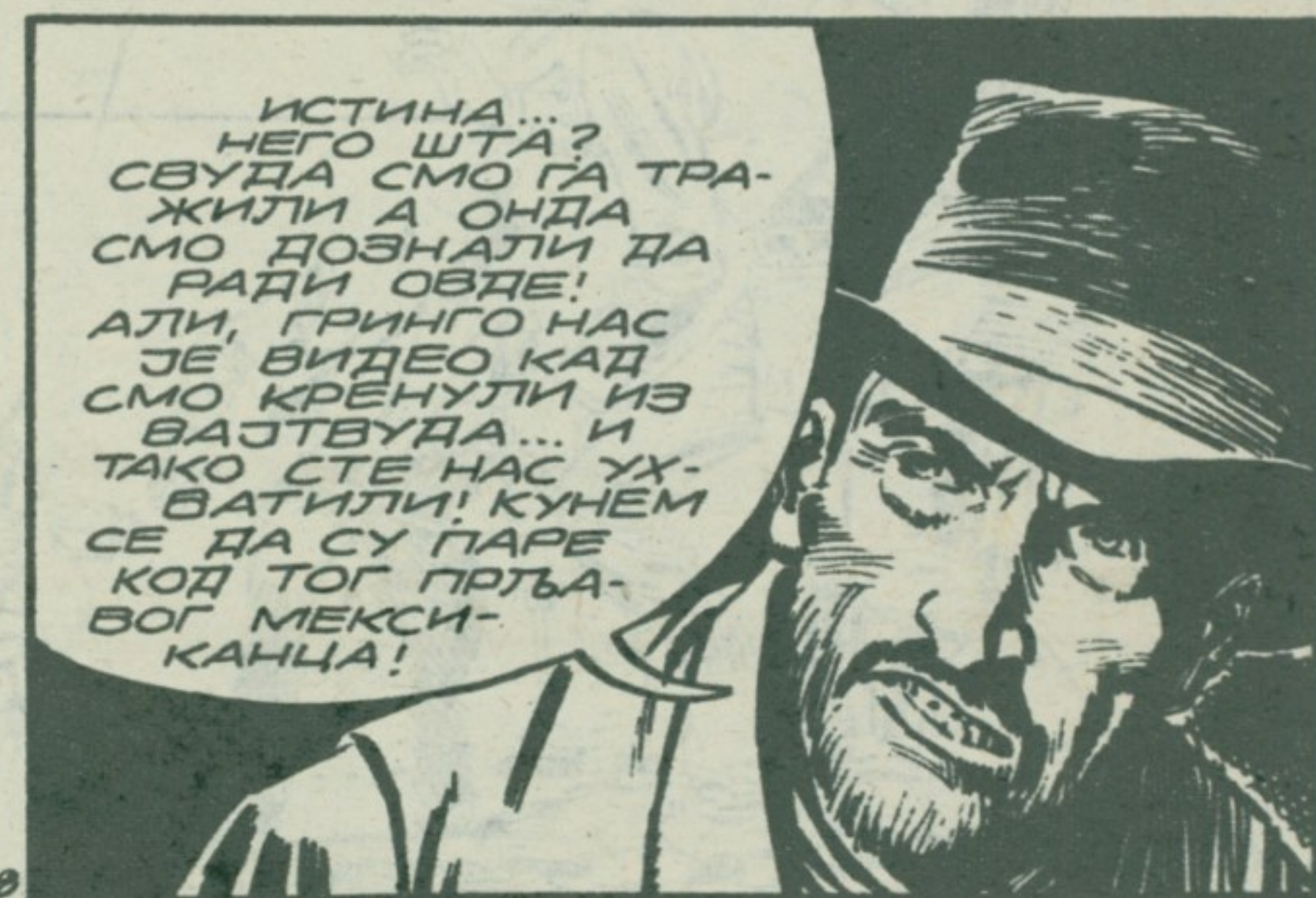
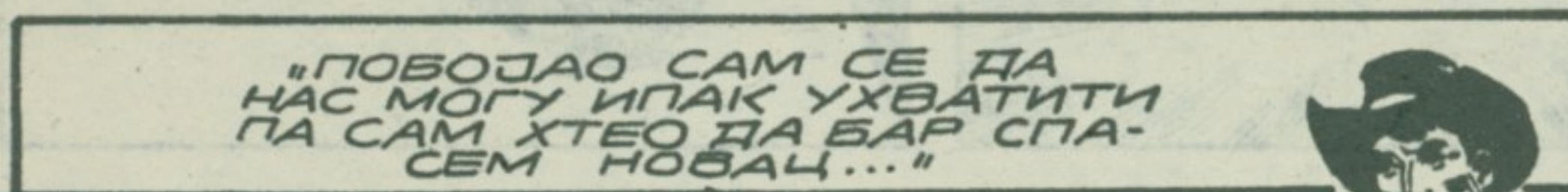
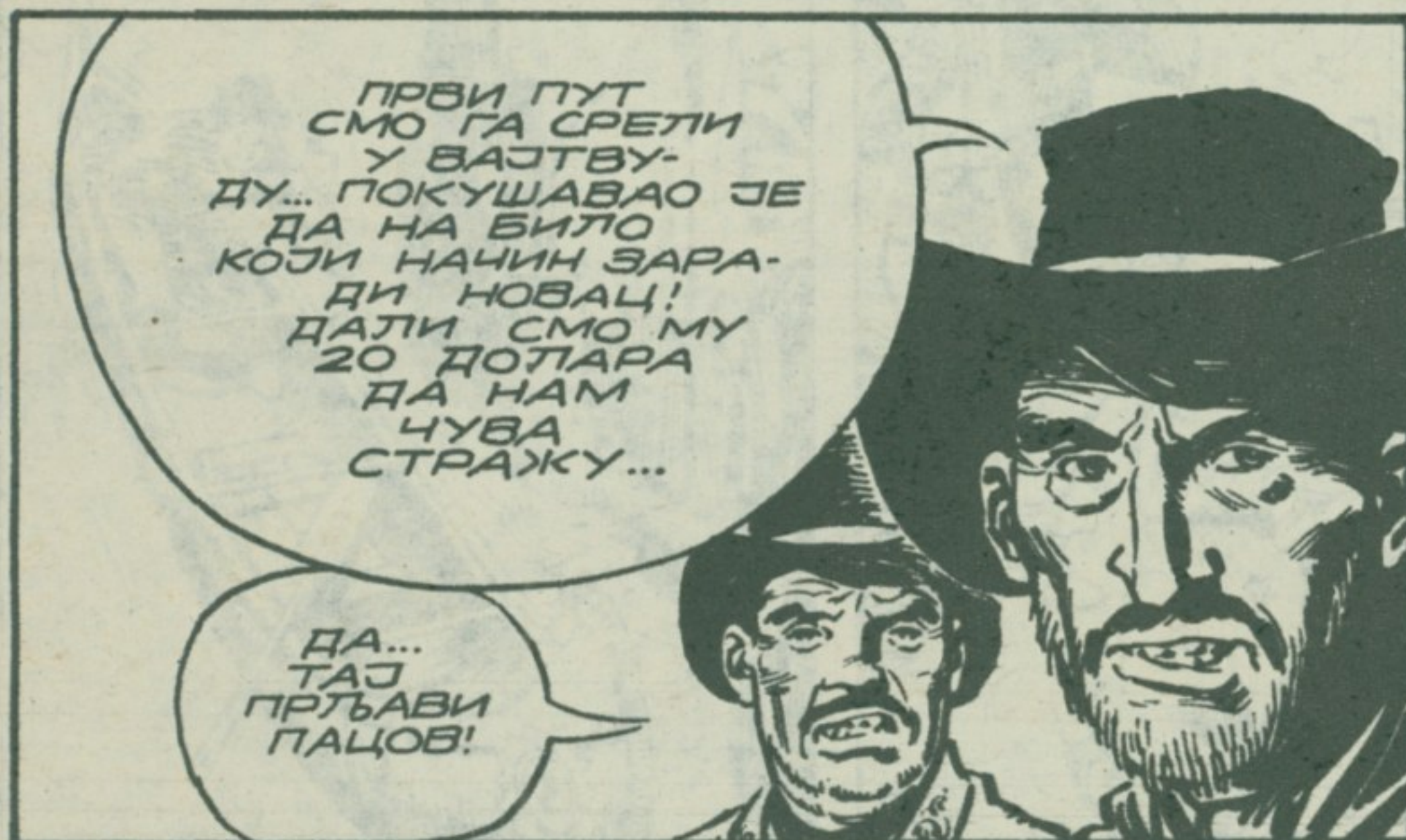
СТАРЧЕВ
ПОЛОЖАЈ
ЈЕ ЗБОГ
ТОГА
ПОСТАО
ЈОШ
ТЕЖИ...

МИСЛИЛИ
СТЕ ДА ВАС
СЕ БОЈИМ...
ВАТО
ШТО САМ
СТАР!
ХАЈДЕ, ПО-
КАЖИТЕ
СЕ!

ЗАЖА-
ЛИЋЕШ
ТИ
ЗБОГ
ОВОГА,
МАТО-
РИ!

ИЗГЛЕДАЛО ЈЕ ДА ЈЕ
НЕРАВНОПРАВНА БИТКА СКОРО
ЗАВРШЕНА КАДА СЕ НА МЕСТУ
ОКРШАЈА ПОЈАВИО ГРИНГО...

ЈА ПОНОВО
ТВРДИМ ДА МА-
НУЕЛ НИЈЕ
КРИМИНАЛЦ!
ОН ЈЕ ДОБРО
ДЕТЕ И НИКАД
НИШТА
НИЈЕ УКРАО!
ОВИ ЉУДИ
ЛАЖУ!

ТО ЋЕМО
БРЗО
ОТКРИТИ! ОВУ
ТРОЈИЦУ
ЗАТВОРИТЕ А
ЈА ИДЕМ
НАТРАГ У
ВАЈТВУД!
И НАБИТЕ
МАНУЕЛА!

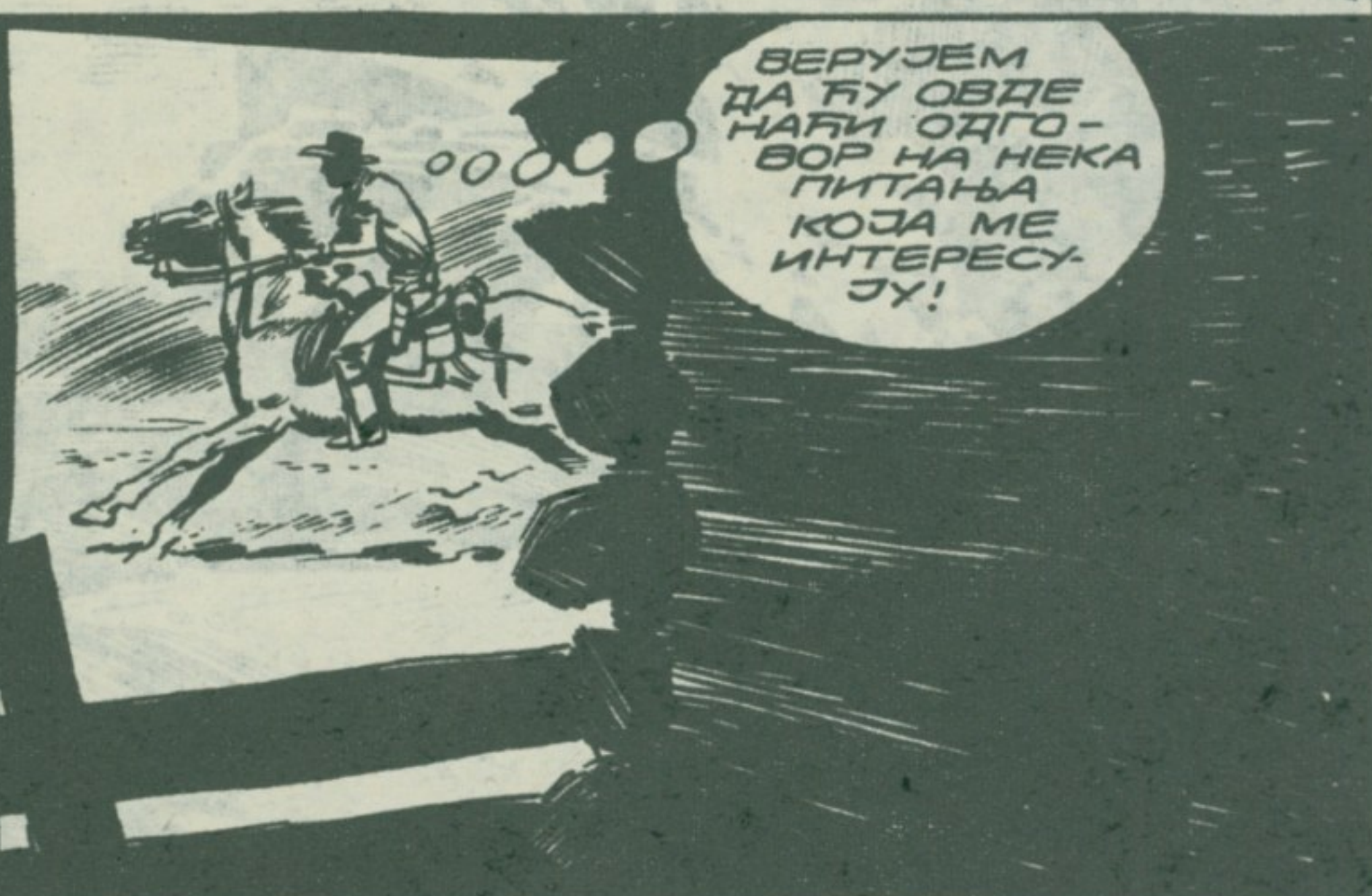
ДА
НАБЕМО
МАНУЕЛА?
ИСКЉУЧЕНО!
РЕКА ЈЕ ПУНА
БРЗАКА И
СТАПОВА!
МАТИШАН
ЈЕ
ОСУЂЕН...

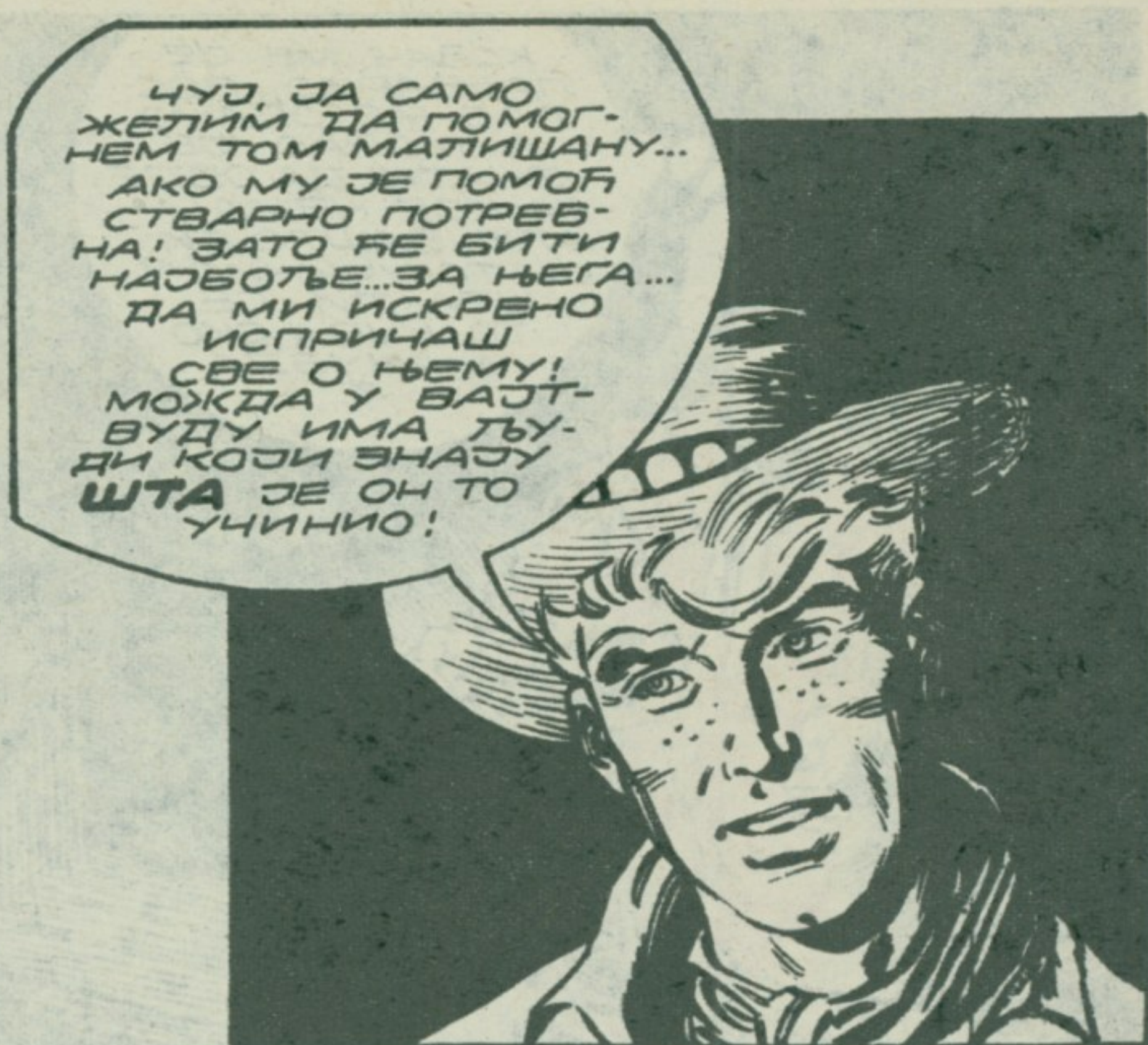
Неколико ки-
лометара јужно
од градића
напазили су се
опасни брзаци
реке колорато које
су само наивешти-
ци веслачи мог-
ли да савла-
дају...

...ДОК СУ ЗА НЕВЕШТЕ
ЗНАЧИЛИ СИГУРНУ СМРТ...

ЈА...
НЕЋУ
МОЋИ...
ДА
САВЛА-
ДАМ...

АХ!

КОВАЧ МЕ ЈЕ ПРЕВАРИО... ПОСЛАО МЕ ОВАМО, А МОРАО ЈЕ ЗНАТИ ДА ОВДЕ НИКОГ НЕМА! АЛИ, ЗАШТО БИ ОН ТО УЧИНИО? ШТА ЛИ СЕ ТО КУВА ОКО МАНУЕЛА?

УМ... ОВДЕ ЈЕ ИПАК НЕКО СВЕ ДОНЕДАВНО ЖИВЕО! МОЖДА СВЕ ДО ДУТРОС! СА ОВЕ БЕДНЕ ПОСТЕЛЈЕ КАО ДА ЈЕ НЕКО ТЕК УСТАО!

И ТРАГОВИ КОЛА СУ СКОРАШЊИ! НЕГЕ МИ БИТИ ТЕШКО ДА ИХ ПРАТИМ! ТРЕБА САМО ДА ПОЖУРИМ!

ГРИНГО ЈЕ ИПАК ОДЛУЧИО ДА ПРЕТХОДНО ЈОШ ЈЕДНОМ ПОРАЗГОВАРА С КОВАЧЕМ...

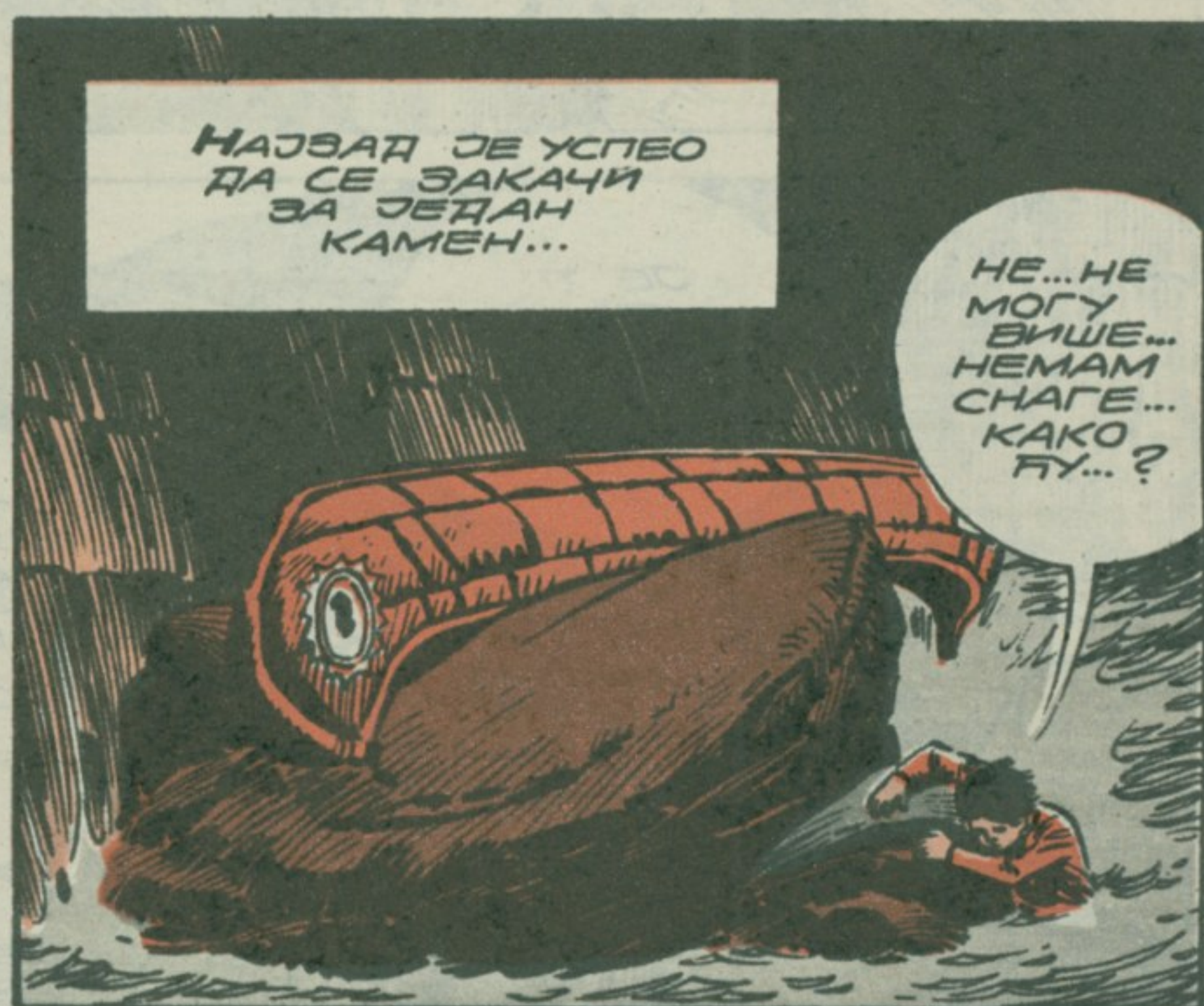
И ОН ЈЕ ОТИШАО! СВЕ МИ СЕ ЧИНИ ДА НЕ ЖЕЛИ ДА СЕ ПОЧЕВО СРЕТНЕМО! АЛИ, РЕШИЋУ ЗА ОВУ ТАЈНУ... ПО СВАКУ ЦЕНУ!

НЕ
РАЗУМЕМ
САМО ЗАШТО
СУ ПОБЕГЛИ У
СТАРИМ КОЛИ-
МА У КОЈЕ ЈЕ
УПРЕГНУТА
МАЗГА... АКО
СУ СТВАРНО
ЖЕЛЕЛИ ДА
ПОБЕГНУ
И САКРИЈУ
СЕ!

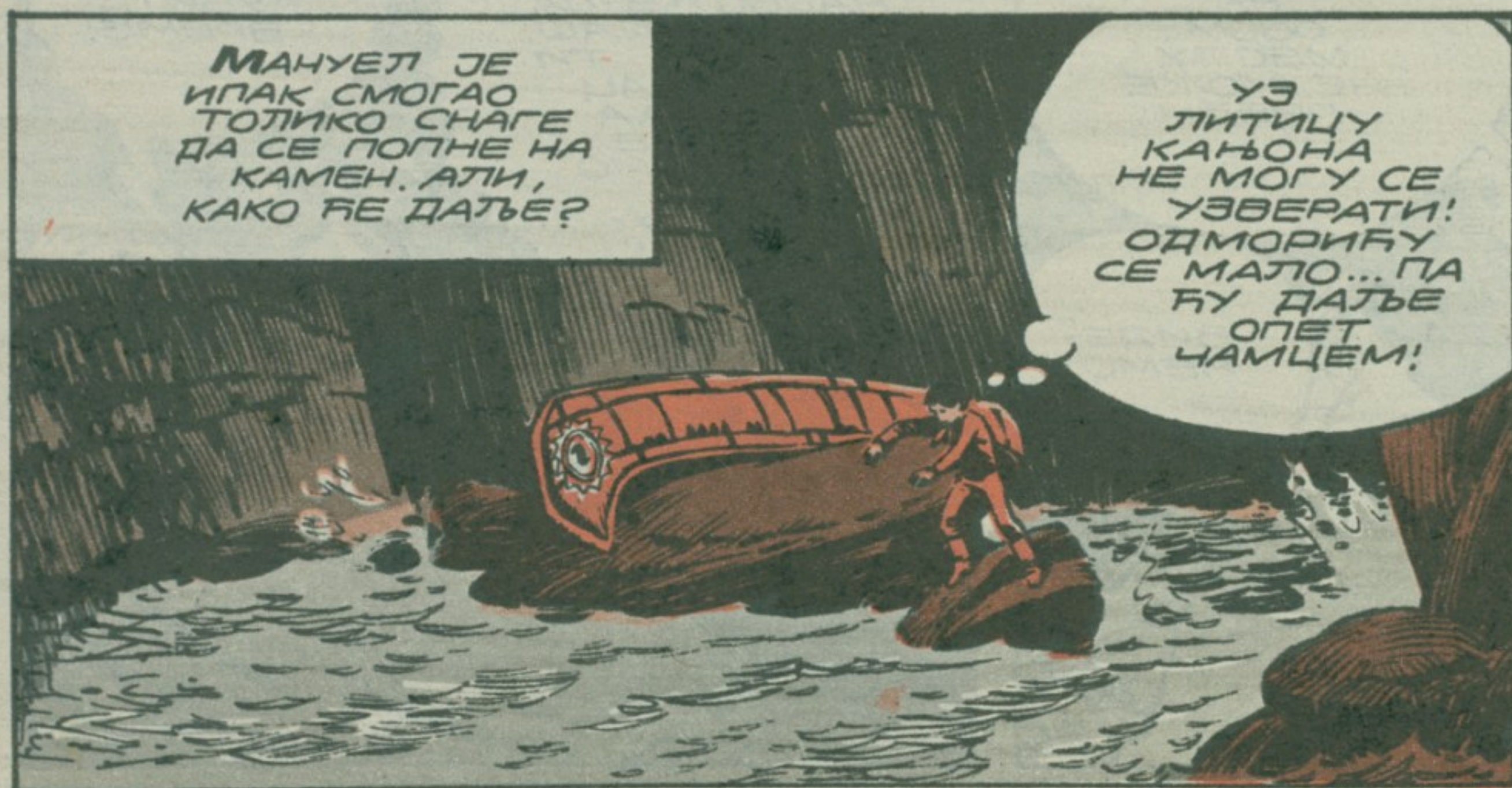

ДОК ЈЕ
ГРИНГО ПРАТИО
ТРАГ
МАНУЕЛОВОГ ОЦА
И СЕСТРЕ,
ДЕЧАК СЕ БОРИО
С БРЗАЦИМА
РЕКЕ
КОЛОРАДО...

НАЈЗЛАД ЈЕ УСПЕО
ДА СЕ ЗАКАЧИ
ЗА ЈЕДАН
КАМЕН...

НЕ... НЕ
МОГУ
ВИШЕ...
НЕМАМ
СНАГЕ...
КАКО
БУ...?

МАНУЕЛ ЈЕ
ИПАК СМОГАО
ТОЛИКО СНАГЕ
ДА СЕ ПОПНЕ НА
КАМЕН. АЛИ,
КАКО ЋЕ ДАЉЕ?

УЗ
ЛИТИЦУ
КАЊОНА
НЕ МОГУ СЕ
УЗВЕРАТИ!
ОДМОРИЋУ
СЕ МАЛО... ПА
БУ ДАЉЕ
ОПЕТ
ЧАМЦЕМ!

МАТИ
МАНУЕЛ
НИЈЕ НИ
СЛУТИО
ДА
ВРЕМЕ
РАДИ
ПРОТИВ
ЊЕГА...

ОВАКО
ГА НИКАД
НЕЋЕМО
НАЋИ! ТРЕБА-
ЛО ЈЕ ДА
КРЕНЕ-
МО
КАНУОМ!

КАКО
ТО
МИСТИТЕ,
ШЕРИФЕ?
КАНУ-
ОМ?

АКО МИСЛИТЕ
ДА ИДЕТЕ КАНУ-
ОМ, МОРАЈЕТЕ
САМИ, ШЕРИФЕ!
СТАР ЈЕСАМ,
АЛИ МИ СЕ ЈОШ НЕ
УМИРЕ!
И ВАМА САВЕ-
ТУЈЕМ ДА СЕ
НЕ УПУШТАТЕ
У ТАКВУ
АВАНТУРУ!

А
ЈА И МОЈА
ПОРОДИЦА
УМРЕЋЕМО ОД
ГЛАДИ АКО
СВОЈУ ДУЖ-
НОСТ НЕ ОБА-
ВИМ БЕЗ ОБ-
ЗИРА НА ОПАС-
НОСТ! ТАЈ
НОВАЦ МОРА
БИТИ ВРА-
ЋЕН БАН-
ЦИ!

ЏЗНЕ-
НАДА...

ХЕЈ,
ШЕРИФЕ!
ПОГЛЕДАЈ-
ТЕ
ТАМО!

ЈЕ Л'
ТО
МОМАК
КОГА
ТРАЖИ-
МО?

ТАЧНО!
РЕК'О
САМ ВАМ
ДА НЕЋЕ
МОЋИ
ДА САВЛА-
ДА
БРЗАКЕ!

ШТА
ЋУ
САД?

НЕЋЕ
МОЋИ ДА
СЕ СПУСТЕ
ОВАМО
ДОЛЕ
И ДА МЕ
УХВАТЕ!
А ЧИМ СВАНЕ...
ЈА ЋУ
КАНУОМ
ДАЋЕ НИЗ
РЕКУ!

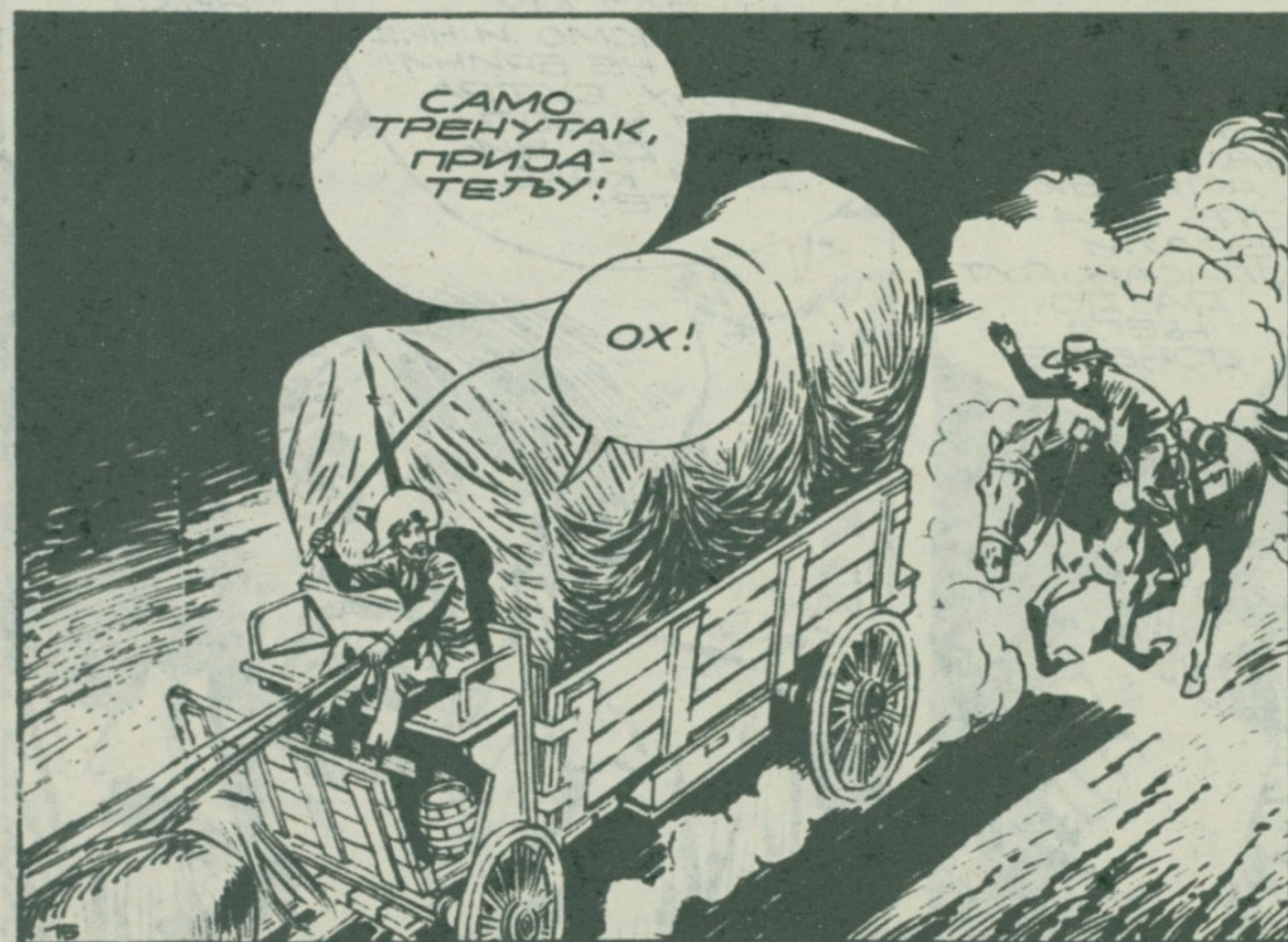
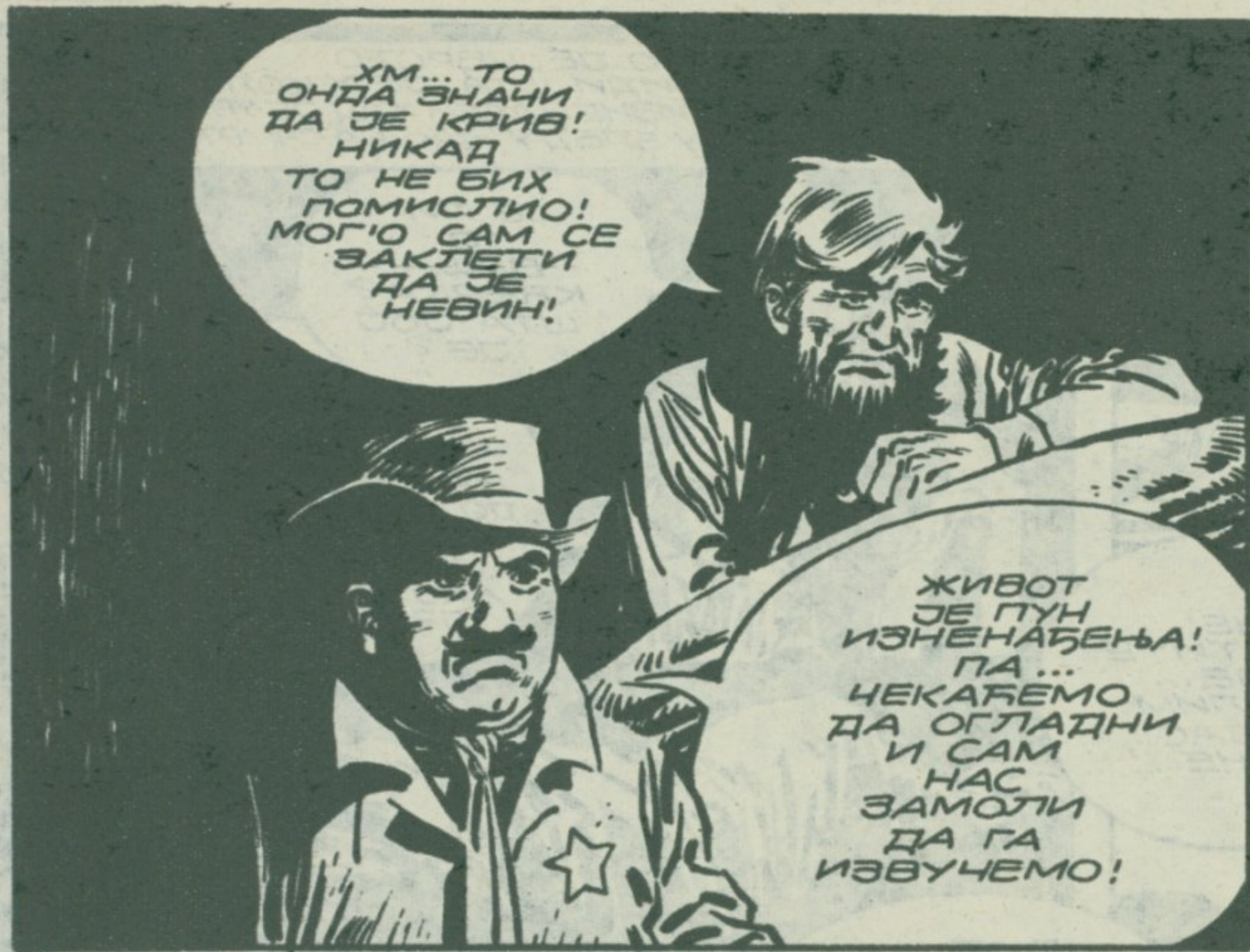
ШТА ТО
НАМЕРАВА-
ТЕ, ШЕРИФЕ?
РЕКА СЕ
НА
ОВОМ
МЕСТУ
НЕ МОЖЕ
ПРЕЋИ!

ВИДЕ-
ЋЕМО!

ЧУЈ,
СИНКО!
ЗА ТЕБЕ
ЋЕ БИТИ
НАЈБОЉЕ ДА
СЕ ПРЕДАШ!
БАЦИЋУ ТИ
КОНОПАЦ
СА ВРХА
СТЕНЕ...
ПА ЋЕМО
ТЕ ИЗВУ-
ЋИ!

НИКАД
СЕ НЕЋУ
ПРЕДАТИ!
САМО
ГУБИТЕ
ВРЕМЕ!

Али, Гринго је знао да човек лаже...

ИПАК, СИЋИ БЕШ С КОТЛА И ПОЋИ СА МНОМ! ХОЋУ ДА ВИДИМ ШТА ИМАШ У КОЛИ-МА!

НЕ! ПУСТИТЕ МЕ... МОЛИМ ВАС! НЕ...!

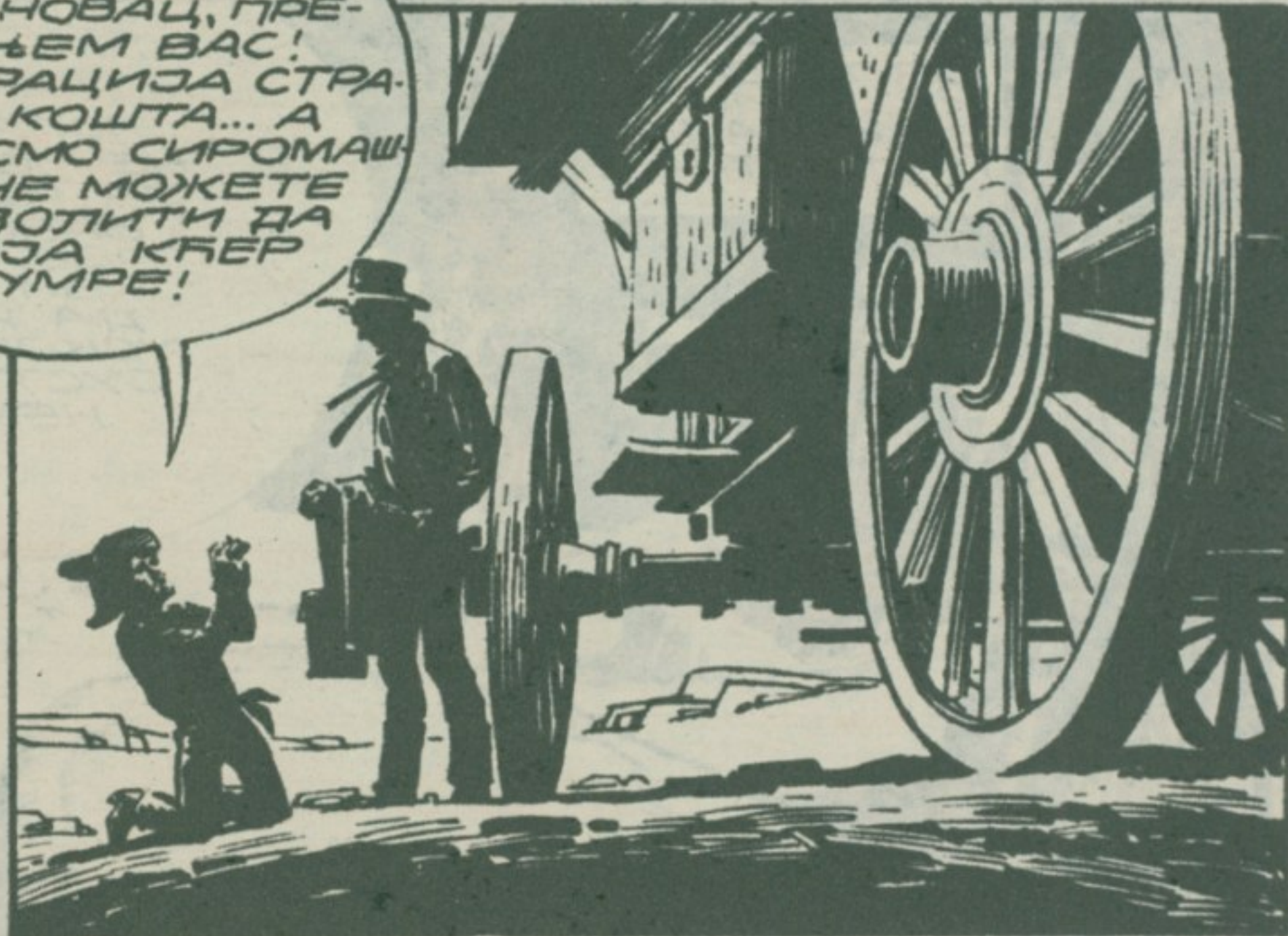
Али, Гринго је чврсто решио да види шта је у коли-МА. Био је изненађен кад је угле-ДАО ДЕВОЈКУ БЛЕДУ КАО НА СМРТИ.

ЈЕ ЛИ ТО ВАША КЋЕРКА? ШТА ЈОЈ ЈЕ?

ТЕШКО ЈЕ БОЛЕСНА! ТРЕ-БА ДА СТИГНЕМО ДО ВЕЛИКОГ ГРАДА ШТО ПРЕ ДА ЈЕ ОПЕРИШУ... АКО НЕ БУДЕ ПРЕКАСНО!

НЕ ОДУ-ЗИМАЈТЕ МИ ТАЈ НОВАЦ, ПРЕ-КЛИЊЕМ ВАС! ОПЕРАЦИЈА СТРА-ШНО КОШТА... А МИ СМО СИРОМАШ-НИ! НЕ МОЖЕТЕ ДОЗВОЛИТИ ДА МОЈА КЋЕР УМРЕ!

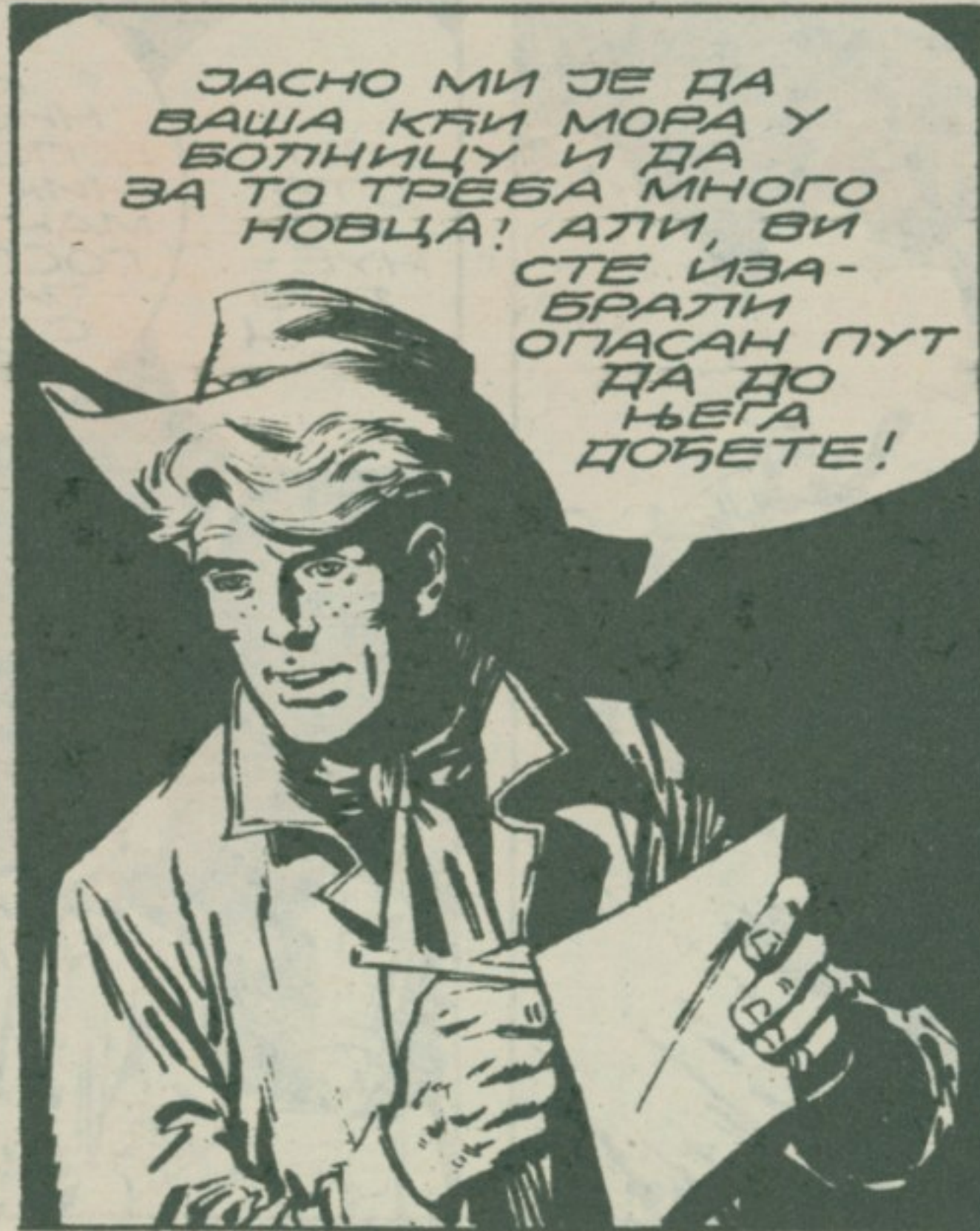
САД МИ ЈЕ ЈАСНО! ЕВО И ТОРБЕ! МАНУЕЛ ЈЕ, ЗНАЧИ, ЗАДРЖАО НОВАЦ, ДА БИСТЕ КЋЕРКУ МОГЛИ ДА ОДНЕСЕТЕ У БОЛНИЦУ... ЗАР НЕ?

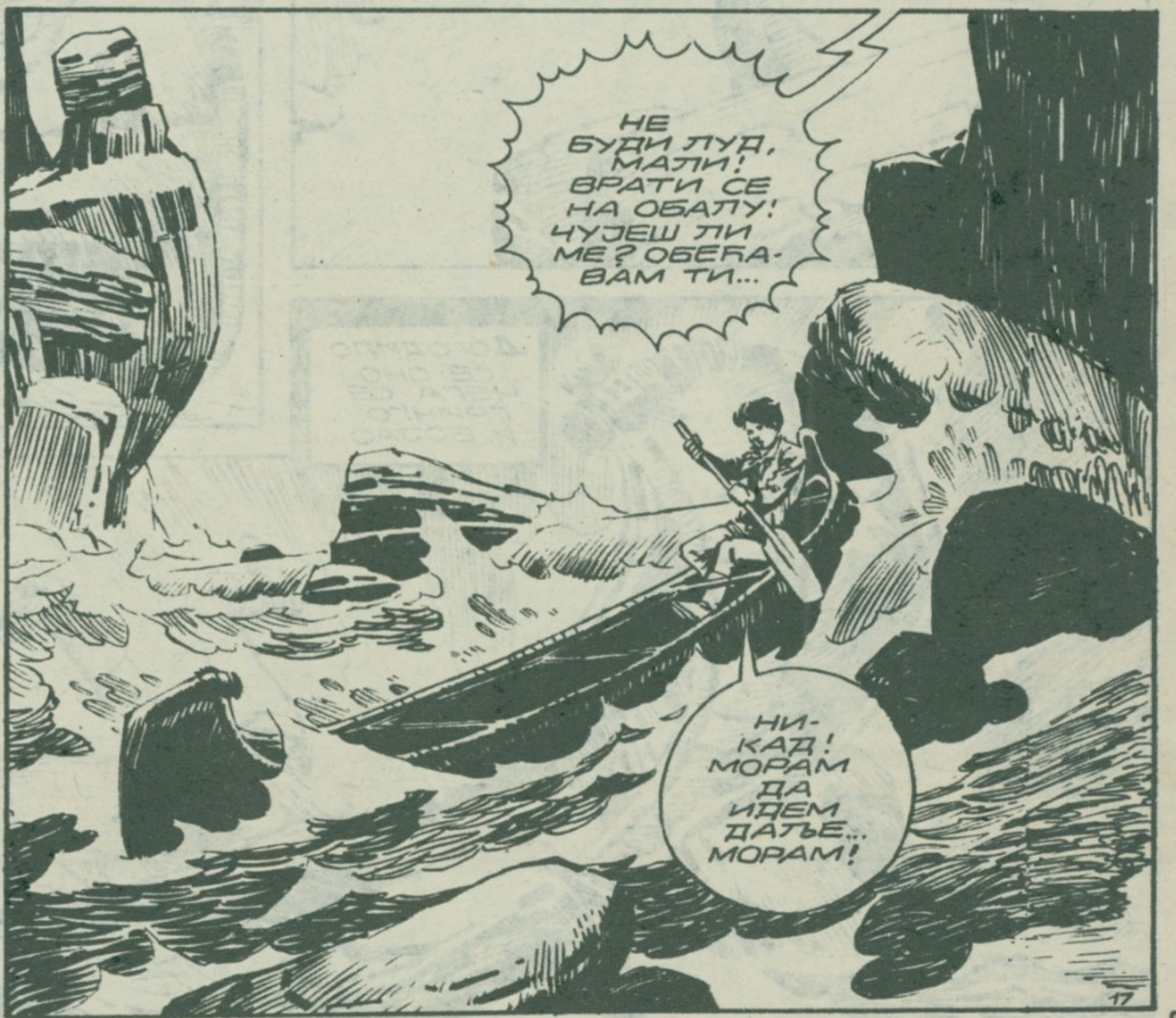
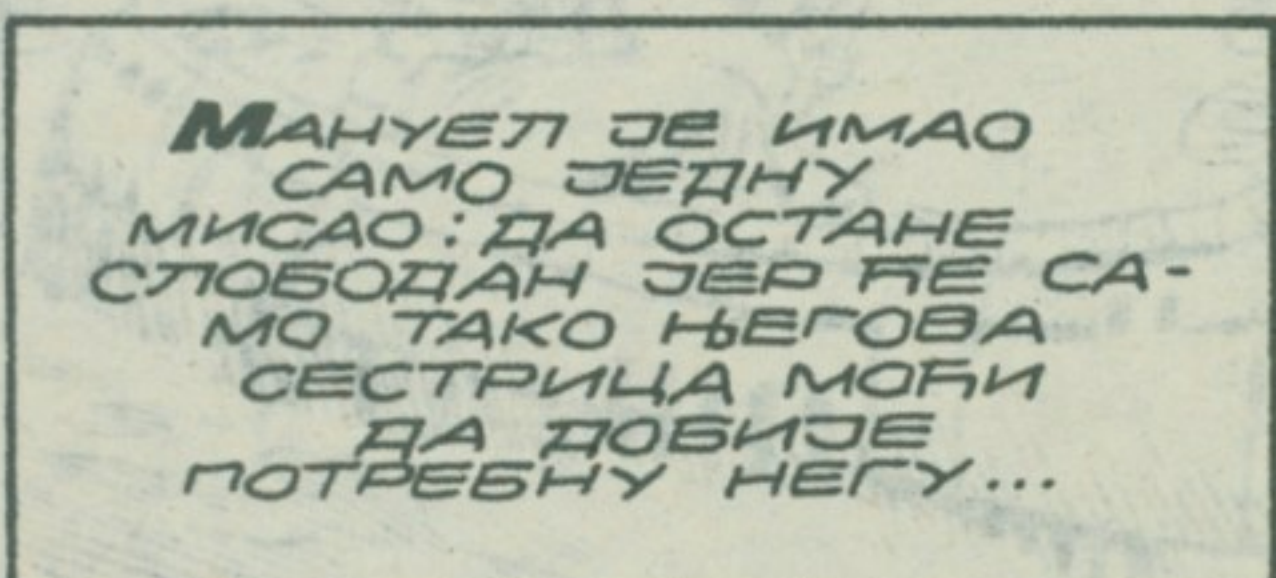
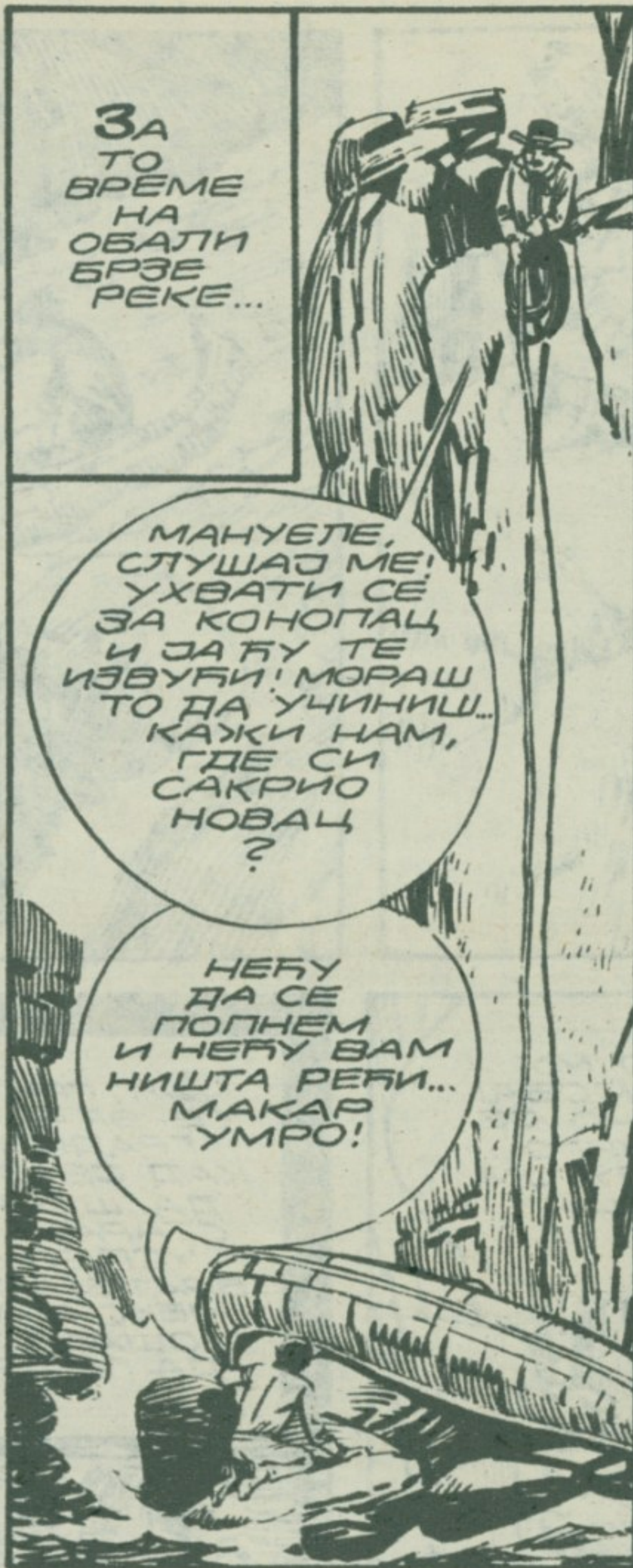

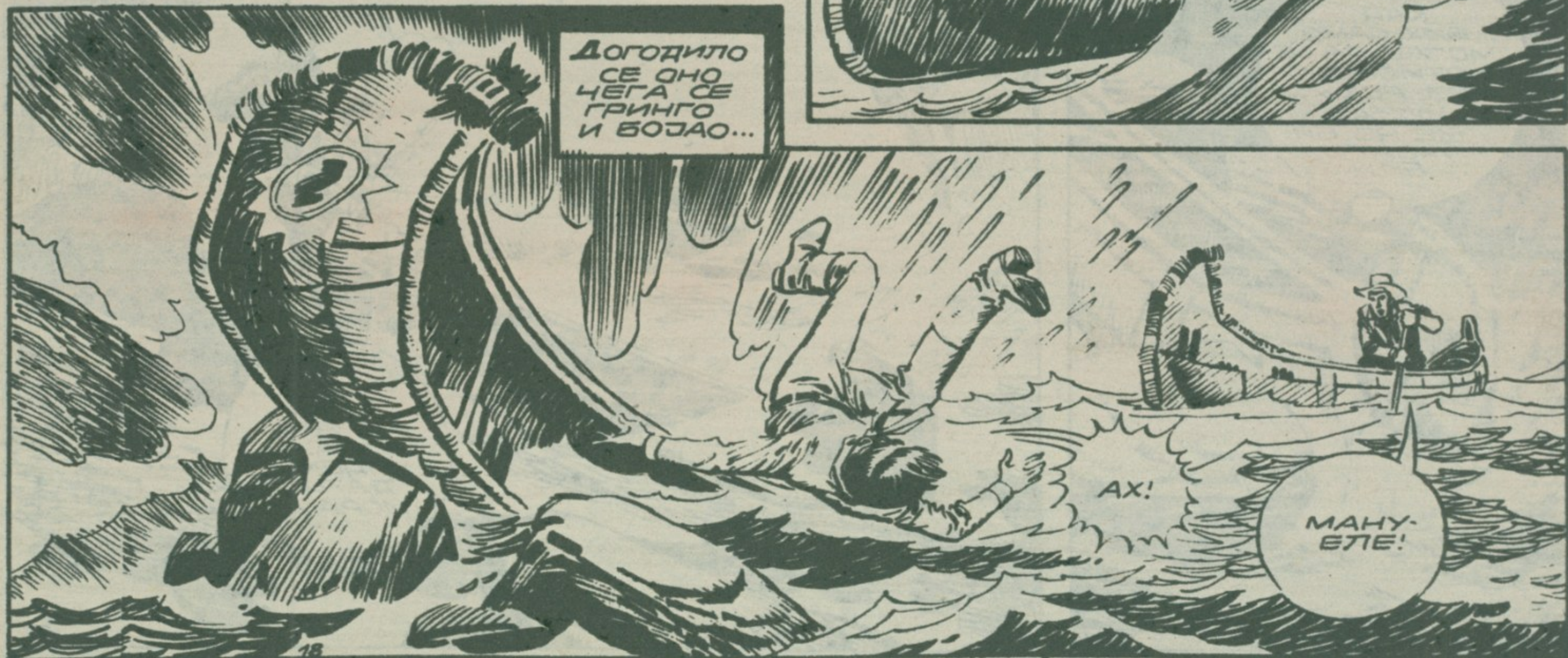
ЕВО! КАД ДОЂЕШ У БОЛНИ-ЦУ ПОТРАЖИ ДОКТОРА ХАРИСО-НА! ДАЈ МУ ОВО ПИСМО И НИШ-ТА СЕ НЕ БРИНИ! А ЈА ЋУ СУТРА ДОЋИ У БОЛ-НИЦУ ДА ВИ-ДИМ КАКО СТЕ!

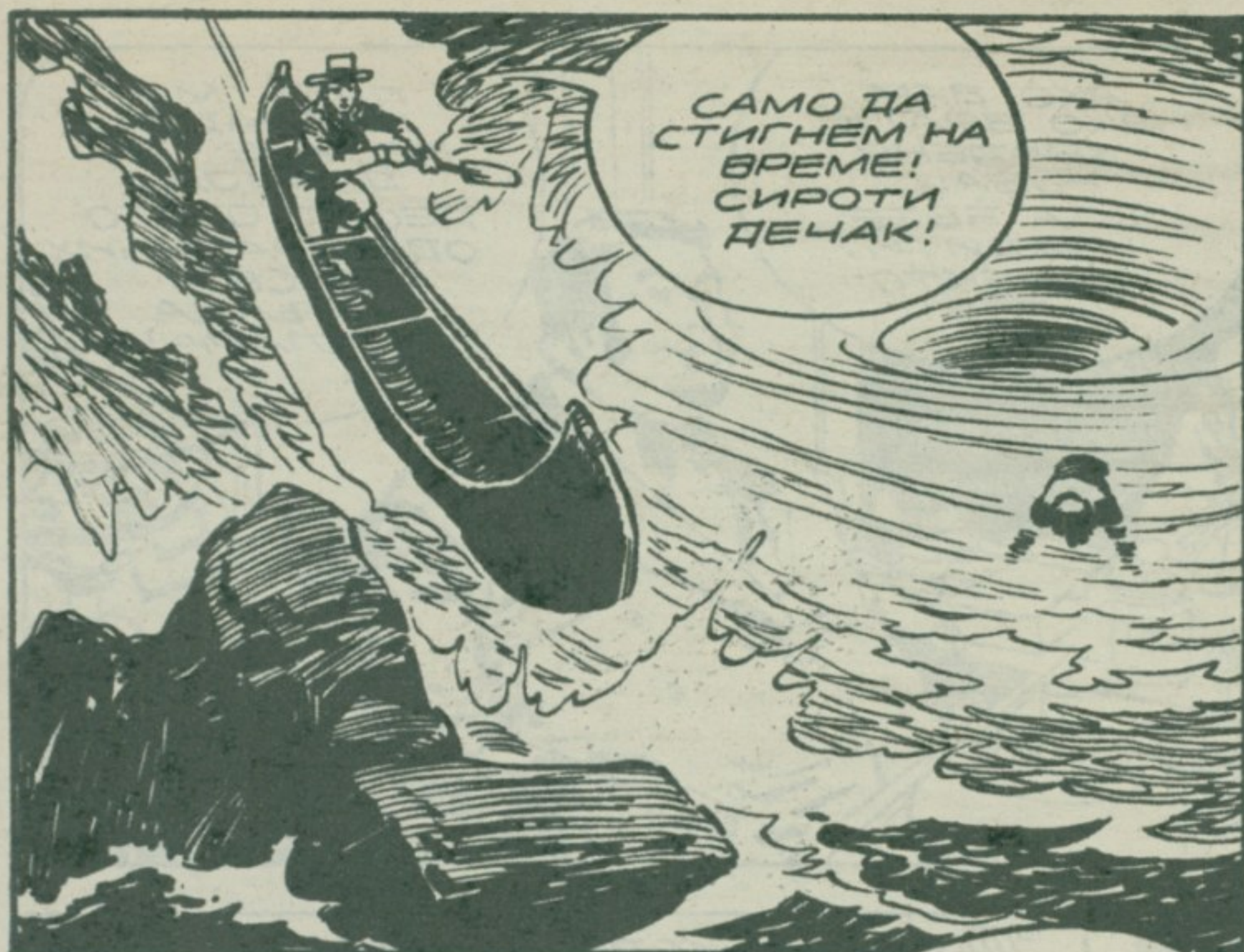
НЕ ВРЕДИ! БЕЗ ПАРА НИКО НАС НЕЋЕ НИ ПОГЛЕ-ДАТИ!

ЈАСНО МИ ЈЕ ДА ВАША КЋИ МОРА У БОЛНИЦУ И ДА ЗА ТО ТРЕБА МНОГО НОВЦА! АЛИ, ВИ СТЕ ИЗА-БРАЛИ ОПАСАН ПУТ ДА ДО ЊЕГА ДОЂЕТЕ!

САМО ДА
СТИГНЕМ НА
ВРЕМЕ!
СИРОТИ
ДЕЧАК!

САМО ЈЕ
ЧОВЕК
ГРИНГОВЕ
СНАГЕ МОГАО
ДА СЕ СНАЂЕ
У ТАКО
ОПАСНОМ И
ОДСУДНОМ
ТРЕНУТКУ...

УХВА-
ТИО САМ ГА...
АЛИ,
КАКО ДА
САД
ИЗБЕГНЕМ
ВОДО-
ПАД?

ДРЖИ
СЕ, ГРИНГО!
ПОКУШАЈ
ДА СКРЕНЕШ
ПРЕМА
ОБАЛИ...
ЗАПНИ...
ВЕС-
ЛАС!

ДОГОДИЛО СЕ ЧУДО:
ПРЕД САМИМ ВОДОПАДОМ
КАНУ ЈЕ ДОДИРНУО ОБАЛУ...

НИ-
САМ
ВЕРОВАО
ДА
ЋУ
УСПЕ-
ТИ!

ГРИНГО,
ЈЕСТЕ
ЛИ
ЧИТАВИ...
ОБОЈИ-
ЦА?

ИЗГЛЕДА,
ШЕРИФЕ!
САД ЋЕМО
МОЋИ ДА ОВОГ
МАЛОГ БЕЗУМ-
НИКА ВРАТИМО
У ВАЈТВУД
И ОЧИТАМО МУ
ДОБРУ
БУКВИЦУ!

ТОГ ПОПОДНЕ-
ВА, У КАНЦЕЛА-
РИЈИ
ДИРЕКТОРА
ВАЈТВУДСКЕ
БАНКЕ...

АКО ВАМ
НЕКО ВРАТИ
УКРАДЕНИ
НОВАЦ...
ШТА ЋЕТЕ
РАДИТИ,
ДИРЕКТО-
РЕ?

ДАЋУ МУ
НАГРАДУ,
РАЗУМЕ СЕ!
ДОБИЈА
ДЕСЕТ ОДСТО
ОД УКРАДЕНИХ
ДЕСЕТ
ХИЉАДА
ДОЛАРА!

ЕВО
МОМЧИЋА
КОЈИ ЈЕ
НАШАО ОП-
ЈАЧКАНИ НО-
ВАЦ! МО-
ЖЕТЕ ГА
ПРЕБРО-
ЈАТИ!

БРАВО,
МАТИ!

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО ДАНА, КАДА
СЕ МАНУЕЛОВА СЕСТРА МАЛО ОПО-
РАВИЛА ОД ТЕШКЕ ОПЕРАЦИЈЕ...

СТИГЛИ СУ
У ПОСЛЕДЊЕМ
ТРЕНУТКУ! ОПЕРА-
ЦИЈА ЈЕ ПОТПУ-
НО УСПЕЛА И
ЈА НЕ ОЧЕКУ-
ЈЕМ НИКАК-
ВЕ КОМПЛИ-
КАЦИЈЕ!

ТО
СУ
ЗАИСТА
ЛЕПЕ
ВЕС-
ТИ,
ДОКТО-
РЕ!

НАДАМ СЕ
ДА САД ВИДИШ
ДА ЈЕ ТРЕБАЛО
ДА ВЕРУЈЕШ
НАЈПРЕ СТАРЦУ КО-
ЈИ ЈЕ СТАВИО НА
КОЦКУ СВОЈ ЖИВОТ
ДА БИ ТЕ СПАСАО
ОД ОНЕ ТРО-
ЈИЦЕ, А ОНДА И
ШЕРИФУ И МЕНИ! И...
КЛОНИ СЕ УБУДУЋЕ
ТАКВИХ ТИПОВА!
ОД ОНИХ ХИЉАДУ
ДОЛАРА ПЛАЋЕНА ЈЕ
ОПЕРАЦИЈА И ЈОШ
ВАМ ЈЕ НЕШТО
ПРЕОСТАЛО!

ХВАТА,
ГРИНГО!
НЕЋУ
ЗАБОРАВИТИ
НИЈЕДНУ
ВАШУ
РЕЧ...
ДОК
САМ
ЖИВ!

КРАЈ

СКИД СОЛО

КОНСТРУКТОР АУТОМОБИЛА СЕНДИ И ЧУВЕНИ ТРКАЧКИ АС СКИД СОЛО ДОШЛИ СУ У РЕМС ДА УЧЕСТВУЈУ У ТРЕЋОЈ ТРЦИ СЕЗОНЕ ЗА ГРАН ПРИ...

АСФАЛТ СЕ ТОПИ ОД СУНЦА И ПУЦА!

СТРАШНО! А КАМЕЊЕ ИЗЛЕГЕ КАО ШРАПНЕЛИ!

СЕНДИ ЈЕ ЈЕДВА САНЕКАО ДА СКИД ЗАВРШИ КРУГ...

ШТА ТИ ЈЕ БИЛО, СКИДЕ! ПА ГРАДСКИ АУТОБУСИ БРЖЕ ВОЗЕ!

КОМАДИ АСФАЛТА ЛЕТЕ...

ВИДИШ? И НЕШТО ЦУРИ!

ВОДА! ПРОБУШЕН НАМ ЈЕ РАДИЈАТОР!

СКИД И СЕНДИ РАСТАВИЛИ СУ КОЛА...

КАМЕН ЈЕ УДАРИО И У ЦЕВ ЗА ДОВОД БЕНЗИНА! МОРАМО НЕШТО ПРЕДУЗЕТИ...

ДА ПОСТАВИМО МРЕЖУ КОЈА ЋЕ ЗАДРЖАВАТИ КАМЕЊЕ?

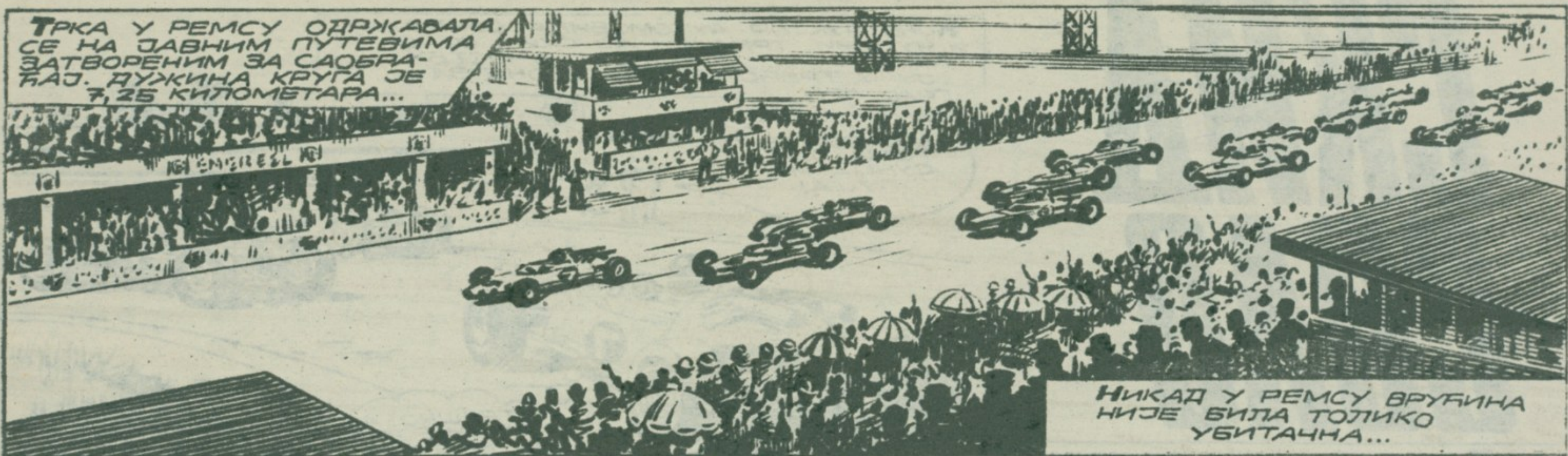
ОВАКО НЕШТО?

КАКВА КОРИСТ? КАМЕЊЕ ЋЕ ЈЕ БРЗО ПРОБИТИ!

ДОШАО ЈЕ И ПОЧЕТАК ТРКЕ А РЕШЕЊЕ НИСУ НАШЛИ...

БАР МИ ПРВИХ НЕКОЛИКО КРУГОВА НЕЋЕ БИТИ ВРУЋИНА!

А ЈА САМ ПОНЕО КУТИЈУ С КОЦКАМА ЛЕДА! НАСТАВИ ЈЕ КАО У ПАКЛУ!

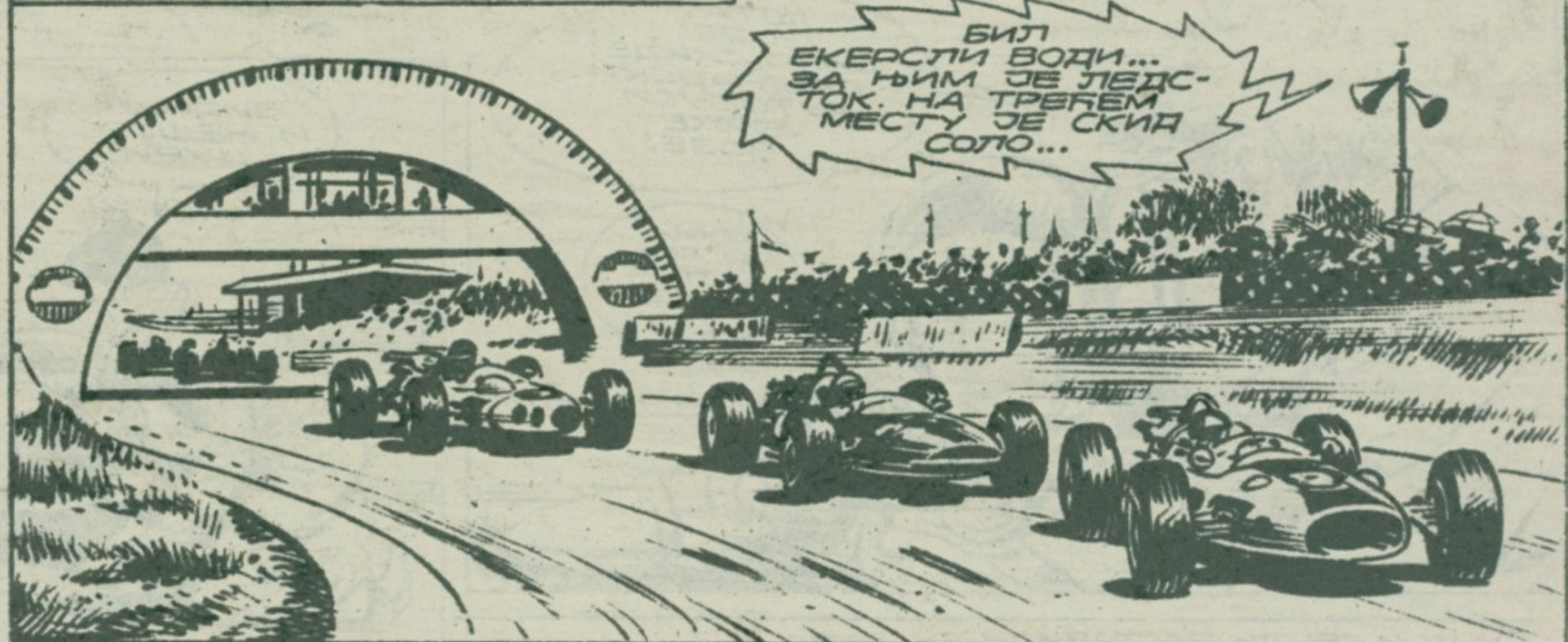

ИЗ ПРЕТХОДНЕ ДВЕ ТРКЕ СКИД ЈЕ ИМАО 13 ПОЕНА И БИО НА ЧЕЛУ ТАБЕЛЕ...

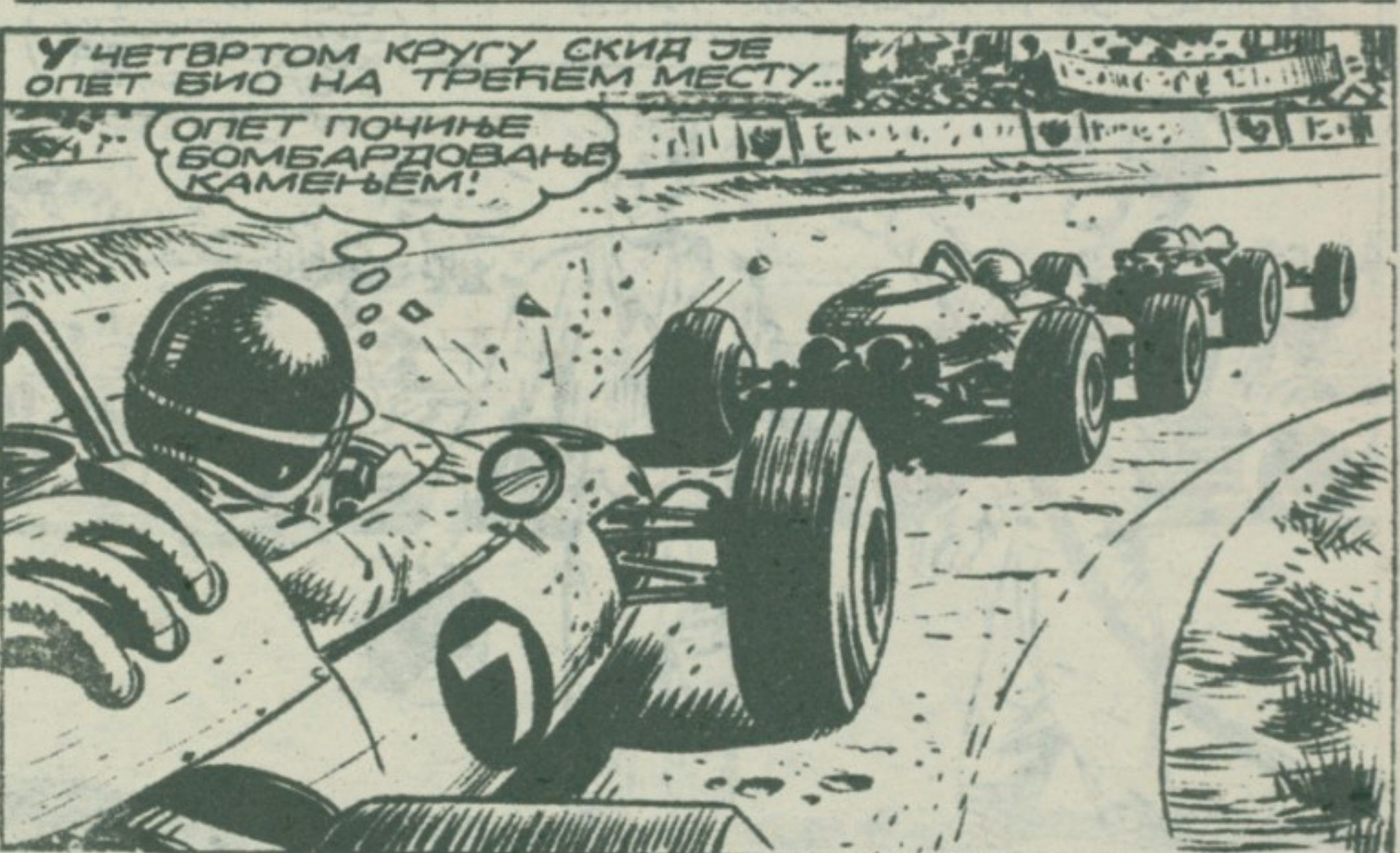
СКИД СОЛО.....13 ПОЕНА
ОП ЛЕДСТОК.....10 "
ЏОН МАЈЛЗ.....9 "
БИЛ ЕКЕРСЛИ.....6 "

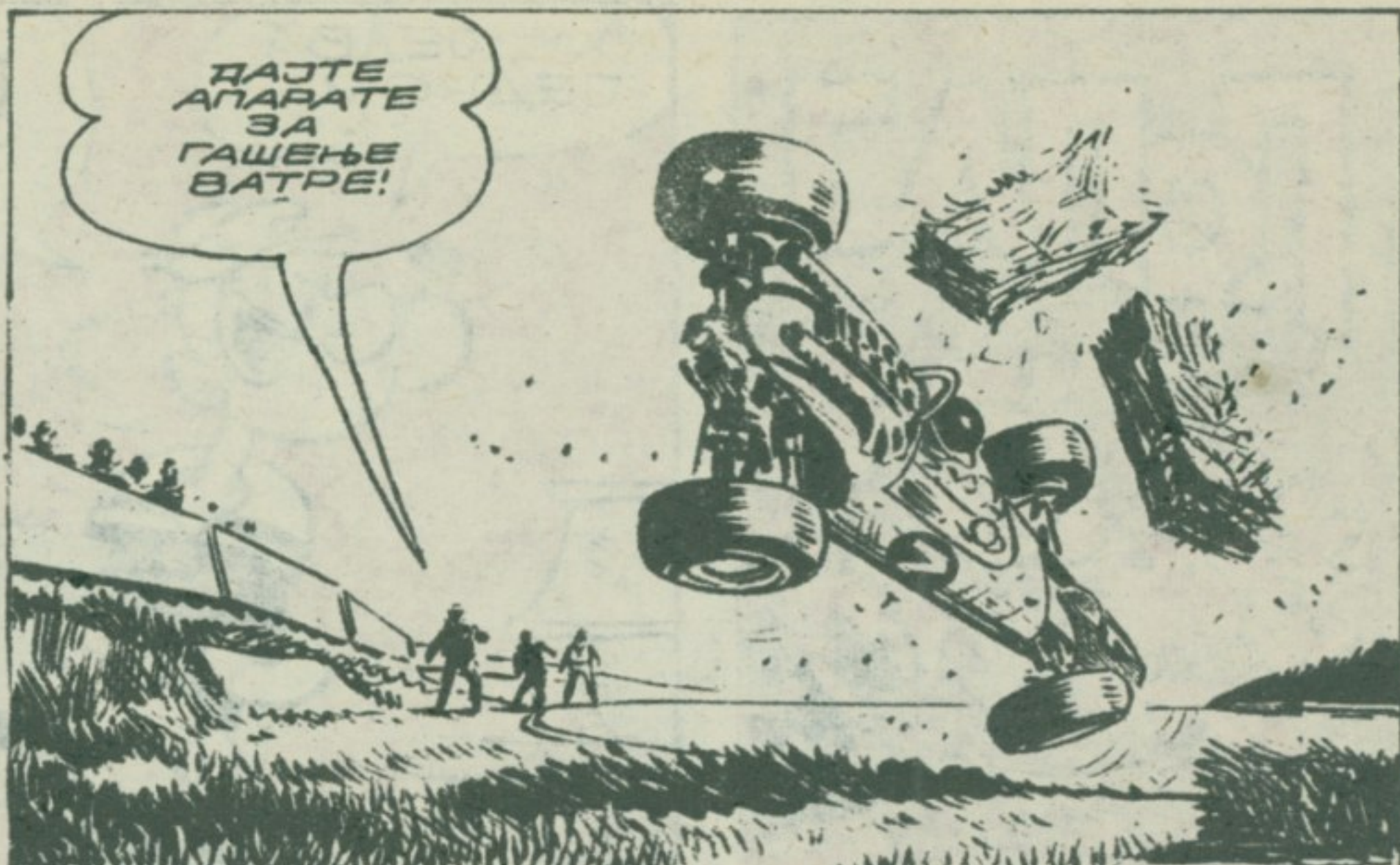

ПОСЛЕ ДЕСЕТОГ ОД 53 КРУГА...

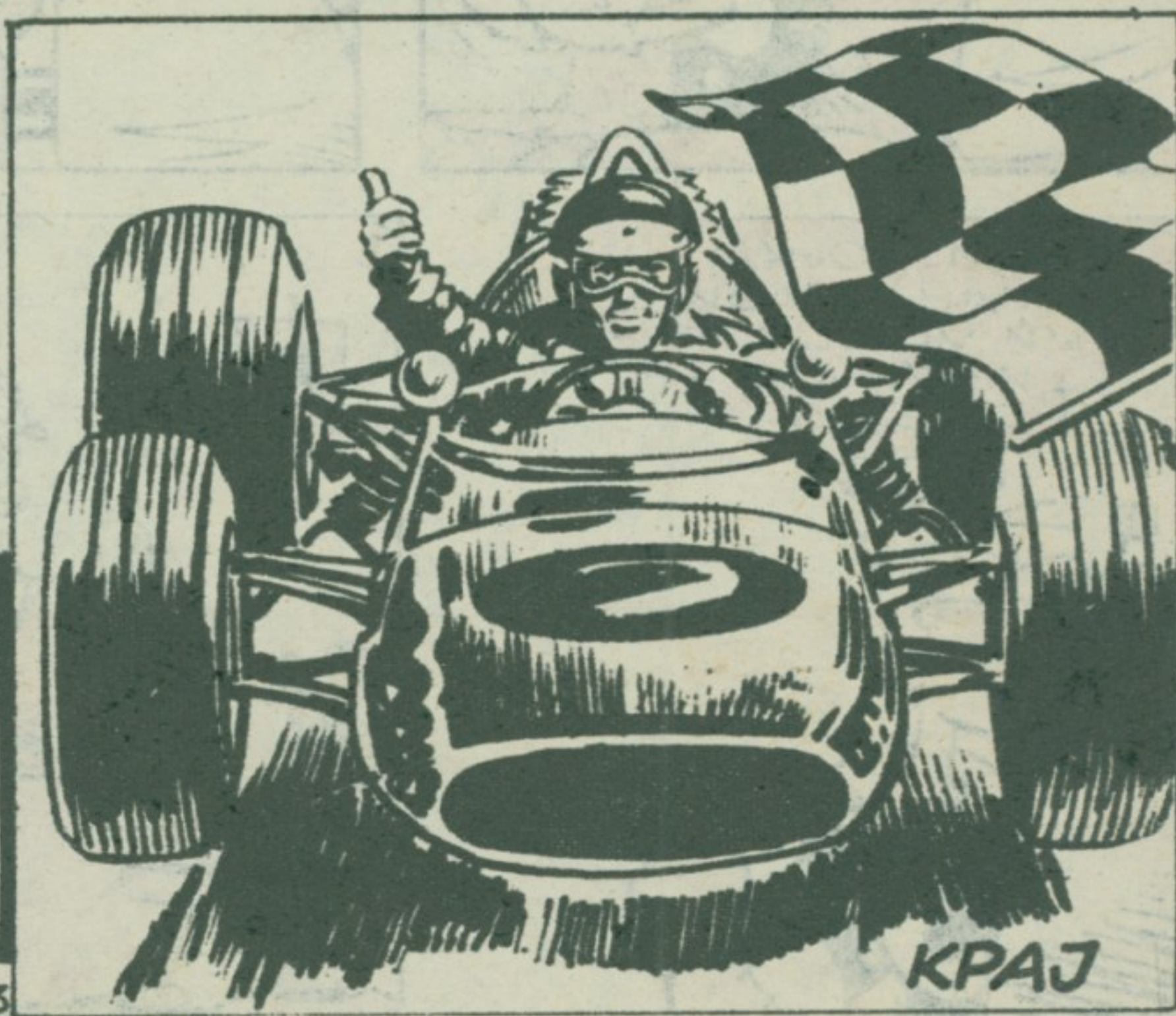

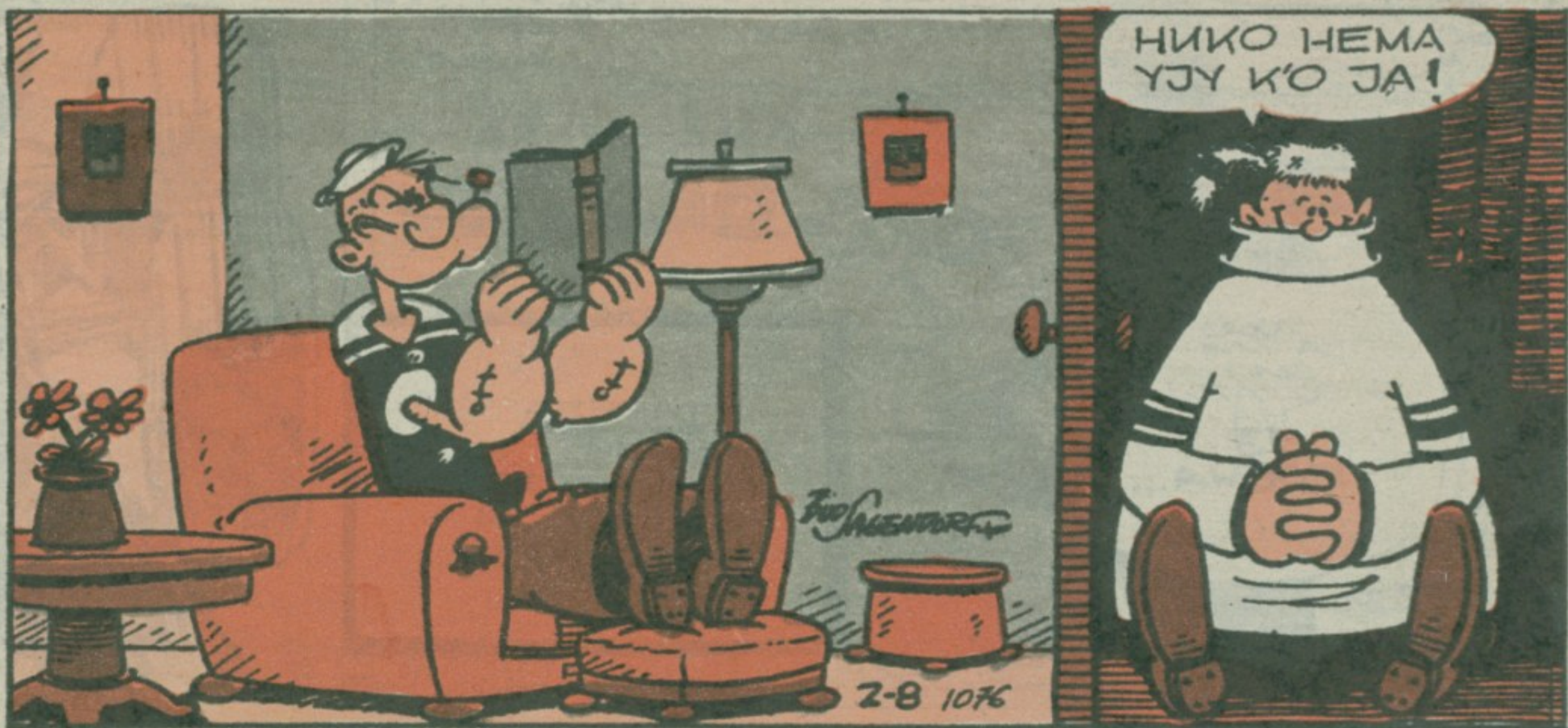
У ИДУЋЕМ КРУГУ...

ТАБЕЛА	
ЕКЕРСЛИ	15 ПОЕНА
ЏОН МАЈЛЗ	15 "
ЛЕДСТОК	14 "
СКИД СОЈО	13 "

СКАНДАЛ на ТЕЛЕВИЗИЈИ

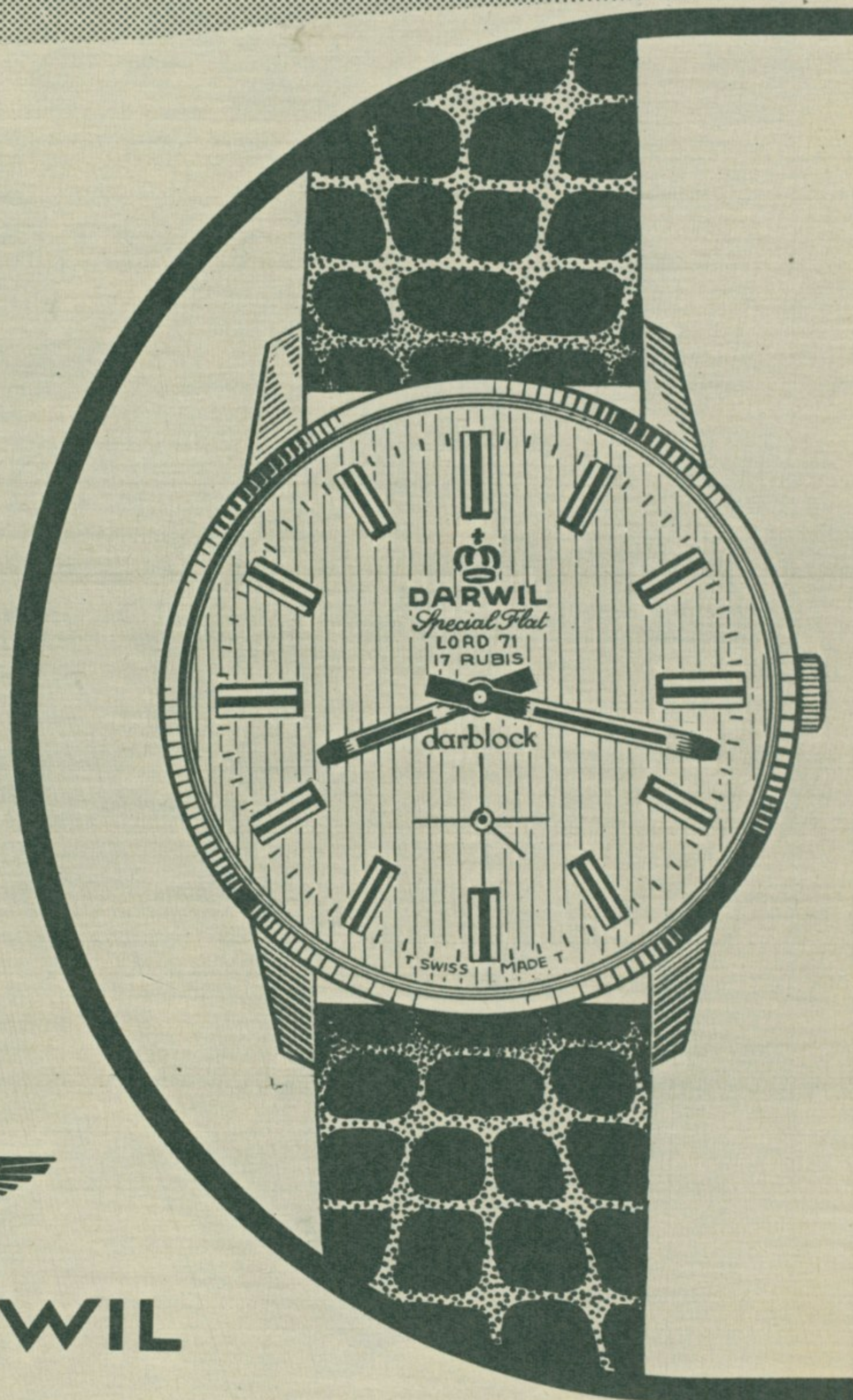
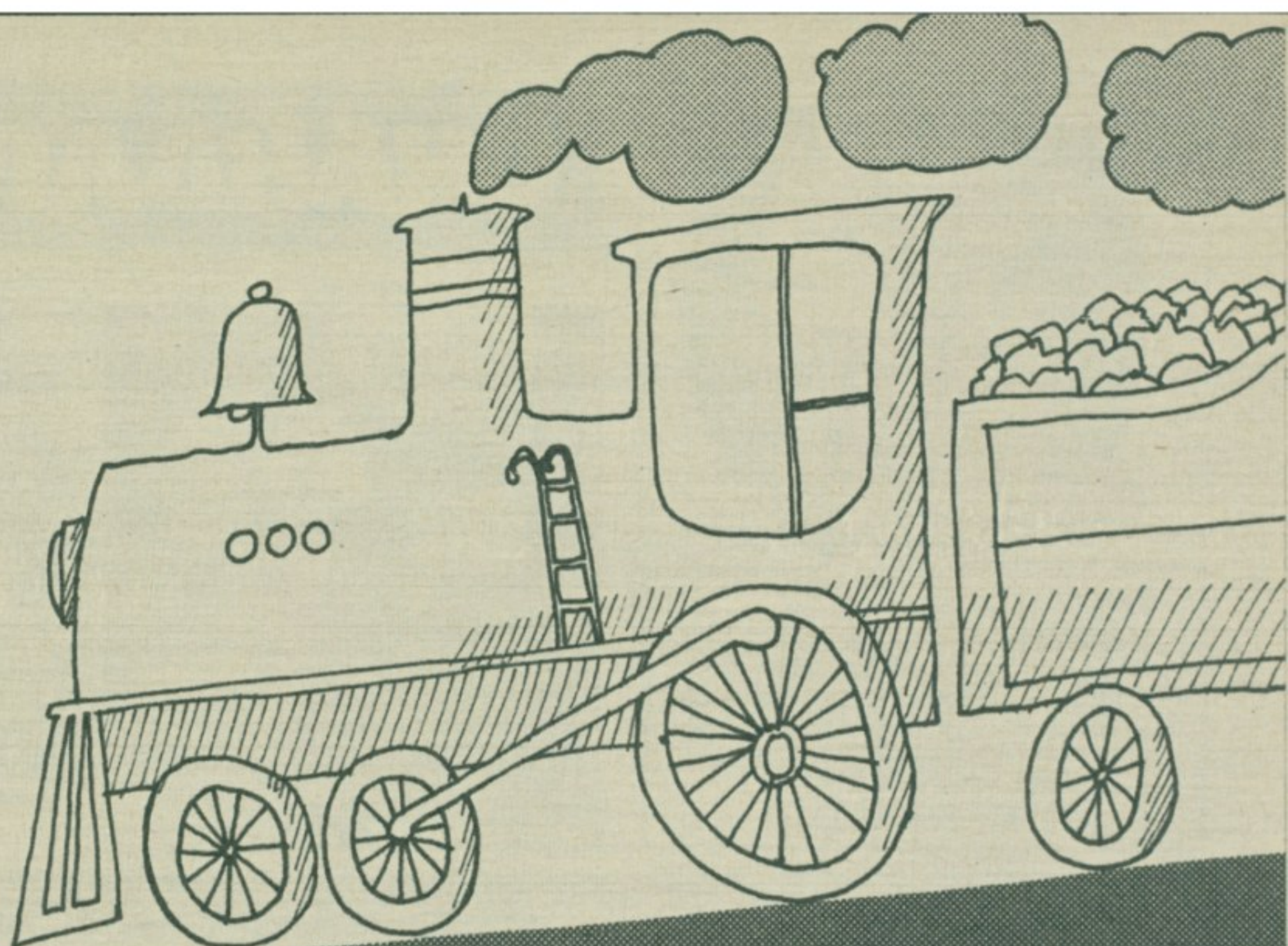
ВЕСНА ЈЕ ОД ТВ ДОБИЛА ПОЗИВ ЗА ПРОБУ ГЛАСА. ДОШЛА ЈЕ С МАМОМ. ОТАЦ ДОБРИВОЈЕ НАДА СЕ ДА ЊЕ МАЛА НА ПРОБИ ПРОПАСТИ. (БОЉЕ ЈЕ ДА ДЕТЕ УЧИ!)

ШТА ПОКЛОНИТИ СВОЈИМ НАЈБЛИЖИМА ЗА РОЂЕН-
ДАН, ПРАЗНИК ИЛИ У НЕКОЈ ДРУГОЈ ПРИЛИЦИ!

ДАРВИЛ УСПЕШНО РЕШАВА ВАШУ ДИЛЕМУ!

На слици је део бутика и велика витрина у којој је из-
ложено преко 100 модела разног прстења, наруквица,
огрлица и другог накита, све од 18 каратног белог и жу-
тог злата, са и без уграђених драгуља. Веома елегантни
сатови, модели за ову годину и велики број предмета
од сребра, допуњују део ДАРВИЛОВЕ колекције која се
налази у овој витрини.

DARWIL

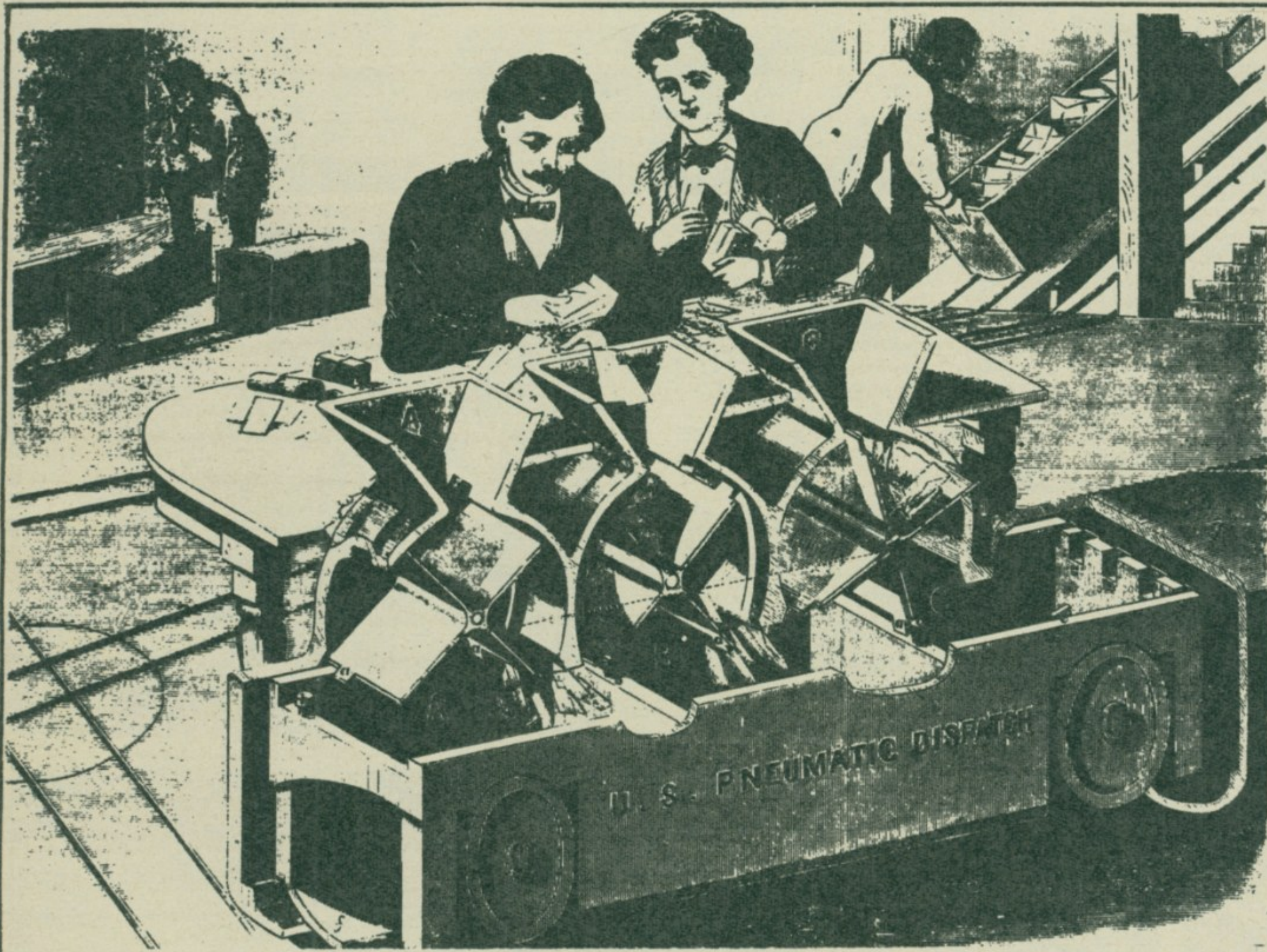
Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

СЛЕДЕЊИ НАСТАВАК: ДЕЈЛ ПРИСКАЧЕ У ПОМОК!

НЕОБИЧНИ ПРОНАЛАСЦИ

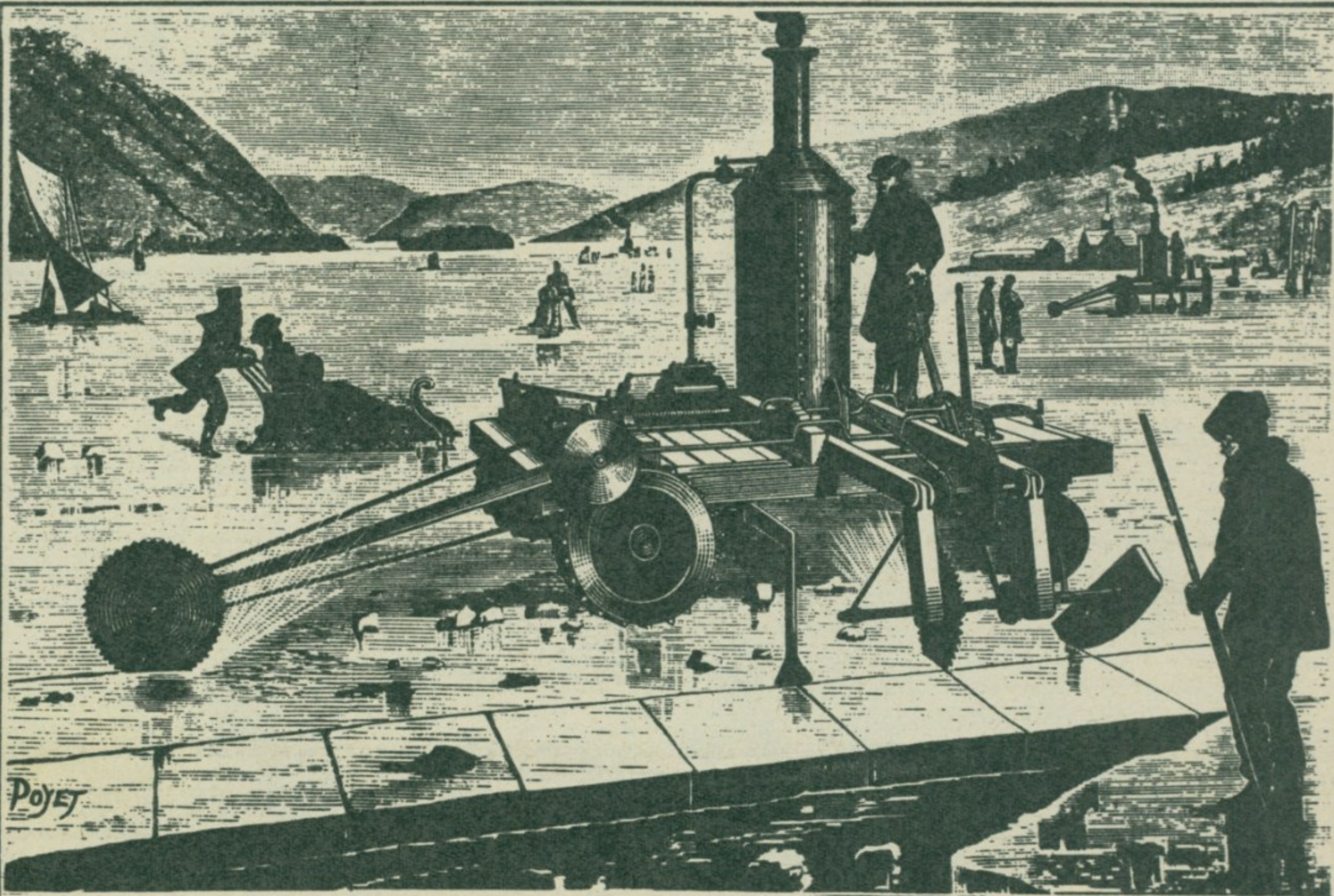

ПНЕУМАТИЧКИ ТРАНСПОРТ

У Њујорку је 1867. уведен подземни пнеуматички саобраћај. Систем се састоји од херметички затворене цеви кроз коју се помоћу водене паре и огромних мехова убацује и избацује ваздух. За превоз терета користе се вагонети истог облика као цев. Под притиском убаченог ваздуха вагонети јуре од станице до станице брзином ветра. Пнеуматички транспорт користи се и у Лондону где се пошта преноси брзином од 50 километара на час. У Њујорку систем је прилагођен и за превоз путника. Пнеуматички возови не могу се сударити јер их покреће иста ваздушна струја. Тунел се стално снабдева чистим ваздухом па у њему нема ни гасова, ни дима. На цртежу је аутоматски механизам за распоређивање поште. Пакети и писма стављају се у кутије А, В и С које обележавају станице где их треба испоручити. Пнеуматички вагонет подељен је на преграде које одговарају тим кутијама. Кад вагонет прође тунелом испод кутија, игла б на вагонету удари у крилице а које се налази на лоптицама сваке кутије, кутија се окрене око своје осе и њена садржина падне у вагонет. На исти, само обрнут, начин пошиљке се и испоручују а вагонет се, при том, уопште не зауставља.

РЕЗАЊЕ, СКУПЉАЊЕ И ЧУВАЊЕ ЛЕДА У САД

На око 150 километара од Њујорка, на обалама реке Хадсон, подигнута су 1883. дрвена складишта у којима се лед, прикупљен зими, чува до лета када је потражња велика. Складишта имају двоструке зидове изоловане ваздухом а у свако може да стане 50 до 100 хиљада тона леда! Рад почиње зими чим лед достигне дебљину од 20 сантиметара. Места на којима је чист и чврст обележавају се гранама и деле у четвртасте комаде површине једног квадратног метра. Лед се затим реже помоћу плуга на чијој доњој страни су ножеви који неколико пута прелазе преко начињене бразде, па блокови остају везани само танким слојем леда. Они се касније одвајају чакљама, одвлаче у складиште и покривају сеном до лета. Инжењер Загер конструисао је парну машину која се лагано креће и уједно реже лед у блокове потребне величине. Циркуларна тестера која сече лед по дужини причвршћена је на дугачку полуку на крају возила и бесконачном траком повезана с машином. Друга циркуларна тестера реже лед по ширини и постављена је попреко, између две челичне шипке на возилу.

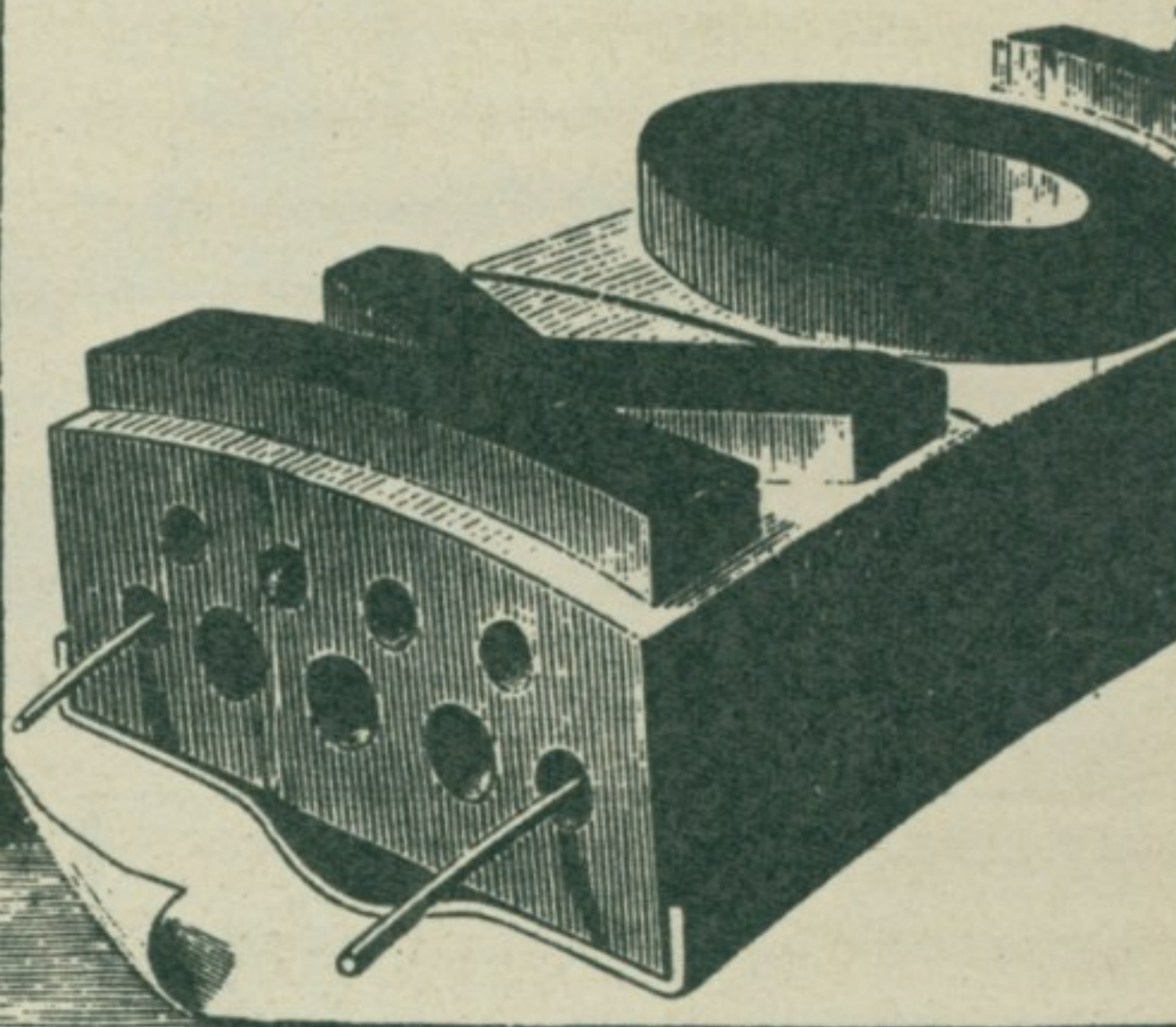
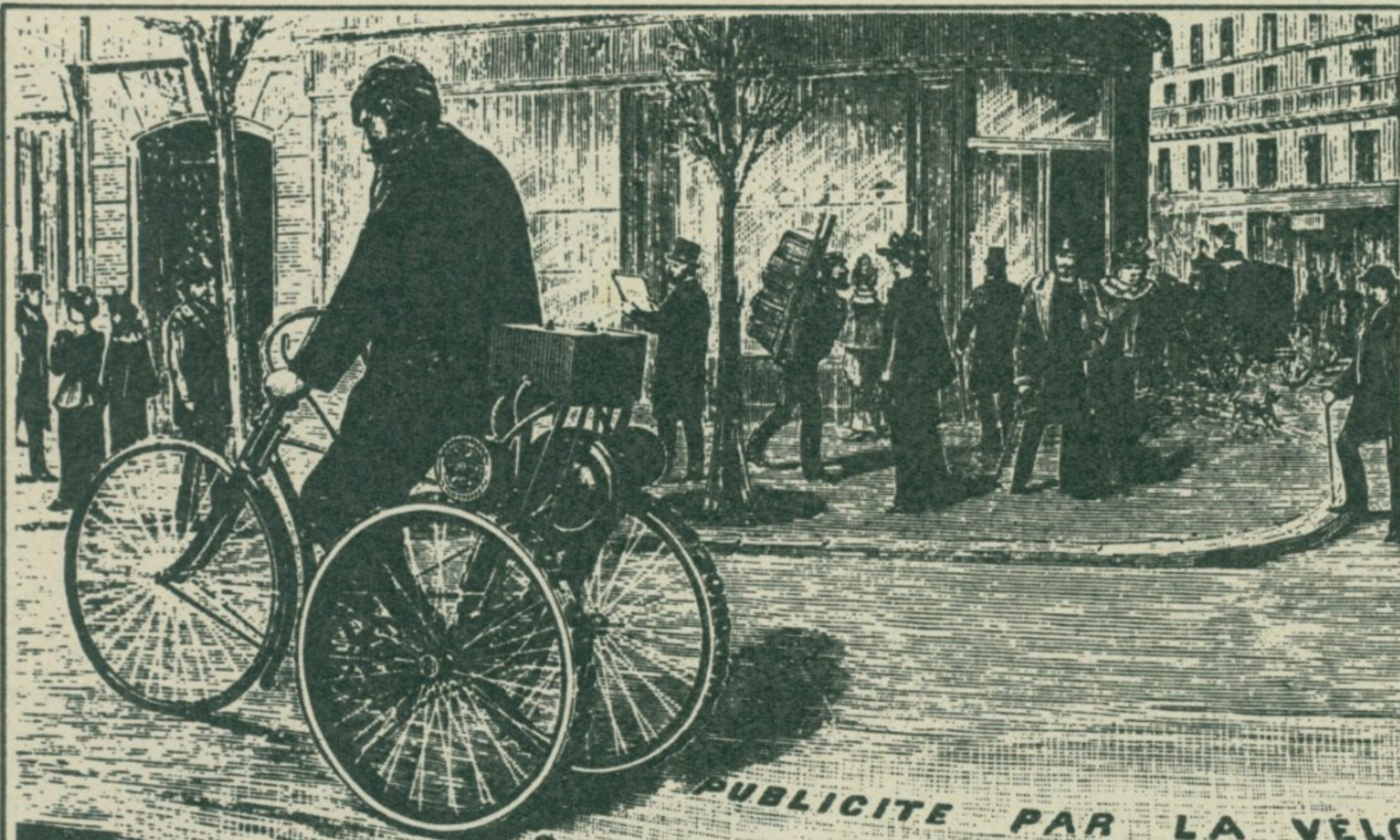
ПЛОВИДБА ПО МАГЛИ

Стручњака и јавности на пловидбу под неповољним временским условима. Једини начин да се несрећа избегне је звучни сигнал из рога, али је у магли веома тешко одредити тачан правац из кога звук долази. Професор Мејер конструисао је 1880. године апарат **топофон** који на вештачки начин повећава раздаљину између ушију, па се правац звука одређује тачније и лакше. Топофон ће бити од непроцењиве користи за пловидбу по густој магли јер ће смањити могућност судара.

ТУШ-ВЕЛОСИПЕД

На изложби бицикла 1897. у Паризу енглески произвођач приказао је необичан модел, такозвани вело-туш. То је, у ствари, комбинација бицикла и туша, па се енергија добијена окретањем педала не расипа већ користи за покретање пумпе која се обрће и потискује нагоре воду из каде-резервоара. Испод резервоара може се ставити грејалица за туширање топлим водом.

PUBLICITE PAR LA VELOCIPEDIE - PUBLICITE PAR
2^e SALON DU CYCLE - PALAIS DE L'INDUSTRIE, 2^e 8

ТРИЦИКЛ-ШТАМПАРСКА МАШИНА

Улицама Париза прошло је 1895. чудно возило: комплетна покретна штампарска машина! То је, у ствари, трицикл на чијим су задњим точковима оквири за које су еластичном траком причвршћене тврде гуме. На спољној страни гуме учвршћена су штампарска слова помоћу којих се могу састављати кратки огласи. Иза седишта возача је резервоар из кога кроз цев тече штампарска боја и пада на гумене ваљке који стално додирују задње точкове трицикла. Између ваљака је вентилатор, покрећу га точкови, који чисти улицу па оглас, на чистој подлози, дуже траје.

РАЗОЧАРАЊЕ
ДВОЈИЦЕ
ПЛАЊЕНИХ
УБИЦА
БИЛО ЈЕ
ВЕЛИКО...

ПРЕКЛИ-
ЊЕМ
ВАС...

НЕ ЗНАМ НИШТА
ВИШЕ... САМО ТО...
ДА ЈЕ ПИЛОТ
НЕКИ АМЕРИКАНАЦ
... ХАЗАРД!

ГОВОРИ
СВЕ ШТО
ЗНАШ!

ЗА ЊОМ ...
У ПРЕДНОСТИ
ЈЕ ЗА
ПОЛА
САТА!

ПЛОНОЋ НА ТОКИЈСКОМ АЕРОДРОМУ...

... ЗНАМ САМО, ИНСПЕК-
ТОРЕ, ДА МИ ЈЕ У ПО-
СЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ
ПОВЕРЕНО ДА ПРЕ-
ВЕЗЕМ ЈЕДНА... ЦИР-
КУСКА КОЛА И ЊИХО-
ВОГ СОПСТВЕНИКА!

ДА... МАФИО-
НИЧАРА ПОЗ-
НАТОГ КАО
"ВЕЛИКИ КЕ-
БОТ"! ОН ПУТУ-
ЈЕ САМ?

МАЛО КАСНИЈЕ...

СЛОБОДНО
ПРЕГЛЕДАЈТЕ
КОЛА, ИНСПЕК-
ТОРЕ! ЈА СЕ
НЕ БАВИМ
КРИЈУМ-
ЧАРЕ-
ЊЕМ!

Али, СКРИВЕНА У ВЕШТО КАМУФЛИРА-
НОЈ КАБИНИ...

ИАКО САМ
МАФИОНИЧАР
НИШТА НЕ
КРИЈЕМ...
ЧАК НИ У
РУКАВУ!

ПОСЛЕ ЦАРИНСКОГ ПРЕГЛЕДА ТЕ-
РЕТНИ АВИОН ЈЕ УЗЛЕ-
ТЕО...

ХЕЈ,
МОМАК!
ГДЕ МОЖЕ-
МО ДА НА-
БЕМО
ПИЛОТА
ХАЗАРД-
ДА?

ЕНО...
УПРАВО ЈЕ
УЗЛЕТЕО
ЗА АМЕ-
РИКУ!

ЛЕТИ
ПРАВО
ТАМО?

СА ОВОМ
ТЕРЕТНОМ
КРТИЈОМ?
МОРАЊЕ ДА
СЛЕТИ У
ХОНОЛУЛУ
ДА УЗМЕ
ГОРИВО!

ГОТО-
ВИ
СМО,
ВАЛ-
ДО!
РАЗ-
ДА ЋЕ
НАС
СКАЛ-
ПИРА-
ТИ!

ПОЛАКО!
ЈОШ НИЈЕ
СВЕ ИЗГУБ-
ЉЕНО! ИМАМО
МИ ДРУГАРЕ
НА ХАВАЈИ-
МА! ОДМАХ
БЕМО ИМ
ТЕЛЕФОНИ-
РАТИ!

ЗА ТО ВРЕМЕ...

С ТОМ
ВАШОМ
ВЕШТИНОМ, МАЕ-
СТРО, ВИ БИСТЕ
МОГЛИ ДА БУД-
ТЕ КРАЈ КРИ-
ЈУМЧАРА!

ЈА КРИ-
ЈУМЧА-
РИМ СА-
МО...
ОВО!

МЕТЛА НА ЈАРБОЛУ

За поморског генерала Блејка битка код Портленда представљала је пре свега лични обрачун

Добро умоган у огртач, поморски генерал Роберт Блејк шетао је по палуби „Тријумфа“, очекујући зору. Недалеко од њега разазнавале су се још три прилике: генерал Ричард Дин, капетан Ендрју Бол и Блејков секретар Спероу.

Већ недељу дана енглеска флота је лутала Ламаншом, очекујући да се на хоризонту појаве једра холандских бродова који су пратили један трговачки конвој на повратку у земљу. Био је то девети месец првог англо-холандског рата (1652—54), који се водио око трговачке превласти на мору. Међутим, генерала Блејка чекао је овога пута и један сасвим личан обрачун: три месеца раније, холандски адмирал Мартен Тромп поразио га је у бици код Данинса, после чега је, као знак да је очистио канал од Енглеца, за главни јарбол свог брода надмено привезао — метлу!

ТРИ НА ЈЕДНОГА

Нешто пред зору, кад су бродови морали да се уклопе с пучине и сакупе око рта Портленд недалеко од улаза у канал. Тек што је свануло, зачуо се узвик са осматрачнице: — Неприја-

тељ на видику! — Заиста, по сивозеленој морској површини пловила је жељно очекивана холандска флота. Блејк се насмеши. Да се потрудио, могао је да изброји 80 ратних и око 250 трговачких бродова крцатих драгоценим товаром. Али, њега је занимао само Тромпов командни брод.

Међутим, поглед на сопствену флоту збриса му осмех с лица. Од његове замисли да са своје три ескадре створи непробојан ланац широм канала није остало готово ништа: три групе бродова прилично су се удаљиле једна од друге, а ни око самог „Тријумфа“ није их било више од десетак. Остатак „Црвене ескадре“ под вођством вице-адмирала Лосона прилично је заостао.

Док је генерал, желећи да некако поправи ситуацију, на брзину издавао наређења свом официру пловидбе, холандски бродови су се приближавали. Сада се видело да су и они подељени у три групе; заповедници де Ројтер са десном, и Јан Евертсен са левом, размицали су се у очигледној намери да обухвате енглеску флоту с бокова, а Тромп је са својим бродом ишао право на „Тријумф“. Неколико енглеских бродова га дочека ватром, али он није одговарао; чувао је муницију за окршај са старим непријатељем.

И Блејк је чекао. Тек ка-

да су се нашли бок уз бок, оба команданта осуше палбу и бродови се изгубише у ватри и диму. Док су они измењивали плотуне, пристиглоше и остали из Тромпове групе, те је ускоро сваки од десет Блејкових пратилаца имао по три противника. Блејк се обазре по пучини, тражећи помоћ; „Плава ескадра“ луковника Пена борила се са Евертсеновим бродовима, а генерал Монк је, далеко позади, са „Белом“ тешко напредовао уз ветар. Од њега се ничему није могао надати. Самс да се Пен провуче...

Блејк је осећао како му се брод распада под ногама. Недалеко од њега лежали су мртви капетан Бол и секретар Спероу, а крај секретара и отворена свеска у коју је тек стигао да запише: „Портленд, 18. фебруара 1653.“

ПЕН ЈЕ УСПЕО

Генерал је већ мислио да је све готово кад је кроз дим угледао обриси „Спикера“ како се на челу „Плаве ескадре“ пробија између холандских бродова. „Знао сам да ће Пен успети“, помисли Блејк и окрете се да Дину, који је стајао крај њега, саопшти радосну вест. Тада га нешто подиже у ваздух и снажно тресну о палу-

бу; следећег тренутка видео је како му из бока липти крв. Дин, коме није било ништа, из свег гласа је дозивао лекара, али је овај, по свој прилици имао пуне руке посла под палубом. Блејку, пак, ни на памет није падало да напусти командни мост већ се дигао и, с мукком се придржавајући за оgradu, наставио да посматра битку. Видео је како Лосон доводи остатак његове ескадре и уз Пена уништава холандске бродове. Тек пошто се уверио да побеђује, дозволио је да му превију рану.

КО ЈЕ ПОБЕДНИК?

Следеће јутро затекло је холандску флоту како при слабом ветру бежи на север. Енглеци се одмах дадоше за њом и већ око подне су измењивали плотуне са задњим бродовима непријатеља. Али, убрзо су схватили да је вешти адмирал и хтео овим бродовима да их завара и забави, док је остале распоређивао у облику полумесеца око конвоја. Стога су одмах ударили на овај одбрамбени ланац и он је, после шест узастопних налета, попустио. Трговачки бродови развили су тада пуна једра и дали се у бекство, бацајући пушке и драгоцени товар у море да

би повећали брзину. Ипак, осамнаест их је заробљено пре него што је пао мрак.

У зору 20. фебруара, Тромп је још једном покушао да образује свој „полумесец“, али су га Енглеци лако разбили јер је још само 30 холандских бродова могло да им се супротстави ватром. Пен је сво одмах искористио да се дочепа трговачких лађа.

Исход битке био је већ јасан и генерал је унапред блистао од задовољства. Утолико му је било теже кад је због мрака морао да прекине борбу. Окупио је своју флоту око рта Гри Не, на улазу у Северно море и ту провео ноћ без сна, нестрпљиво очекујући зору да би противнику задао последњи ударац. Остали официри, ма да и сами у напетом ишчекивању, у чуду су посматрали свог команданта који је час нервозним корацима-премеравао палубу и викао на њих, а час им са осмехом прилазио и тапшао их по раменима.

Конечно је дошла и дуго очекивана зора. Али, када је прешао погледом по мору, генерал је занемео од изненађења. Од холандских бродова није било ни трага: под окриљем мрака, били су уз обалу побегли на север.

Са својим лађама које су дубоко газиле, Блејк није могао ни помислити да их прати. Стога је, разочаран и зловољан, наредио повратак у луку, оставивши тек ради реда две мале ескадре да круже каналом.

* * *

Мада Тромпу није дошао главе, Блејк се временом ипак мало утешао те је у Темзу упловио са осећањем победника. Међутим, како се изненадио када је чуо да су и Холанђани, са своје стране, објавили победу, сматрајући да је њихов адмирал, пошто је спасао највећи део конвоја, успешно обавио задатак.

Исход битке код Портленда ни до данас није одлучен. Ипак, Блејку се не може порећи да је, бар за извесно време, скинуо метлу с Тромповог јарбола!

СЛЕП, НЕМ И ХРОМ-

АВАНТУРЕ ДЕТЕКТИВА БУРЕ

ОГРИМЦЕ

ДОК МНОГИ ЧИТАОЦИ ДОЧЕКУЈУ НАГРАДЕ СА КОНКУРСА, БУРА НЕУМОРНО РАДИ, БОРИ СЕ ПРОТИВ ЗЛОЧИНА...

ЗНАО САМ!

ЖИВЕО БУРА!
ЗАГАР!

ДЕТЕКТИВ БУРА ЧВРСТО ДРЖИ УЖЕ КОЈИМ СУ ВЕЗАНЕ РУКЕ ЈЕДНОГ СЛОВА ИМЕНА ЗАГАР. ПОРДАНТЕ КОРА СЛОВА!

ТО САМ И МИСЛИО!

ДЕТЕКТИВ БУРА НЕ ДРЖИ НА УЖЕТУ РУКЕ НИЗЕДНОГ СЛОВА. ДА ГДЕ СЕ ПРЕШЛИ!

БУРУ НЕКО ХИТНО ЗОВЕ. (ЗНАО ЈЕ, НАРАВНО, ДА ЋЕ ГА ЗВАТИ)

УКРАДЕНЕ ТРИ БИСЕРНЕ ОГРИМЦЕ?

ЗАШТО ИМАМО КОЛА КАД ИДЕМО ПЕШКЕ?

ДА БРЖЕ СТИГНЕМО!

ПЕВАНИЦА СЕ ШЕТА СА БУРОМ У ТОРБИ. ЧЕКАЈУ ДА СЕ ЛОПОВ ПОНОВО...

ВИДИ! ВИДИ! ЦРТАЧ НАМ ЈЕ ЗАМЕНИО ТАБЛЕ!

ДА! СТВАРНО!

СЛЕП

НЕМ

ХРОМ

ШЕФЕ, ИМАМ ЗА ЊЕГА СПЕЦИЈАЛНУ СПРАВУ!

ТРИНАЕСТ ХИЛЈАДА ОСАМ СТОТИНА ЈЕДНО! НЕ ФАЛИ НИ ЈЕДНО!

ЈЕ ЛИ ТИ, МУДРА ГЛАВО! КАКО СИ ЗНАО ДА САМ ОНО БИО ЈА?

НЕ МР-ААЈ!

ОПЕТ СИ НАПРАВИО ГРЕШКУ, МАГАРЧЕ!

ЗАДАТАК ЈЕ КАО ГРОМ!

МИЦЕ СЕВАЛИЦЕ!

ПОЗНАТОЈ ПЕВАЧИЦИ
МИЦИ СЕВАЛИЦИ УКРАДЕНЕ
СУ ТРИ БИСЕРНЕ
ОГРИЦЕ...

КУПИЛА
САМ ИХ ОД
ПРВЕ
НАГРАДЕ
НА ФЕСТИ-
ВАЛУ У
ПАРИЗЕ-
РУ!

ШЕ-
ФЕ,
КОГА
ДА
УХАП-
СИМ?

ЛОПОВА
НИСАМ ВИ-
ДЕЛА!

ЛОПОВ НИЈЕ
ОСТАВИО НИКАКВЕ
ТРАГОВЕ НА
СЛАВНОЈ ПЕВАЧИЦИ.
ХМ! ЗНАО САМ!
ЛОПОВ ЋЕ СЕ
ВРАТИТИ ДА УКРАДЕ
ПРЕОСТАЛЕ ОГРИЦЕ!
ТРЕБА ПОСТУПИТИ
ЛОГИЧНО!

АРА-
ГА МИ-
ЦО, ВИ
ЋЕТЕ
ПОСЛУ-
ЖИТИ
КАО МА-
МАЦ!

САКРИ-
КУ СЕ У
ВАШУ
ТАШНУ
ДА ЛОПО-
ВА УХВА-
ТИМ НА
ДЕЛУ!

НИСИ ТИ
ШТО СЕ ПРАВИШ
ДА ЈЕСИ! ТИ СИ
ЗАГАР!

УХ!
РАЗБИ-
КУ ТИ ТУ
МУДРУ
ГЛА-
ВУ!

ОВАМО ТЕ
ОГРИЦЕ!

ЕВО
ТИ!

БЕНГ!

ЗНАО
САМ!

У ИМЕ И
ПРЕЗИМЕ
ЗАКОНА, УХАП-
ШЕН САМ!

ЗНАО САМ!
ШТА? САД
КРАДЕШ И МОЖЕ
"ЗНАО САМ"!

ОВА-
МО ТЕ
ОГРИ-
ЦЕ!

ЕВО...
СВИХ
ОСАМ!

АХ!
ХВАЛА!
ДА
ВИДИМ
ЈЕСУ
ЛИ СВА
ЗРНА
БИСЕРА
НА
БРОЈУ!

НЕКУ ТИ
РЕКИ У
ЧЕМУ СИ
ПОРЕШИО!
НЕКА
ПОРОДЕ
ЧИТАОЦИ!
(РЕШЕЊЕ
МОГУ И ДА
НАБУ)

ОВАЈ
СЕ
БЕКЕЛИ
НА
НЕКОГА
ЗАТО
ШТО ГА
ЈЕ ПРЕ-
ШЛО...

НИШТА
ТИ НЕЋЕ
ПОМОЋИ
ШТО СЕ
БУНИШ.
МОРАШ
У ЗА-
ТВОР!

ХЕ! ХЕ! ХЕ! ХЕ!

РЕШЕЊЕ:
ЗАГАР СЕ ПРЕПРИО
У ГИЈАЦА А ДА СЕ
СТАВНО ГАЈЕН НЕ БИ
МОГАО ДА ВИДИ ДА СУ
ТАЈЕ СД НАТИЦИМА
ЗАМЕНЕНЕ, А РЕКАО СЕ
"ВИДИ, ВИДИ"
И ТАКО СЕ
ИЗДАО...

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП

ШАРГАРЕПА ЗА ИЗНОГУДА

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Не пљуј у лонац јер
ћеш можда из њега
пити
(Стара латинска пословица)

UNICEF И ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК ПРАЗНИК ПРОЛЕКА НА ПЕТ КОНТИНЕНТА

НАГРАДЕ ЗАБАВНИКА

Наставак са 8—9 стране

**10 КОМПЛЕТА БИБЛИОТЕКЕ
БУБАМАРА** (сваки комплет има
по 16 књига) добили су: 1. АН-
ТУН ЛУЛИЋ, из Суботице, 2.
МИРЈАНА ОМЕРОВИЋ, из Су-
ботице; 3. ЛОТИКА ВОЛАХ, из
Бањалуке; 4. ДРАГАНА МИТРО-

ВИЋ, из Ниша; 5. МИОДРАГ
АНАКИЈЕВ, из Ниша; 6. ЈАСЕН-
КА АЛИЋ, из Сарајева; 7. НЕ-
БОЈША КИТАНОВИЋ, из Ниша;
8. ВЕРА ОРЉА, из Прелине; 9.
ЈАСНА ЦУНДРА, из Сремске Ми-
тровице и 10. МИРЈАНА ВАШУТ
из Сремске Митровице.

10 КОМПЛЕТА ДИЗНИЛЕНДА
(сваки комплет има по пет књи-
га) добили су: 1. РУЖИЦА ШИ-
МУНИЋ, из Сремске Митровице;
2. БИЉАНА БАШКОТ, из Сара-
јева; 3. СРЂАН БУЛАТОВИЋ, из
Сарајева; 4. ВЕРИЦА ШИМУ-
НИЋ, из Сремске Митровице; 5.
ВЕРА СТАНКОВИЋ, из Сремске
Митровице; 6. ЛЕОНА ШЛИН-
ГАР, из Бачке Тополе; 7. РОЖА
ШИШКА, из Бачке Тополе; 8.
ЉУБИЦА ЂУЛИБРК, из Бачке
Тополе; 9. МИРА БУБАЛО, из
Бачке Тополе и 10. ЈЕЛЕНА БО-
ГО, из Бачке Тополе.

Ових 20 награда даје ЗАБАВ-
НИК.

хумор

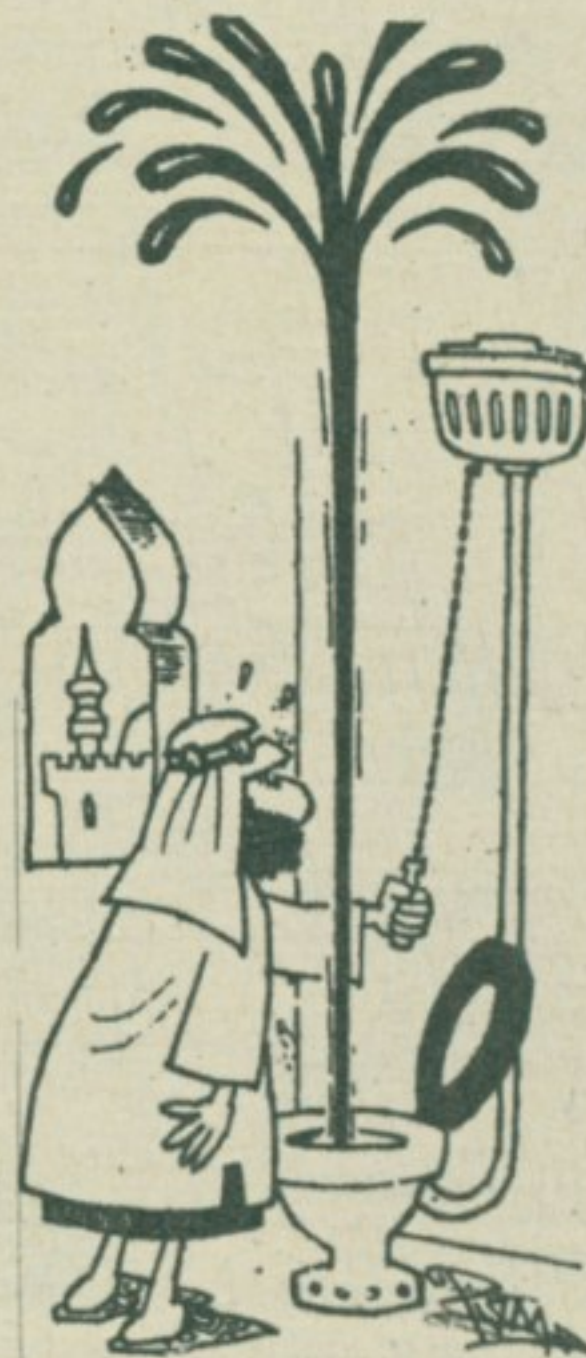
— Лепо сам јој рекао да си и-
зашла, али она хоће да зна
када ћеш да се вратиш?

— Ама не! Путеви су обеле-
жени црвено а реке плаво!

— У последње време си све бо-
љи, да ли узимаш приватне
часове?
— Не, наставниче, само нам се
покварио телевизор!

— Опет нафта!

ЗОРАН ПОСТАЈЕ СНИМАТЕЉ!

У нашем наградном конкурс
„Чије је које дете?“ објављеном
у броју 1070 од 30. јуна ове го-
дине учествовало је 5500 читала-

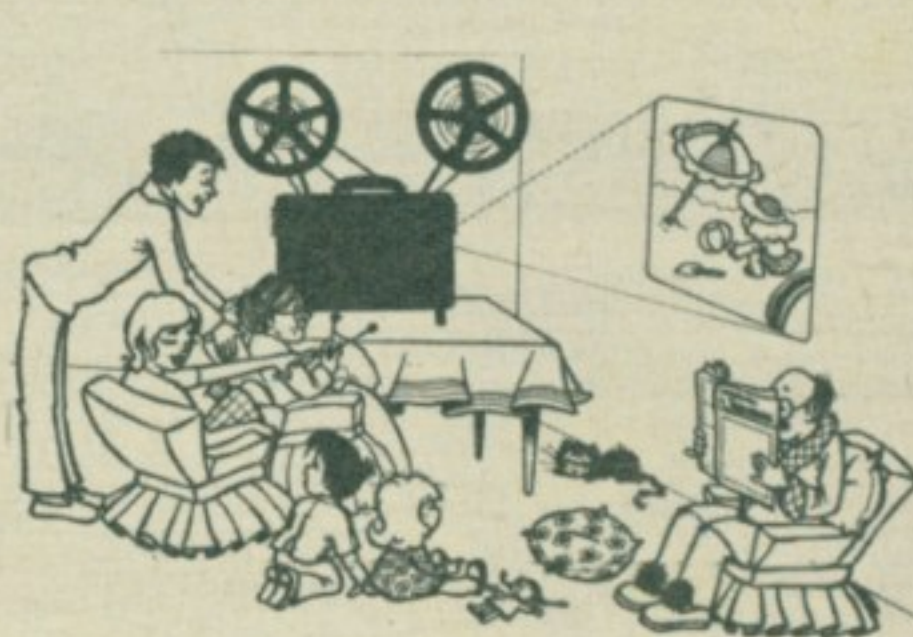
ца. Као и у претходном конкур-
су (награда је такође била кућ-
ни биоскоп) требало је имати до-

бро око и на цртежу који је при-
казивао шест мајки и њихово
шесторо деце, на основу неког
детаља погодити којој мами при-
пада које дете. Читаоци, браво!
Судећи по тачним одговорима,
одлично запажате. Од свих прим-
љених одговора нетачних је било
свега 239. Мада је то незнатан
број у односу на тачне, ми ипак
доносимо како гласи решење
овог задатка:

Мајци обележеној словом А
припада дете обележено бројем
5; заједнички детаљ им је „штри-
керај“. Остали одговори су сле-
дећи: В=6; С=2; Д=3; Е=1;
Ф=4.

У овој наградној игри изузет-
ну срећу — а како другачије на-
звати награду **кућни биоскоп**
који се састоји од потпуно ауто-
матизоване јапанске филмске ка-
мере марке **ВЕРНОН**, кинопро-
јектора **ЛУЧ 2** и пет цртаних фил-
мова — добио је **ЗОРАН МА-**
РИНКОВИЋ, Светозара Марко-
вића бр. 50 из Београда. Тако
ће сад Зоран моћи да ужива у
снимању филмском камером а

касније код куће да родитељима
и друговима пројектује снимље-
не филмове као и да приказује
цртане.

ОСТАЛЕ НАГРАДЕ: ПЕТ КОМ-
ПЛЕТА (сваки од по 5 књига)
библиотеке **МАРКО ПОЛО** до-
били су: 1. АНТОН ЛОВРИЋ,
Рентгенова 6/26, Ниш, 2. ЕЛИЗА-
БЕТА КОВАЧ, 15. августа 9, Ру-
ма, 3. ЈЕЛЕНА ПОПОВИЋ, Пуш-
кинова 25, Нови Сад, 4. РАДО-
МИР ВИТОМИРАЦ, Цара Душа
на 5, Милошевац и 5. АЛМИРА
АЛИЈАГИЋ, Асима Зубчевића 27,
Требиње.

ВЕЛИКИ ЛОВ НА ~~ЛАВА~~ ЛУБЕНИЦУ

Мој јеташа луд за спортом

Мисис Крисуел нагло је закочила. Ово је баш одлично место. Ниједне краве у близини! Мисис Крисуел смртно се бојала крва, готово исто колико и своје снахе Кларе. Кларина је то идеја да њена свекрва лута шумама и проучава птице. Клара је била одушевљена том својом идејом иако су, искрено говорећи, мисис Крисуел птице биле досадне. Ништа не раде, само лете. И мада имају дивно, шарено перје, она ту лепоту може само да наслућује. Мисис Крисуел патила је од болести веома ретке код жена — била је потпуно слепа за боје.

Тихо је уздахнула сетивши се тврдоглавог израза своје снахе. Сунце је немилосрдно жегло, ташна била тешка. Док је корачала учинило јој се да је негде испред ње блеснуо одраз сунца на води. Седне негде на обалу, у сенку, и радиће ручни рад. И скинуће тај огромни, као точак шешир за који је Клара казала: „Ето, баш такав вам је потребан!“

Сусрећ

Стигавши до дрвећа мисис Крисуел је скинула шешир и намерно га бацила на земљу. Осврнула се око себе: где је вода чији је блесак

ЦРНИ, БЕЛИ, ЗЕЛЕНИ...

спасила издалека? Нигде воде. Мисис Крисуел са наслонила на дрво и блажено одахнула. Отворила је своју до врха набијену ташну и почела да претражује: где је недовршена марамица с клубетом конца и кукицом? Под руку јој је дошла фотографија њених унучица; снимак је био у боји. Али, она их је видела само у сивим тоновима, негде светлијим негде тамнијим.

Пирнуо је ветрић. Било је то веома пријатно, али проклети сламни точак од шешира се откопчао низ брдо право у грм купина.

Како да изиђе Клари на очи без тог шешира? Стежући у руци препуну ташну кренула је у потеру за њим. Заобилазећи један грм сударила се с високим младим човеком у војничкој униформи.

— Ах! Да нисте видели мој шешир? — запита га.

Младић се осмехнуо и показао некуд доле, на подножје брежуљка. Угледала је тамо још тројицу младића у униформи који су, смејући се, додавали један другом њез шешир. Стајали су крај неке ниске сребрнасте летелице необична из-

гледа. Сунчани зраци одбијали су се од глатке површине метала... Вероватно је од тога малочас помислила да је одраз сунца у води. Младић који је стајао крај ње додирнуо ју је по руци. Окренула се и видела да је он у међувремену натакао на главу некакву металну капицу и да сад њој пружа исту такву. Он јој је сам ставио капу на главу а затим је окренуо неко дугме на њој.

— Сад можемо да разговарамо — рекао је. — Чујете ли ме добро?

— Драги младићу, — одговорила

је — разуме се, добро чујем. Па нисам ја толико стара.

Мирисна марамница

Младић је махнуо руком својим друговима. Они су такође ставили металне капице и трком кренули уз брдо. Не престајући да се смеју, положили су сламни шешир на колена мисис Крисуел. Један од њих, најмлађи, сео је крај ње.

— Како се зовеш, мајко? — запита је.

— Ида Крисуел — одговори. — А ти?

— Јорд.

— Како лепо и необично име!

— Личиш на маму моје маме — објасни јој он. — Толико је дуго нисам видео!

Остали се насмејаше а младић кришом утре сузу са образа.

Мисис Крисуел му пружи своју чисту марамицу намирисану лавандом. Јорд ју је најпре окретао у руци а затим опрезно помирицао.

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

МИЛДРЕД КЛИНГЕРМАН

— Слободно је узми — рече му она. — Имам ја још једну.

Али, Јорд је само дубље удахнуо мириис лаванде.

— Ово је као најтананија нит мелодије — рекао је. — Знаш, мама Идо, она веома много подсећа на једну ноту са брегова Хармоније, тамо код нас.

неког планинског краја.

— Причајте ми о својим бреговима — замолила је.

— Причекај, сад ћу да ти их покажем — рекао је Јорд погледавши на најстаријег као да од њега чека одобрење.

Младић који јој је ставио на главу металну капицу одобравајући је климнуо главом.

Брејови Хармоније

Јорд је извукао из џепа свитак неке необично танке материје. Опрезно је притиснуо неку тачку у средини и — наједном се раширио раскошан облак од готово невидљивих нити, нешто као огромна паучина. Та велика печурка изгледала је мисис Крисуел као бледа, прозрачна магла.

— Не бој се — благо је казао Јорд и пришао јој сасвим близу. — Нагни главу, затвори очи и чућеш брегове Хармоније, тамо из нашег завичаја.

Мисис Крисуел је сусрела Јордов поглед и схватила да је никад нико није тако благо погледао. Затворила је очи и осетила како је прожима непознато осећање — као да јој је тело изгубило тежину. Као да се спустио сумрак и огрнуо јој рамена. И тада се зачула музика. Величанствена, снажна, пуна боја које мисис Крисуел досад никад није видела, о којима је само могла да слути.

Седла је и беспомоћно трептала. Музика је утихнула.

— Ах, Јорде, што је ово дивно. Причај ми...

— Извини, мама Идо. Морам да пожурим. Можеш ли да нам одговориш на неколико питања? То нам је веома важно.

— Радо. Само, ја нисам нека образована жена...

— Наложено нам је да дознамо какво је право стање на... на овом свету и да о томе поднесемо извештај. Ми смо га целог обишли овом малом летелицом и оно што смо видели није баш... — Он је дубоко удахнуо и продужио: — И можда ћемо морати да поднесемо негативан извештај. То умногоме зависи од нашег разговора с тобом.

Најстарији од њих постављао јој је питања. Да ли верује у достојанство човека? Мрзи ли рат? Верује ли да је човек у стању да се жртвује за своје ближње? Да ли би помогао потпуно непознатом човеку? Мисис Крисуел је одговарала не престајући да хекла.

Две фотографије

Питања више није било, мисис Крисуел је довршила свој рад. Њу-тање које је настало прекинуо је Јорд:

— Могу ли да узмем ово, мајко? — запита показујући на марамицу.

Мисис Крисуел му је с радошћу дала дело својих руку и Јорд га стрпа у џеп. Затим је показао на њену ташну:

— А могу ли да погледам шта имаш ту, мајко?

Она му је благоданом, као жак вом детету, пружи-ла ташну и он ју је одмах изручио на земљу. На

Ида није волела шешире, није знала географију и није разликовала боје. То није сметало ни њеним унукама, ни момцима с Хармоније

Мисис Крисуел је покушала да се сети да ли је икада чула о бреговима Хармоније. Не, није узалуд њен покојни супруг тврдио да је слаба у географији... Занста је било незгодно што то није знала. Рат је толико разбацао људе по читавом свету и ти младићи, очигледно, чезну за домом, тешко је у туђини, зажелели су да с неким проговоре о свом завичају. Била је ужасно поносна што је у њима одмах препознала странце. Да, има у њима нечег... Али шта, тешко је рећи. Некако су сувише лако трчали уз брдо... можда су из

53

БАКА СТАКА

СПРЕМА СЕ У БАЊУ

ФУЈ,
КИСЕЛА
ВОДА!

КОСТИМ ЗА
СВЕЖИЈЕ
ПОПОДНЕ

СВЕЧАНЕ
РУКАВИЦЕ

ЛАКА
ХАЉИНА
ЗА
ВЕЛИКЕ
ВРУЋИНЕ

СВИЛЕНА ХАЉИНА ЗА
ПРОМЕНАДУ

БАКА СТАКА ЛИЧНО
У КОСТИМУ ИЗ ИТАЛИЈЕ
(ПОКЛОН ОД УНУКЕ АНЕ)

ПРОСЕЦИ ПО ЦРТИЦАМА
ШЕШИР

НОВА СПАВАЊИЦА КУПЉЕНА
ПРЕД ПОЛАЗАК У БАЊУ

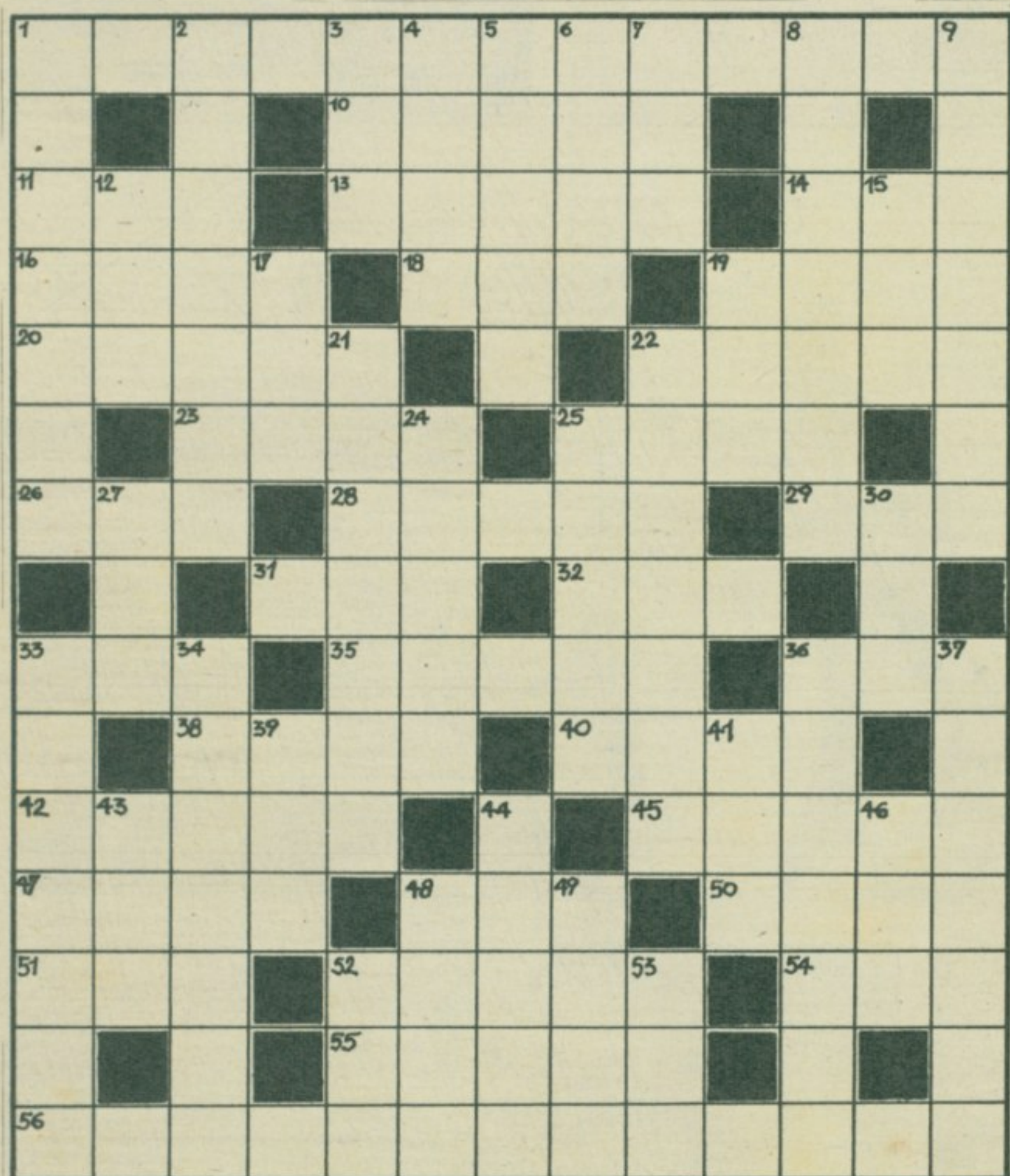

ВОДОРАВНО:

1) свеукупног закона, 10) музичка драма, 11) украс на лицу неких мушкарца, 13) индустријско место у Босни, 14) Ужичанин, 16) кита, струк, 18) врста коњског кретања, 19) пркос, 20) летописи, 22) доказ о неприсутности на месту злочина, 23) узраст, 25) врста ексера, 26) Албанска телеграфска агенција (скраћ.), 28) домаћа животиња, 29) грчка богиња Земље, 31) војни напатак, 32) трубо сељачко сукно, 33) дивља животиња, 35) место у Србији, 36) острво на Јадрану, 38) пољски радник, 40) римски бог љубави, 42) средство за лепшење, 45) планина крај Београда, 47) занос, полет, 48) земљиште, 50) кухињска посуда, 51) камџија, 52) врста жита, 54) други, 55) супарник, 56) потресно и смешно позоришно дело.

УСПРАВНО:

1) наредба да се нешто не сме чинити, вето, 2) фабрика кокса, 3) неупотребљиван, 4) зао, 5) несташан дечак, 6) грчки бог рата, 7) врста инсекта, уш, 8) систематско вежбање, 9) летовалиште на Јадрану, 12) љут корен, 15) острво на Јадрану, 17) неман, аждаја, 19) везник, 21) корак напред или у страну, 22) савезна држава у САД, 24) учесник трке, 25) део браве, 27) грчко слово, 30) наша филмска глумица (Рас), 33) планински венац дуж Јадрана, 34) спортска ципела, 36) израђивати, 37) међа, 39) превремен, 41) показна заменица, 43) наш књижевник (Финци), 44) хемијски елемент, 46) индустријска биљка, 48) превара, обмана, 49) једноцифрен број, 52) покрај, уз, 53) узвик тореадора.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) крај, 4) име, 7) шлеп, р, 10) мандарина, р, 11) ефор, 13) Аса, 14) Алпи, 16) морал, к, 18) аларм, т, 19) мараска, е, 22) боб, 24) курир, 25) рис, 27) игра, 29) Кан, 30) Комо, 31) сребро, 32) Кордун, 33) тама, 34) мал, 36) веће, 37) ефе, 38) метеж, 40) ост, и, 41) сатараш, т, 43) ајвар, к, 45) нерви, 48) бард, 49) час, 51) реон, е, 52) аквамарин, к, 53) Рато, 54) рам, 55) фока.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Миролуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владислав Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дина, полугодишња 44,00 дина, тримесечна 22,00 дина. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дина, полугодишња 88,00 дина, тримесечна 44,00 дина. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у страниј валути: DM 52.— \$ 14.— Efr 78,40.— Sfr 61,60.— Skr 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански-фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

»ПОЗАЈМЉЕНИ« МОДЕЛ

Поштовани друже уредниче,
Пишем вам поводом објављивања резултата конкурса „Креирај себи од фротира модел за летовање“. Награђени модел број 10 Трајанке Никић из Београда је у потпуности „позајмљен“ из немачког модног часописа „Бурда“

од јануара 1972. године. Шаљем вам страницу на којој је објављен тај модел. Нисам учествовала на конкурс и ретко читам „Забавник“. Овај број ми је случајно дошао до руку. Пишем вам зато што ми се чини да су неправедно оштећени они који се нису држали гесла „боље је копирати оно чија је вредност већ потврђена него створити нешто оригинално“.

С поштовањем
Весна Топлић
11000 Београд
Букице Митровић 72

Поред Весниног писма добили смо још неколико сличног садржаја. Утврдили смо да је наша читаатељка Трајанка Никић из Београда заиста „позајмила“ идеју за модел хаљине од фротира из часописа „Бурда“. Кад смо давали предлоге да читаоци сами себи креирају модел нисмо желели да креирање буде „позајмица“ већ ориги-

нално решење. Због тога је Трајанка остала без награде и то ће се убудуће десити свима који буду тако поступили.

Редакција „Забавника“ се извињава због овог пропуста, посебно учесницима овог наградног конкурса.

БИЉКЕ ЗА ХЕРБАРИЈУМ

Драги Забавниче!

Скупљам биљке за хербаријум, па бих молио твоје читаоце да ми пошаљу биљке из својих крајева. У замену дајем поштанске марке и салвете.

Владан Јовановић,
ученик гимназије, 31230 Ариље

КАКО СЕ ОТКЛАЊАЈУ МАЉЕ?

Драги Забавниче!

Имам четрнаест година. По ногама ми расту упадљиве маље које бих хтела

да отклоним. Молим те, кажи ми како то да учиним. Твоја читаатељка

Милица

Упадљиве маље по ногама, рукама или лицу могу сасвим да се уклоне или учине безбојним. Теби предлагемо да их дехлоришеш, обезбојиш, на овај начин: узми 5% раствор хидрогена (водоник пероксида), додај у њега неколико капи амонијака и овим раствором намазуј маље два пута недељно. Оне ће ускоро постати светлије, тање и ломљиве а касније могу и да ишчезну.

ДОКТОР

$$\frac{tg45^\circ}{\sqrt[3]{64}} = ?$$

КАКО СЕ РЕШАВАЈУ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

Лако и брзо можете и сами научити из књига „ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ“ (I књига за први, II књига за други, III књига за трећи разред гимназије, техничких и осталих средњих школа). Књиге садрже комплетну израду свих задатака! Наручите дописницом или писмом са назнаком које књиге желите на адресу: МАТЕМАТИКА — 71001 Сарајево, п. п. 64. Књиге ћете одмах добити и платити поштару кад вам донесе (поузећем). Цена сваке књиге је 40 динара. Ко наручи све три књиге заједно, платиће свега 100 динара!

